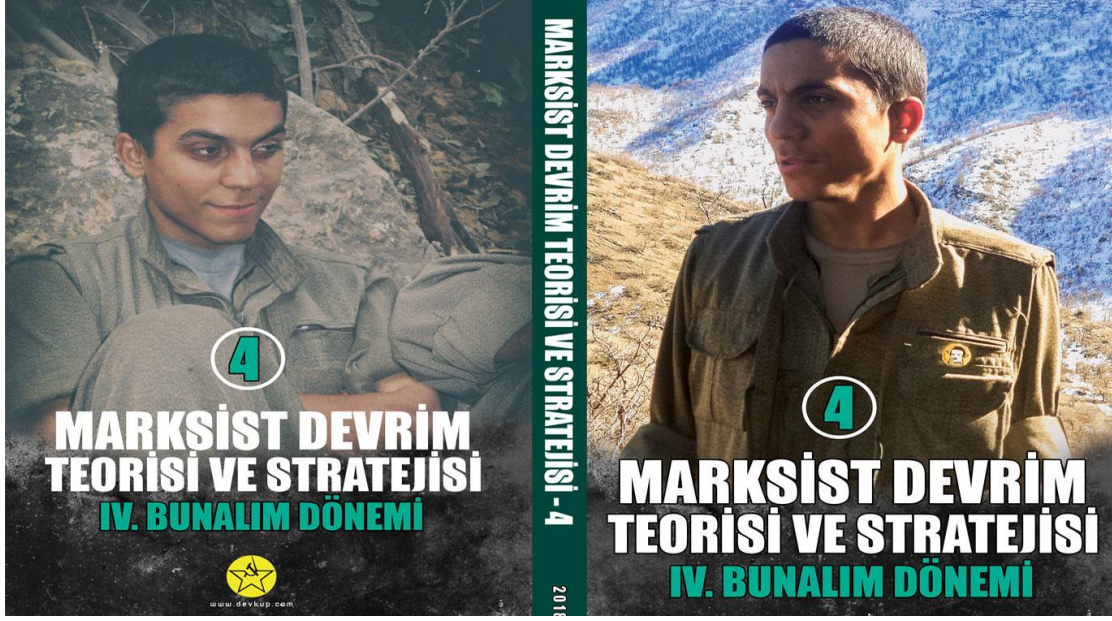

MARKSİST DEVRİM TEORİSİ VE DEVRİM STRATEJİSİ -4

DÖRDÜNCÜ ANA BÖLÜM:

7. Kısım: IV. BUNALIM DÖNEMİ VE POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ ÜZERİNE

I) Strateji: Ufuk Çizgisi...

Oldukça uzun süren bu notlar/yazılar yada devrim deneylerin sonunda artık bir özet yapma ve sonuçları toparlayarak günümüze, Türkiye devrimine doğru gelme şansına sahibiz.

Bu çalışmayı başından itibaren izleyen/okuyan okur, geniş bir tarihsel süreci dolanıp geldiğimizi, ülkeden ülkeye, kıtadan kıtaya geçerek değişik devrim deneyimlerini belli bir açıdan incelediğimizi bilmektedir. Öyle sanıyoruz ki, dikkatli okur, bütün bu devrimler dizisinin her aşamasında öne çıkan bir olguyu da fark etmiştir: Devrimlerin yarattığı ve devrimleri yaratan ufuk zenginliği... Ve yine büyük bir olasılıkla aynı okur, tarihin büyük devrimlerinin öykülerini ve büyük devrim önderlerinin fikirlerini okurken, bu muazzam zenginlikle günümüz arasında da bazı kıyaslamalar yapmıştır.

Kıyaslamanın sonucunu biliyoruz: Evet, maalesef yeni tarihsel süreçte Türkiye devrimci hareketinde genel olarak "stratejik perspektif" ve ufuk çizgisi belirgin şekilde zayıflamış, devrimci yapıların uzun vadede ne yapmak istedikleri üzerine yazıp çizdikleri oldukça düzey kaybetmiştir. Açıkçası bu, genel olarak devrimin güncelliği ve mümkünlüğü fikrinin zayıflamasıyla paralel bir durumdur. Gerçekten de bugün genel olarak sol kitle üzerinde "siz bu ülkede bir devrimin olabileceğine ve sosyalizmin kurulabileceğine gerçekten inanıyor musunuz" sorusuyla bir anket yapılırsa, alınacak sonuç doğrusu endişe verici olabilir gibi

görünmektedir. Oysa aynı kitleye örneğin “Kürt sorununun çözülmesini istiyor musunuz” ya da “şu şu olayların hesabının sorulmasını ister miydiniz” soruları yöneltirse ilk sorumuzdan daha yüksek oranda olumlu yanıt alınacağı aşığı yukarı kesindir.

Evet, tablo böyledir ve bu tablo içersinde devrim ve strateji konularına vurgu yapan bir söylem, yalnızca üç adım öteye değil ufuk çizgisine de bakan bir yaklaşım, zaman zaman garipsenebilmektedir. Herhangi bir söyleşide güncel sorunlardan değil de devrimden söz eden bir konuşmacı bu anlamda biraz uçuk bulunmakta ve dinleyenlerin kafasında “peki ama şimdi ne yapacaksın, onu söyle!” biçiminde indirgemeci bir cümle dolanıp durmaktadır. Evet, bu arada gerçekten uçuk söylemlerle bu yoruma katkıda bulunan siyasi hareketlerimiz de yok değildir ama yine de bu ilk tepki bir ufuk problemi olarak gündemimizdedir. Dahası bu aşırı “yerele-güncele indirgemeci” yaklaşım, bir ölçüde de postmodernizmin “büyük siyaset öldü” safatasının etkisi altında ortaya çıkmaktadır.

Örneğin 60’lı ve 70’li yıllarda “üniversite kantinlerinde strateji tartışması yapmak” diyerek pek çok alay edilen bir durum şimdilerde gerçekten ortadan kalkmış gibi görünmektedir ama doğrusu bugünkü çoraklıkla kıyaslandığında söz konusu tartışmaların o kadar alayı hak edip etmediğı de şüpheli hale gelmiştir. Sonuçta o günlerde o tartışmaları yapan insanların en azından bir bölümü, hakikaten devrime inanmakta ve onun yolunu aramaktadır; sonraları o insanların çoğunun şehitler listesinde yer alması bunun kanıtı olsa gerektir.

Bütün bunlar önemli. Bütün bunlar okurun kafasını kurcalaması gereken sorulardır. 1970’in başında Mahir’in bir sorun olarak tespit ettiği “ideolojik keşmekeş”in bugünkü “ideolojik durgunluk”tan iyi olup olmadığı da önemli sorulardan biridir.

Çünkü devrimci strateji tartışması, iyisiyle kötüsüyle ve bütün “uçuk” yanlarıyla “devrimin mümkünlüğünü” varsayan bir tartışmadır. Siz yola çıkarken, eğer bu yol devrim yoluysa ve onun mümkün olduğuna inanıyorsanız, bir hat çizersiniz. Bu hattın çizilmesi başarının garantisi değildir. Sonuçta böyle bir çizgi, mevcut durumu veri alan ve ondan hareketle geleceğe yönelen bir kurgudur ve her teorik kurgu gibi pratik yaşam içinde sınanır, kimi zaman eksikleri görülür, giderilir, kimi zaman da tümüyle geçersizliği kanıtlanır ve değiştirilir. Hatta siyasal olarak doğru bir hattın pratik uygulamasında da sorunlar çıkabilir; örneğin sizin aşırı iyimserlikleriniz hayatın duvarına çarpabilir, beklentilerinizin bir bölümü zamansız olabilir, vb. vb... Bunların hepsi mümkündür, hepsi olabilir; çünkü, hepimizin bildiğı gibi “hayat ağacı yeşildir!”

Ama yine de, bir devrime inanıyorsanız, onun gerçekleşmesi ve muhtemel gelişim yönleri üzerine bir çizgi ortaya koymadan yapamazsınız. Mükemmel planlar yapanların zafere ulaşacakları konusunda belki kesin bir kural yoktur ama hiçbir planı olmayanların da hiçbir şansı yoktur. Siz bir yol belirler ve onun üzerinden yürürsünüz; bu yolu belirlemezseniz yürüyemezsiniz.

Burada kritik sorun; yönelim ve konsantrasyon, yani öncelikler sorunudur. Çünkü sonuçta önünüze çizdiğiniz hat, sizin şimdi ve şu anda neye öncelik vereceğinizi, yönünüzü nereye doğru döneceğinizi belirler. Çalışmanız, seçtiğiniz alanlar, illegalite ile legalite arasında kurduğunuz ilişki, kadrolarınızın eğitimi, uzmanlaşma alanları, ruh halleri, olanakların kullanılması ve yönlendirilmesi, vb. vb. tümü bu hat üzerinden biçimlenir. Hatta işin pek görülmeyen bir yanı olan mali tablonuz bile bu doğrultuda düzenlenir; şu yoldan gitmek istiyorsanız bütçenizi o yolun düzlenmesine harcarsınız; başka bir yol tercih etmişseniz aynı

bütçeyi oraya yöneltirsiniz. Yeterince açık... Moncada Baskını'nı planlayan Fidel, zengince bir avukat arkadaşının bütün parasını bu işi planlamak için harcamıştır örneğin; Lenin ise Kamo'dan gelen parayı doğal olarak kendi yürüdüğü yolun açılması için seferber etmiştir.

Yani, yanlış hesap yapmak bir şeydir, hiç hesap yapmamak başka bir şeydir. Bir hesap ve plan yaptığınızda, yine de istediğiniz sonucu elde edemeyebilirsiniz. Belli bir zamanda olmak istediğiniz yerin gerisinde ya da ilerisinde olabilirsiniz. Ama bütün bunlar stratejik çizgi belirlemenin önemini azaltmaz. "Hiçbir mücadele biçimini reddetmeden kitleleri örgütleyelim" dersiniz, bir şey söylemiş olmazsınız. Zaten sorun da budur: Hiçbir belirleme yapmadığınızda da aslında bir belirleme yapmış olursunuz: Hiçbir şey!

Tarihin Dersleri ve Gelecek...

Birkaç kritik noktaya böylece vurgu yaptıktan sonra artık daha önce ele aldığımız bölümlerin bazı genel sonuçlarını alt alta sıralayabiliriz.

Buraya kadar söylenenlerden gördük ki, devrimler tarihi boyunca "stratejik çizgi" kavramı her zaman kilit bir öneme sahip olmuştur. Strateji kavramının "belli bir amaca ulaşmak isteyen" her insan ya da gücün sorunu olduğu yolundaki genel geçer tanımları atlayarak, Marksizm'e ve proletaryanın mücadelesine geldiğimizde ise bu kavram daha da temel bir anlam kazanır. Çünkü Marksizm, "kendini gerçekleştirdiği" alanlar dışında salt kendi varlığıyla bir anlam ifade etmez. Onun "kendini gerçekleştirme", "vücut bulma" alanları ise esas olarak proletarya hareketi ve iktidar savaşıdır. Eğer bu iki alan olmasaydı, bu iki alanda kendini ortaya koymasaydı, Marksizm, bir iktisat ve felsefe teorisi olarak kalırdı ve komünist dünya tasarımı da hepimize ütöpik bir düş gibi görünürdü. Oysa Marksizm, yalnızca bir "dünyayı açıklama" çabası değildir; o aynı zamanda "Feuerbach Üzerine Tezler" in 11'incisinde denildiği gibi "dünyayı değiştirme" çabasıdır ve "dünyayı değiştirme" eyleminin esas içeriği, sınıf mücadelesi ve iktidar elde etme uğraşında kendini ortaya koyar.

Esasen Marksizm'in kaynağı ve doğum yeri de sadece iktisat ya da felsefe dünyası değil, bu alanlarla birlikte 19. yüzyıl boyunca gelişip yükselen sınıf mücadelesi ve dünyayı değiştirme çabasının sıcak pratiğidir. Bütün o geçici zaferler yada hüsrana ulaşmış ayaklanmalar, grevler, vb. olmasaydı, Marksizm'in canlı ruhu da olmazdı. Bu yüzdendir ki, sonradan gelen kuşaklara, Lenin'e, Mao'ya Che'ye ve diğerlerine "Marksizme iktidar perspektifini (ve hırsını!!) eklemiş insanlar" olarak bakmak işin doğasına aykırıdır. Marksizm, doğuşundan beri sınıf mücadelesi ve iktidar savaşı zeminlerinin üzerinde var olmuş ve onlarla birlikte yaşayarak soluk alıp vermiştir. Üstelik, en önemlisi, Marksizm, iktidar sorununu ilk kez "Mesihçi" bir yaklaşımdan kurtararak ona kitlelerle birlikte bir anlam biçmiş, mevcut iktidarların devralınmasından-el değiştirmesinden değil parçalanarak proletarya kitleleriyle birlikte yeniden kurulmasından ve ayrıca bu kuruluşun da komünizm temelinde "sönme"ye ulaşması gerektiğinden söz etmiştir.

Bu bağlamda devrim ve iktidar sorunu için kafa patlatılması, her tarihsel aşamada bu sorun için yeni yollar bulunması, her devrimci kuşağın dünyanın ve kendi ülkesinin koşullarını ele alarak sorunu yeniden tanımlaması, Marksizm açısından kritik bir öneme sahiptir.

Yine buraya kadar gördüklerimizden öğrendiğimiz bir başka şey, Marksizm'e ilişkin bütün alanlarda olduğu gibi stratejik çizgi ve iktidar sorununda da klişe yaklaşımların, şablonların, modellerin çok fazla bir anlam ifade etmediğidir. Evet, devrimler tarihi aynı zamanda

deneyimlerin birbirine eklendiği bir süreçtir; evet, bu deneyimler birbirine eklenerek ve birbirini aşarak belli bir toplam birikim yaratırlar ve hiçbir ülkenin devrimci gücü sıfır noktasından işe başlamaz; ama yine de her devrim, kendi yolunu bulmak, o yolun deneyimlerini kendisi yaşamak ve bu deneyimlerin dersleriyle kendisini yeniden ve yeniden inşa etmek zorundadır. Gazetecilikle ilgili meşhur tanımlamaya atıfta bulunarak diyebiliriz ki, her devrim, sonuçta “neyin yıkılacağı”, “yıkılanın yerine neyin kurulacağı”, bu işin “kimin öncülüğünde” ve “kimler tarafından” yapılacağı ve “nasıl/hangi yoldan/hangi araçlar kullanılarak” yapılacağı sorularını yanıtlayarak ilerler.

Böyle bir süreç ve özellikle bu sürecin “nasıl” sorusunu kapsayan bölümü ise hayatla doğrudan teması ve devrimci bir pratiği şart koşar. Bu, uzay boşluğunda değil, her öngörünün yeniden ve yeniden doğrulandığı ya da doğrulanmadığı devrimci pratik içinde anlam kazanan bir süreçtir. Bu meselede, ekonomi-politik ya da felsefe dışında bilgiler gerektiren ve en önemlisi de sizin o ülkenin atmosferini, sokaklarını bizzat koklamanızı, toprağı analiz etmenizi zorunlu kılan bir düzeye ihtiyaç vardır. Yani burada “artı-değer teorisi” gibi az çok yerine oturmuş bir kategoriden değil, ele avuca sığmayan bir durumdan söz ediyoruz. Bu, yaratıcılıkların üst üste bindiği, bir deneyimin diğerini aştığı ve her süreçte belli sabit noktalarda direnenlerin de kenara itildiği bir süreçtir. Bu, bir tür “genelkurmay” hareket planıdır, yol kılavuzudur; siz politik-ekonomik-sosyal-kültürel-askeri-coğrafi, vb. bir dizi etkeni dikkate alarak bir yol çizer, o yolun geleceği üzerine kestirimlerde bulunursunuz.

Tarihe böyle bir açıdan bakmadığınızda, kendisine “makul” ve “kendiliğindenci” yollar ve “doktrinler” dayatan Alman solunu aşip geçen Lenin’i, Komünist Enternasyonal’in şablonlarını atlayarak köylü gerilla ordularını kuran Mao’yu, Saygon’da kent ayaklanmaları düzenlemek yerine Cao Bang mağaralarında ilk “silahlı propaganda” birliklerini eğiten Ho Chi Minh’i ve Sierra Maestra’yı mekan belleyen Küba devrimcilerini anlayamazsınız. Bunların tümü üst üste binen yaratıcı deneyimlerdir; hiçbirine burun kıvrımadan, hiçbirini reddetmeden ve tabulaştırmadan siz, kendi ayak bastığınız toprağın kimyası üzerine kendi serüveninizi inşa edersiniz. Ekim büyük devrimdir örneğin, çığır açan bir devrimdir ama çok özel koşulların da devrimidir; en basit örnek olarak söylenebilir: savaştan bezmiş binlerce askerin sokakları doldurduğu ve büyük bir hızla devrimcileştiği bir ortam -kısmen Almanya ve Macaristan dışında- başka nerede yaşanmıştır? Ya da örneğin Çin gibi muazzam büyüklükte bir ülkenin kırsal alanlarının verimliliği bir başka ülkede var mıdır?

Sorular çoğaltılabilir ama bunu yapmak çok da gerekli değildir. Devrim, genel olarak böyle, tabuların, kalıpların içine sıkıştırılamaz bir şeydir; önemli olan bunu anlamaktır.

Genel Kurallar Yok mu?

Peki buraya kadar söylediklerimizden devrimin, özel olarak proletarya devriminin ve onun çeşitli biçimlerinin tamamen yerel koşullara ve yerelliğin sunduğu verilere göre şekillendiği sonucu mu çıkar? Başka bir deyişle söylersek, bütün bu tarihsel özetimizin ardından yine de elimizde kalan genel kriterler ve temel zeminler yok mudur?

Elbette vardır.

Marksizm-Leninizm evrensel bir olgudur; o, yerelliklerden beslenen ama yerelliklere de kendi rengini ve kurallar bütünlüğünü veren bir genel yaklaşımdır. Marksizm-Leninizm, kendisini sınıf hareketi ve iktidar savaşı içinde gerçekleştiren bir dünya görüşüdür ama bütün varlığı bundan ibaret değildir; o, “kendini gerçekleştirme” koşulları ile varmak istediği nihai hedefler, bu hedefleri belirleyen çözümler ve tezler bütünlüğü arasında diyalektik bir ilişki kurar. Yerelin zenginliğine buradan doğru yönelir ve kuşkusuz oradan aldığı her dersi de kendi belleğine yazar.

a) Örneğin, çok bilinen “devrim kitlelerin eseridir” cümlesi bu genel kriterlerin birincisi ve en önemlisidir. Marksizm, iktidarın elde edildiği her durumu otomatik olarak meşru ve doğru kabul etmez. O, “kurtarıcılar”dan değil, sıradan, basit emekçilerin yıkıcı ve yapıcı gücünden söz eder, onları tarihin ve devrimin öznesi olarak tanımlar. Engels’in sözlerini şimdi yeniden anımsayabiliriz: “Baskınlar zamanı, bilinçsiz yığınların başında bilinçli bir küçük azınlık tarafından gerçekleştirilen devrimler zamanı geçti. Toplum düzenlenişinin tam bir dönüşümünün söz konusu olduğu yerde, yığınların kendilerinin de bunda işbirliği yapmaları, söz konusu olan şeyin ne olduğunu, varlarıyla yoklarıyla neyin içine girdiklerini önceden anlamış olmaları gerekir; işte son elli yılın tarihinin bize öğrettikleri bunlardır.”

Yani Marks’ın Alman İdeolojisi’nde belirttiği gibi “...başkaldıran devrimci bir yığın yoksa”, “bu alt üst oluş fikrinin daha önce binlerce kez dile getirilmiş olması, pratik gelişme açısından komünizm tarihinin tanıtladığı gibi, hiçbir önem taşımaz.”

Üstelik, devrim, kitlelerin sadece katıldıkları bir şey de değildir; o, içinde milyonlarca insanın dönüştüğü, değiştiği ve kendi kendini yönetebilme yeteneklerini kazandığı bir toplumsal alt üst oluş sürecidir. Yani Marksist devrim teorisinde kitleler, devrime kalabalığa ve fiziki güce ihtiyaç olduğu için dahil edilmiş figüranlar değil, sahnenin gerçek oyuncularındır; proletarya devrimi onların yıkıcı gücüne ve yeniden yapma iradesine dayanır.

b) İkincisi, proletarya devrimi, bizim keyfimizden yada düşmanın belli bir konjonktürde ne kadar şiddet kullandığından bağımsız olarak, tarihsel anlamda şiddeti içerir, şiddete dayanır. Bu şiddetin büyüklüğü bir ölçü değildir; nispeten küçük bir ülkedeki bir ulusal kurtuluş savaşında bile milyonlarca insanın ölümüne tanık olunduğu gibi, daha az kayıpla gerçekleştirilmiş devrim örnekleri de vardır; ama sonuçta devrim kitlelerin ayaklanıp savaşa girdiği bir süreçtir ve orada mutlaka iki tarafın şiddetinin ve şiddet araçlarının karşılaşması söz konusudur. Çünkü kapitalizm, reforme edilemez. Genel olarak kapitalizm, artı-değerden ve kar hirsından, yani kapitalizm olmaktan vazgeçmedikçe, burjuvazi de bu sistemin siyasi tezahürü olan iktidardan ikna ya da parlamenter başarılar yoluyla vazgeçirilemez. 1950-60 yıllarının Sovyet ekolünde pek meşhur olan “militarizmi azaltılmış emperyalizm” tezi tümüyle safsatadır; siz ne kadar “yumuşama”dan ve “barış içinde bir arada yaşama”dan söz ederseniz edin, militarizm, kapitalizmin doğasına içkin bir şeydir ve onu uzlaşmalarla, reformlarla yok etmeniz düşünülemez. Dolayısıyla postmodern türedilerin sık sık tekrarladığı gibi kapitalizm koşullarında reform, devrimin yapacaklarının “ağır çekim” hali değildir; devrimden söz ettiğimizde kökten bir dönüşümden söz etmiş oluruz; o, toprağın alt üst olması, insanın, kültürün, yaşamın yeniden kurulmasıdır. Bunu da parlamenter yoldan yada sendikal, vb örgütlenmelerin basıncıyla oluşacak düzenlemeler yolundan yapmanız mümkün değildir. Parlamentoya katılabilirsiniz, düşmanla görüşmeler ve geçici anlaşmalar yapabilirsiniz ama asla bu yoldan, kitlelerin ve şiddetin işin içine girmediği bir güzergah üzerinden yürüyerek iktidar elde edemezsiniz.

c) Üçüncüsü, devrimler ve şiddetin kullanım biçimleri, düzeyleri de hiçbir zaman düz bir çizgi izlemez. Hatırlanacağı gibi, kapitalizmin tekelci aşamasına girmiş olmasının, onun sürekli ve genel bir bunalıma girmiş olması anlamına geldiğini, bunun da tüm dünya açısından devrimlerin objektif şartlarını yarattığını daha önce söylemiştik. Ancak bu genel bunalımın varlığı, devrimin güncelliğine zemin teşkil etse de, tek tek ülkelerdeki devrimlerin nasıl ve ne zaman gerçekleşecekleri üzerine bir fikir vermez. İşin bu bölümü, eşitsiz gelişme, zayıf halka ve en önemlisi de milli kriz/devrimci durum gibi başka kavramlar aracılığıyla anlaşılabilir. Genel tanım olarak herhangi bir ülkede bir devrimin gerçekleşebilmesi, o ülkede, ekonomik-politik-sosyal, vb. alanları kapsayan büyük bir çöküntüye bağlı olarak eski yönetme-yönetilme ilişkisinin felç olduğu, her şeyin zıvanadan çıktığı koşullara bağlıdır, ki bu koşullar klasik olarak “milli kriz” ya da “devrimci durum” olarak adlandırılır. Dolayısıyla, devrimci şiddet sorunu, (bundan sınıflar mücadelesinin her aşamasında mücadelenin doğası gereği yaşanan şiddeti değil, iktidar yürüyüşünün şiddetini, ayaklanmaları ve silahlı mücadeleyi, vb. kastediyoruz) rasgele bir yere değil, bütün bu ekonomik, politik, sosyal koşulların çözümlenmesi üzerine oturur. Bu koşullar, Lenin’in klasik tanımında olduğu gibi ortaya çıkabilir, ki bu durumda genel kural olarak nispeten kısa sayılabilecek bir “milli kriz” dönemi yaşanır; belli bir çöküntü dönemi proletaryanın partisi tarafından değerlendirilmek zorundadır; ya da sömürge ve yeni-sömürge ülkelerde görüldüğü gibi devrimci durum sürecin başından beri şu ya da bu düzeyde sürekli olarak mevcut olabilir, ki bu da silahlı mücadelenin şartlarının sürekli mevcudiyeti anlamına gelir. Ama her durumda kesin olan şey, sadece “devrimler çağı”nda yaşıyor olmamızın tek tek devrimlerin gerçekleşmeleri için yeterli olmadığı, bunun için her özgün duruma ilişkin çözümlenmelerin gerektiğidir.

d) Dördüncüsü, sıkça söylendiği gibi her devrimin esas sorunu iktidar sorunudur. Hangi stratejik yoldan gerçekleştirilirse gerçekleştirilsin her devrim, politik iktidarın ele geçirilmesi ya da daha doğru bir deyimle mevcut devlet aygıtının parçalanarak yerine yenisinin inşası yolundan geçer. Devrimci süreçlerde belli bir güç ilişkileri dengesi, uzun süren bir ikili iktidar durumu, çoğu kez bir denge halinde kalmaz; mutlaka yeni bir biçime bürünür. Sonuç itibarıyla bir taraf ya yener, ya yenilir ya da ortaya bir çürüme ve yozlaşma hali çıkar. Böyle bir durumu uzun süre muhafaza etmeye çalışmak, devrimin ölümüdür. Lenin’in Ekim yaklaşırken ayaklanma konusundaki ısrarının nedeni budur; çünkü Şubat’tan itibaren oluşan ikili iktidar durumu artık sürecin taşıyamayacağı bir noktadadır. Beyaz orduların örgütlendiği günleri beklemek ölümdür; ama aynı zamanda devrime hazır olan işçi ve asker kitleleri açısından da beklemek, yozlaşmak anlamına gelir. Yani iktidara el koyabileceğiniz bir durumda beklerseniz, tereddüt ederseniz; sonradan aynı insanları aynı enerjiyle harekete geçiremezsiniz. Muazzam silahlı güçlerini dağıttıktan sonra umutsuz bir iç savaş başlatan Yunan Komünist Partisi’nin trajedisi de budur; iktidara yürümekten bir kez ürktüğünüzde daha sonraki yürüme girişiminiz de eskisi gibi olmaz.

e) Demek ki, beşinci bir kriter de, devrimi ciddiye almak ve onunla “oynamamak”tır. Bu, yalnızca “ayaklanma” ile ilgili bir kriter değildir; bütün devrimci stratejik çizgiler açısından geçerlidir. Deneylerle kanıtlandığı gibi bütün büyük devrimler, böyle bir ciddiyetin eseridir. Ekim Devrimi nasıl böyle bir “ayaklanmayla oynamama” kuralının örneği ise, örneğin Mao’nun “Uzun Yürüyüş” kararını alması da böyledir; ya da daha özel bir örnek olarak Vietnam’daki ünlü “Tet Saldırısı” sayılabilir. Belli bir zamanlamayla bütün cephelerde birden başlatılan Tet Saldırısı, Vietnam’daki Amerikan varlığının sonunu hazırlamıştır. Elbette bir

devrimci öncünün sürecin bütün aşamalarına tümüyle hakim olabileceğini, her ayaklanmayı, her kitle hareketini milimetrik bir kesinlikle öngörüp yönetebileceğini söylemek abartılı bir yaklaşımdır; ama yine de devrim, kendiliğinden olayların uç uca eklendiği bir karışıklık dönemi değil, devrimci öncünün büyük ölçüde öngörerek planladığı bir süreçtir. Zaten ancak böyle bir öngörüye sahip olanlar, yerinde ve zamanında yönelimlerle zaferi sağlayabilirler.

f) Altıncısı ise, her devrimin bir sınıfın ve bir partinin öncülüğü ile başarıya ulaşabileceğidir. Tarihteki hiçbir devrimci deneyim, şimdilerde uydurulduğu gibi “çokluk” ya da genel olarak “kitle” gibi topluluklar üzerinden zafer kazanmamıştır. Tarihi belirleyen, her zaman sınıflardır, sınıf önderlikleridir. Hangi yoldan gidilirse gidilsin, nasıl araçlar ve mücadele biçimleri kullanılırsa kullanılsın, proletarya devrimlerinin değişik versiyonlarının tümü işçi sınıfının öncülüğünde başarıya ulaşmışlardır. Proletaryanın önderlik etmediği kimi ulusal kurtuluş savaşlarında da durum değişmez; onlarda da rastlantısal biçimde hareket eden yığınlar yada imece usulüyle bir araya gelmiş kişiler değil, bu kez başka sınıfların (küçük burjuvazi, vs.) öncülüğü söz konusudur. Çünkü sonuç olarak tarihin tekerleğini sınıflar sürükler, rasgele topluluklar değil. Bu öncülüğün somut ifadesi ise partidir. Proletarya katmanlarının siyasi bilincindeki eşitsiz gelişmenin bir ürünü olarak ortaya çıkan parti; savaşın tüm aşamalarında -bunu hak etmişse eğer- Genelkurmay konumundadır. Tarih boyunca bütün devrimlerin ortak yanı, adı her ne olursa olsun proletarya partilerinin siyasi öngörülerıyla, program ve perspektifleriyle, yönlendirici inisiyatifleriyle olayları sürüklemesidir. Bu gerçek, söz konusunu partilerin program ve planlarının somut hayatta çeliştiği durumlar için de geçerlidir; böyle durumlarda da bu gerilim ve krizden çıkmasını, yenilgilerden ders almasını başarabilen partiler kitleleri kazanarak zafere ulaşabilmişlerdir.

Ve elbette, hemen eklemeliyiz; proletarya partileri, devrimler süreci boyunca proletaryanın bağımsızlığının da garantileri olmuşlardır; ya da şöyle diyelim; bunu yapabildikleri oranda ortaya başarılı devrim ve sosyalizm pratikleri çıkmıştır. Çünkü, devrim deneyimlerinin çoğunda, toplumsal sürecin içinden geçtiği aşamalar ile o süreçleri yöneten partinin ve proletaryanın niteliği, kadro, üye özellikleri birbirinin aynı değildir. Sözelimi açık işgal koşullarında bir proletarya partisi ulusun tümüne direniş çağrısı yaptığında da, kendisini bir “ulusal parti” haline getirmez, getiremez; kendi nihai komünizm hedefini, dünya devrimi perspektifini, üyelerinin ve kadrolarının Marksist niteliğini koruyarak yürür. Bütün bunların yerine getirilmediği örneklerde ise uzun vadede sonuç mutlaka olumsuzdur.

g) Ve nihayet yedincisi, yine genel bir kural olarak üzerinde yürünen stratejik çizginin proletarya partisinin örgütsel biçimlenişini büyük ölçüde belirlemesidir. Yugoslavya Komünist Partisi’nin büyük değişimi böyledir örneğin; kentlerde seçimlere katılarak başarılar sağlayan bir parti, işgalle birlikte kendi yönetim yapısını hızla dağlara taşımasını bilmiş ve klasik parti kadrosunun yerine gerillayı koyabilmiştir. Çok daha yakın bir örnek olarak Nepal Komünist Partisi (Maoist) de -bütün diğer tartışmalar bir yana- parlamentoda yer alan legal bir partinin kendisini halk savaşına uygun bir hale getirmesinin ilginç bir örneğidir. Bütün bunlar işin doğası gereğidir; çünkü her savaş, kendi alanından ve kendi kurallarıyla yönetilebilir. 1905 ve 1917 devrimlerini işçi mahallelerinden, işçi yığınlarının içinden yönetebilirsiniz; Sierra Maestra’daki gerillayı da Sierra Maestra’dan yönetebilirsiniz; birinde partinizin kadroları büyük ölçüde silahlı işçi müfrezelerinin içindedir; diğerinde kır gerillası olarak karşımıza çıkarlar. Ve bu devrimci güzergahların hepsi, sizin hem yönetim mekanizmalarınızı, hem bu mekanizmalarda yer alan kadroların niteliğini, hem de genel olarak kadrolarınızın sahip

olması gereken özellikleri, vb. belirler. Bu açıdan, gerçekten Marksist-Leninist bir proletarya partisinin en önemli özelliği, devrim hareketinin akışına ve ihtiyaçlarına uygun örgütsel biçimleri bulabilmesidir. Dünya devrimler süreci, bu yeteneği gösteren devrimci partilerin başarılarının açık bir kanıtıdır.

II) Türkiye Devrimi ve Bir Kutup Yıldızı Olarak Mahir Çayan

Şimdi artık bütün bu özetlemeler ve toparlamalardan sonra, Türkiye’de, Mahir Çayan’ın ülkesindeyiz...

Doğrusu, bunu bir şans olarak görebiliriz; böylece aşırı gururlanmış da olmayız.

Çünkü gerçekten de Mahir Çayan, emperyalizmin III. Bunalım Dönemi boyunca ortaya çıkmış olan devrimci önderler arasında kendine özgü bir yerde durur.

Her şeyden önce, Mahir Çayan’dan söz ettiğimizde bir gelişme çizgisinden söz etmiş oluruz. Bu anlamda tek bir Mahir Çayan’dan söz etmek hem doğrudur, hem de yanlıştır. Bütün süreç boyunca tek bir Mahir Çayan vardır, evet, onu belirleyen öge, tepeden tırnağa bir devrim isteği ve iradesidir. Öte yandan aynı Mahir Çayan, politik sürece katıldığı andan itibaren kendi iç gelişimini sürdüren, hem Marksizmi, hem de üzerinde yaşadığı toprağı gitgide daha iyi kavrayarak değişen, kendini yenileyen bir önderdir. Bu anlamda onun ilk yazdıklarıyla son yazdıkları arasında farklar olduğunu söylemek, eleştiri değil iltifat sayılabilir. Gerçekten de bu farklar vardır; çünkü bizzat Mahir Çayan’ın kendi düşünme biçiminde gelişme dinamiği vardır.

Bütün bunların yanında birkaç nokta özel olarak çok önemlidir.

Birincisi, Örneğin Mahir Çayan, siyasi anlamda dönemin Maoist fırtınasının ortasında doğmuştur. Gerçekten de 60’lı yıllar dünyanın her köşelerinde Maoist tezlerin etkinlik kazandığı, özellikle Halk Savaşı konusundaki belirlemelerin devrimci özelliklerinden ötürü - haklı olarak- hızla benimsendiği bir dönemdir. Zaten Mao ve Lin Piao’nun “Milli Demokratik Devrim-Halk Savaşı” tezlerini evrenselleştirdikleri zamanlar da aynı zamanlardır. Doğal olarak Mahir Çayan da siyasi sahneye girdiği andan itibaren bu genel atmosferin etkisi altındadır.

Ama çok ilginçtir; siyasi tarihe az çok objektif yaklaşan hiç kimse Mahir Çayan’ın Maoist olduğunu söylemez, söylemeyi de düşünmez. Çünkü siyasi sürecinin en başında bile Mahir Çayan’da kendine özgü bir şey vardır. Aynı günlerde bir ÇKP şubesi olmaya soyunan PDA çevresinin aksine Maoist deneyimi şablonlaştırmaz; birincisi Mahir Çayan, açık bir biçimde Marksist-Leninist eserlere yönünü dönen bir önderdir; daha sonra Kesintisiz Devrim I’dan de anlaşılacağı gibi asıl beslendiği yer orasıdır. O, Marks-Engels ve Lenin üzerinden Mao’ya gelmektedir. Mao’ya olan büyük saygısına karşın dalkavukça bir ululaştırma tutumunda değildir; Doğu Perinçek ekibinde simgelenen çığırtkan “Maocu” akıma da saygı duymamakta, onlara açıkça “kalpazan” suçlamasını yapmaktadır. (Sonradan bu akımın içinden güçbela yakasını sıyrarak devrimci bir eğilimi inşa eden Kaypakkaya çevresiyle Mahir arasında görüldüğü kadarıyla somut bir ilişki-polemik, vb. yaşanmamıştır. O süreçte bu akım zaten henüz Perinçek ekibinden tam olarak kopmuş değildir.)

İkincisi, Mahir Çayan, Maoizmin temel tezlerini “Marksizme katkı” olarak ele alırken de üzerinde yaşadığı topraklardan kopmamakta, bir “aynen tekrar”ın ve klişenin tuzağına düşmemektedir. Daha sonra göreceğimiz gibi Perinçek ve ekibiyle yaptığı bütün tartışmalar, esasen Mao’nun düşüncelerinin de zorlanması anlamına gelen bu şabloncu anlayışın reddedilmesi üzerine kuruludur. Ve üçüncüsü, Mahir Çayan, “Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine” yazısında çok açıkça görüleceği gibi PDA çevresindeki Fidel-Che alerjisini hiçbir biçimde paylaşmamakta, onların Küba Devrimi’ni küçümseyen ve tesadüflere bağlayan tutumuna son derece sert bir karşılık vermektedir. Çünkü o, devrimci strateji konusunun diyalektik bir sorun olduğunun farkındadır ve Maoist deney dışındaki yolları aforoz eden dalkavukça tutuma karşıdır.

Öte yandan yine çok ilginçtir; aynı Mahir Çayan, Türkiye’nin yakın geçmişinden akıp gelen Kemalist düşüncenin etkilediği bir ortamda siyasi hayatına başlamış ve dönemin birçok devrimcisi gibi bu düşünceden etkilenmiştir. Ve evet, bu konuda ciddi değerlendirme eksikleri, yanlışlıkları vardır. Ama akıllı ve vicdanlı olan hiç kimse Mahir Çayan’ın cuntacı-Kemalist olduğunu söyleyemez. Bu meselede de yine onun sağlam Marksist-Leninist temeli rol oynar; söylem düzeyindeki eksiklik ve yanlışlıklara karşın devrimci pratikteki tavrı ve ortaya koyduğu mücadele hattı, son derece açıktır. İşçi sınıfı ve halk dışındaki güçlere bel bağlama, onlarla böyle bir ilişki kurma tutumu Mahir Çayan’da mevcut değildir. O, son derece açık bir biçimde kendi yoluna, politikleşmiş askeri savaş stratejisine bağlıdır.

Ve nihayet, üçüncüsü, Mahir Çayan, son derece yakın durduğu ve derslerini özümlemeye çalıştığı Latin Amerika deneyimi konusunda da seçici bir tavra sahiptir. Bu sürecin Latin Amerika deneyimi bilindiği gibi hiç homojen değildir; bölgedeki devrimci güçlerin toplamı içinde açıkça “anti-parti” tutuma sahip hareketlerden Regis Debray gibi fokocu eğilimlere kadar herkes vardır. Ve Mahir Çayan, bu konuda da Marksist-Leninist klasiklerle bağını hep canlı tutar; Kesintisiz Devrim broşürünün neredeyse dörtte üçü bu temele dayanan bölümlerden ve teorik açıklamalardan oluşur. O, fokonun heyecanına değil, “Ne Yapmalı”ya, parti fikrine bağlıdır. Ayrıca Çayan, Latin Amerika deneyimi konusunda da sağlam olan kaynağa, yani Fidel-Che ikilisine yönelir, orayı referans alır.

Sonuç olarak Mahir Çayan’ın Sovyet ekonomi kaynakları, Maoizm ve Latin Amerika arasında bir eklektik düşünce yarattığı suçlaması son derece yakışsız ve ahlaki de olmayan bir söylemdir. Tersine Mahir Çayan, yaşadığı dönemin dünya solu içerisinde son derece kendine özgü bir yerde durur; bu anlamda dönemin Türkiye’sinin en enternasyonalist ve en “yerli” önderidir.

Bugün, aradan 37 yıl geçtikten sonra kuşkusuz onun söyledikleri de değerlendirilebilir. Ama bu mesele, doğrudan doğruya yıllarla ilgili değildir. Siyasi hayatta “düşüncenin en yenisi ve en tazesi makbuldür” diye bir kural yoktur. Üstelik siyasi hayatta bazen “en taze” sanılanın da “son kullanım süresi geçmiş” bir malın yeniden ambalajlanmış hali olduğu durumlar az değildir. Sonuçta, yaklaşık yüz yıl önce yazılmış bulunan “Ne Yapmalı” ya da “Devlet ve İhtilal” nasıl bugün hala devlet ve parti konularında temel referanslar olmayı sürdürüyorsa, Mahir Çayan’ın yazdıkları da salt “aradan şu kadar zaman geçmiştir” denilerek değerlendirilemez; daha doğrusu -kuşkusuz yapılabilecek olan- bir siyasi değerlendirme böyle bir noktaya dayandırılmaz.

1960'larda Türkiye Tablosu ve Devrimci Hareket

Türkiye devrimci hareketinin 1970'ler öncesinde bir iktidar perspektifi ve stratejik anlayışının olup olmadığı doğrusu tartışmaya açık bir konudur. Cumhuriyet öncesini bu bakımdan ele almak oldukça zor görünüyor. Ekim Devrimi'nden doğrudan etkilenen Mustafa Suphi kuşağının ise her şeye rağmen kendine özgü bir planı olduğu belki söylenebilir. Kabaca özetlenirse bu plan, zaten yürümekte olan işgal karşıtı savaşa fiilen katılmak ve ülke içinde epeydir varlığı bilinen diğer komünist odaklarla buluşarak inisiyatif elde etmek biçiminde olsa gerektir. Dönem itibarıyla da siyasi mantığın böyle işlemesi normal sayılmalıdır.

Suphilerin katledilmesinden sonraki döneme ve özellikle 1930'lara doğru gelindiğinde ise TKP'nin artık iktidar fikrini artık tümüyle geriye ittiği ve Komintern'in de etkisiyle mevcut Kemalist-ırçı rejime yedeklendiği ifade edilebilir. Dolayısıyla böyle işleyen bir mantığın devrimin rotası üzerine ciddi bir tasarım yapması herhalde beklenemez. Daha sonraları gelişen yasal parti girişimleri ve "tevkifat-yeniden örgütlenme-yeniden tevkifat" zinciri içerisinde de bu tür bir girişimi bulmak pek mümkün değildir. 1960'larda ortaya çıkan en ciddi yasal parti girişimi olan TİP ise, sosyalizmin topluma yayılmasında ciddi etkiler yaratmış olmasına karşın parlamenter çizgidedir ve bir stratejik çizgi kaygısı taşımamaktadır.

Bu anlamda Türkiye solu açısından bu tartışmanın ciddi biçimde 1960'ların sonunda - kuşkusuz özellikle Çin Halk Savaşı'nın etkisiyle- başlamış olduğunu söylemek yanlış değildir. Gerçekten de bu dönem, Türkiye devrimci hareketi, Marksizmle tanıştığı ölçüde iktidar ve devrim fikriyle de tanışmakta ve henüz çok sığ bir yerden de olsa devrimin "nasıl olacağı" tartışmaları başlamaktadır.

Aslında ilk anda durum şöyle özetlenebilir: TİP'in "sandıktan çıkma" yaklaşımına karşı Doğan Avcıoğlu ve ekibinin -Mısır'daki Nasır örneğinden etkilenerek- öne sürdüğü "tepeden inme" teorisi (ki bu teori işçi sınıfının irticanın etkisi altında olduğundan hareketle devrimci cuntayı çözüm olarak görmektedir) karşısında konuyla henüz yeni tanışan devrimci gençler de çok kabaca başka bir yanıt vermektedirler: "Dağdan gelelim!" Her şey kendi seyri içinde makul ve anlaşılır durumdadır. Sonuçta Küba devrimi daha 10 yıllık tarihe sahiptir ve Vietnam halk savaşı halen devam etmektedir; Çin ise zaten muazzam bir zafer olarak tarihteki yerini çoktan almıştır.

Bu arada Türkiye, 1945 sonrasında başlayan yeni-sömürgeci ilişkilerin en olgun dönemini yaşamakta, bu "olgunluk" aynı zamanda kriz işaretlerini biriktirmektedir. Emperyalizmin gizli işgali altında yeni-sömürgeleştirilen Türkiye, ekonomisinden politikasına, kültürüne dek emperyalizme bağlıdır. Emperyalizmle işbirliği içinde semiren tekeli burjuvazi, ıkına sıkına birlikte olduğu toprak ağaları ve büyük tüccarlarla birlikte ülkeyi bir oligarşik diktatörlükle yönetmekte; bu durum ise en küçük kıpırdanmanın bastırıldığı sömürge-tipi faşizm anlamına gelmektedir. Öte yandan yeni-sömürgeci kapitalistleşme süreci bir yandan kırsal yapıda çözümler yaratarak büyük göç dalgalarını kentlerin kapılarına yığarken, diğer yandan ise yapay bir kalkınma havası yaratmaktadır. Bu yanılsama ile yoğun şiddetin birleşimi ise kitlelerin tepkilerinin doğrudan düzene doğru yönelmesini bir ölçüde önlemektedir.

Tam da bu koşullarda Partimiz THKP-C siyasi sahneye ilk adımlarını atmaktadır. Ağırlıklı olarak devrimci gençlik hareketi içinden çıkan bir devrimci kadrolar kuşağı, çok genç

yaşlarına karşın artık ciddi şekilde iktidar meselesini ve devrimci strateji konusunu düşünmeye başlamışlardır. Bu dönemin solunun tablosu az çok bellidir. Bir yanda yurtdışı bürosuna mahkum olmuş bir TKP, diğer yanda ise parlamenter yolu içselleştirmiş TİP vardır. Bir başka cenahta ise açıkça darbeci olan Avcioglu ve çevresi durmaktadır. Bu koşullar altında yeni devrimci kuşaklar doğal olarak bütün dünyada esmekte olan halk savaşı rüzgarının etkisi altındadırlar. Maoizmin etkisi çok açıktır; öte yandan daha yeni bir deneyim olan Küba devrimini anlama çabası da yoğunur.

Mahir Çayan'ın bu ilk dönemde, 1969'da yazdığı yazıların bazıları aslında henüz tahrifatlara ve barışçıl rüyalara karşı bir direnç niteliğindedir. Örneğin "Revizyonizmin Keskin Kokusu I-II" böyledir. Yazdığı kitap tanıtımlarıyla Marksist eserleri ciddi biçimde tahrif eden TİP'li çevirmen Kenan Somer'in eleştirildiği bu yazılarda Lenin ve eserleri savunulurken, şiddete dayanan devrim tezinin Mahir'in kafasında net olduğunu görürüz. Bu yazılarda sert bir şekilde "barışçıl geçiş" tezleri eleştirilmektedir. Ama bu arada Mahir Çayan, Mao'ya yapılan bir saldırıya da yanıt verir ve "iktidar namlunun ucundadır" cümlesiyle birlikte halk savaşı tezini de açıkça savunur.

Hatta Çayan, bu tezin Çin'e özgü olmadığını, Leninizmin evrensel tezi olduğunu özel olarak vurgular. İlginç olan, bu yazıda, yani henüz Ağustos 1969'da bunalım dönemleri çözümlemesinin yer alması ve III. Bunalım dönemi belirlemesinin yapılmasıdır. Ayrıca yazı, silahlı mücadelenin yalnızca "hiç legal imkanın kalmadığı işgal koşullarında geçerli olacağını" iddia eden Somer'e karşı Latin Amerika'daki gerilla mücadelelerini örnek vermekte ve "Örneğin, devrimcilere legal mücadele imkanını tanıyan parlamento ve kanunlara sahip ve de Marksist bir partinin eylem yaptığı Venezuel'a da Douglas Bravo'nun zoru ne? Niye Falkon'da silahlı mücadeleyi sürdürüyor? Pekala parlamenter yoldan sosyalizm mücadelesi yapabiliirdi. Ve de bir gün oyların %51'ini alıp iktidarı ele geçirebilir, sonra da anti-emperyalist mücadeleyi sürdürebilirdi, değil mi Bay Somer?" diye sormaktadır. Yani Mahir Çayan, bu süreçte halk savaşının evrensel olarak geçerli bir stratejik çizgi olduğu görüşündedir ve bunun sadece Çin'e özgü bir durum olmadığını, Latin Amerika'yı da kapsadığını ifade etmektedir. Bütün bunlar zaten stratejik hedef olarak Milli Demokratik Devrim tezinin benimsenmiş olmasıyla da uyum içersindedir.

Öte yandan, son derece önemlidir, aynı yazıda Çayan, Althusser'den hareketle "Aktüel Uğrak" kavramını tartışmaya dahil eder ve "milli kriz" ortamını da tarif eder. Böylece o, "barışçıl yol-savaşçı yol" ikileminin Marksistlere ait olmadığını, Marksistlerin yalnızca "milli krizin varlığı yokluğuyla" ilgili olduklarının altını çizer.

Mao'yu "Maocu"lardan (!) Korumak...

Daha sonraları, Ocak ve Haziran 1970'te yazılan zincirleme iki yazının ise ("Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori" ile "Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine") doğrusu ilginç bir kaderi vardır. Kategorik olarak kendini Maocu diye tanımlamayan, bu tür tanımları alaya alan Çayan, sözde Maocu Perinçek çevresine karşı Mao'nun tezlerini savunmaktadır. Daha doğrusu, bu tam olarak Mao'nun savunulması da değil, aslında Leninist ilkelerin savunulmasıdır; her iki yazı da aslında işçi sınıfının dışındaki güçlere bel bağlayan sağcı anlayışa karşı Milli Demokratik Devrim'de işçi sınıfının öncülüğünün vurgulanmasını amaç olarak almıştır. Ancak yazıların bütünlüğü içersinde Halk Savaşı kavramına da sık sık yer

verilmekte ve evrensel bir ilke olarak ortaya konulmaktadır. “Sağ Sapma” yazısında bu daha azdır ama “Yeni Oportünizm” yazısı tümüyle nettir.

Yazıda tüm klasik unsurlarıyla Halk Savaşı savunulmakta ve Mao’nun Marksizm-Leninizme katkıları sayılırken Halk Savaşı teorisi özel olarak zikredilmektedir. Burada savunulan Halk Savaşı çizgisi, özetle bir köylü savaşıdır; kırların temel alan olduğu bu savaş gerilla mücadelesiyle başlayıp halk ordularıyla devam edecektir. Köylülerin temel güç olduğu bu savaşta, şehirlerin rolü ikincildir ve işçi sınıfının öncülüğü ideolojik öncülüktür. İdeolojik öncülüğün anlaşılması gereken ise işçi sınıfının partisinin köylü kitlelerine önderlik etmesidir. İşçi sınıfının ve şehirlerin temel alınması, Çayan’a göre pasifizmin kapısını aralamaktadır.

Henüz yeni-sömürgecilik belirlemesinin yer almadığı bu yazılarda Türkiye de “yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke” olarak tanımlanmakta ve klasik MDD anlayışı savunulmaktadır ama çok ilginçtir, buna karşın bu devrim anlayışı ve Halk Savaşı çizgisi tümüyle üretici güçlerin durumuna dayandırılmamaktadır. Mahir Çayan, bir ülkenin içinde bulunduğu devrimci aşamanın (ve stratejik çizginin) tamamen o ülkenin üretici güçlerinin düzeyine ve hangi üretim ilişkisinin hakim olduğuna göre belirlenemeyeceği, böyle bir belirlemenin politik durumu da dikkate alan bir yerden yapılabileceği görüşündedir. Kuşkusuz Mahir böylece MDD ve Halk Savaşının örneğin ABD ya da Almanya gibi ülkelerde de geçerli olduğu gibi saçma bir noktaya varmamakta, devrim ile ülkenin sosyo-ekonomik yapısı arasındaki ilişkiyi reddetmemektedir; onun sözünü ettiği şey, sömürge, yarı-sömürge ve yeni-sömürge ülkelerde ister yarı-feodal, ister bağımlı kapitalist bir toplumsal yapı olsun, esas sorunun sürekli milli krizin varlığı ve belli bir ayaklanma vaktinin beklenmesinin pasifizm anlamına geldiğidir. Bu ülkelerde, görece uzun süreli istikrar dönemleri yoktur, daha baştan itibaren gerilla savaşı temeline dayanan bir uzun süreli savaş zorunludur ve rejimin yumuşak karnı kırlardır...

Küba ve Debray... Leninist Çizginin Savunulması

Bütün bunlar bir yana, “Yeni Oportünizm” yazısında Küba ile ilgili özel bölüm son derece önemlidir. Bu bölüm, her şeyden önce Mahir’in Küba deneyimi üzerine olan tartışmaları ve bazı yayınları dikkatle izlediğini göstermektedir. İkincisi, Mahir böylece şabloncu “Maoist” ekolden tamamen farklı olarak Küba devrimini açıkça savunmakta ve bu deneyimin Marksizm-Leninizmin hazinesine büyük bir katkı olduğunu ifade etmektedir. Küba devriminin “emperyalizm uykudayken” gerçekleşmiş “tesadüfi bir başarı” olduğunu söyleyen bu şablonculara yazının yanıtı çok serttir. Tersine Mahir, bu devrimin III. Bunalım Dönemi’nin anlaşılabilir bir sonucu olduğunu ifade eder.

Ama asıl önemlisi bu bölümde Mahir’in Küba devrimi ile Regis Debray’ın anti-marksist görüşlerini özdeşleştirmek isteyen anlayışlara net olarak karşı çıkması ve Küba kaynaklarından ve Monthly Review’den yaptığı alıntılarla özet olarak şu üç noktayı ortaya koymasındır. 1- Debray’ın askeri liderliğin temel unsur olması gerektiği tezi yanlıştır, “tam tersine siyasi çalışma esastır. Ve askeri yan, politik liderliğe tabi kılınmalıdır.” 2- Debray’ın “burjuva şehir-proleter kır”, (...) şeklinde yaptığı ayrımını bir sınıf çatışması olarak ortaya koyması, Leninist bir analiz değildir. 3- Debray’ın “Küba’da foco, partiyi yarattı” iddiası yanlıştır, devrim için parti şarttır.

Yani sonuç olarak Mahir Çayan, hem sözde “Maocu”ların yalnızca Çin deneyini kible edinen tutumuna karşı çıkmakta, hem de Küba deneyimini doğru yerden kavramaktadır. Bu iki olgu, devrimci sosyalist hareketin daha sonraki gelişme adımı açısından önemlidir.

Teorik Sıçramadan Önce İki Belge...

Daha sonra gelen iki yazı da, (“Aydınlık Sosyalist Dergi’ye Açık Mektup” ve “Devrimde Sınıfların Mevzilenmesi”) aslında biraz “ihtiyaçtan kaynaklanan” yazılardır. Her ikisinin de başlangıcında “hareketin bütün görüşlerini ifade eden bir broşürün (Kesintisiz Devrim kastediliyor-SB) yayına hazırlandığı” hatırlatılmakta ve her iki çalışmanın da zorunluluktan ve eleştirilere cevap verme ihtiyacından kaynaklandığı ifade edilmektedir.

Ama ilginçtir, her iki yazı da Mahir Çayan’ın gelişiminin ilk döneminin belirlemelerini içerir. Örneğin bunalım dönemleri tezi henüz bütün mantıki sonuçlarına ulaşmış değildir, ülke hala “yarı-sömürge” olarak tanımlanmakta ve klasik Halk Savaşı planı savunulmaktadır. Şu sözler son derece açık olmalı: “Leninizmin dünyanın yarı-sömürge ve sömürge ülkeleri için öngördüğü devrim teorisi; işçi sınıfının önderliğinde köylü ordusunun halk savaşıyla kırlardan şehirleri kuşatması teorisidir. Biz, hiçbir sömürge ve yarı-sömürge ülkenin, kıtanın veya bölgenin leninizmin bu evrensel ilkesini geçersiz kılabilecek kendine özgü şartlar taşıdığını kabul etmiyoruz.” (ASD’ye Açık Mektup)

Daha net bir ifade ise şudur: “(...) Emperyalizme arkasını dayamış olan karşı-devrim cephesi, proletaryanın yoğun bulunduğu, büyük şehirlere ve kilit bölgelere güçlerinin büyüğünü yığmış ve çok sıkı bir denetim kurmuştur. Bu hain yönetimin yumuşak karnı kırlardır. Dünyadaki bütün kurtuluş savaşlarının (halk savaşlarının) pratiği, bize şunu söylemektedir; zafere kırlardan şehirlere doğru bir rota izleyen, çeşitli ara aşamalardan geçen halkın örgütlü savaşı ile varılabilir.” (age)

Öyle görünüyor ki Lin Piao’nun abartı ve zorlamayla bütün dünya için tartışmasız geçerli saydığı Çin Halk Savaşı çizgisi hala devrimci sosyalist hareketi etkisi altında tutmaktadır.

“İdeolojik öncülük” meselesinde de durum hala böyledir: “Köylülerin temel güç olarak formüle edilmesi sadece devrimin anti-feodal niteliğinden dolayı değildir. (...) Halk savaşı bir avuç öncünün savaşı değil emekçi halkın savaşıdır. Halk savaşında temel mücadele alanı kırlar olduğu için, köylüler de savaşın temel gücüdür.”

Kesintisiz Devrim I-II-III: Devrimci Program’ın Sentezi

Hareket, Kesintisiz Devrim broşürleri noktasına geldiğinde ise artık durum oldukça köklü biçimde değişmiştir. Bu broşürler, o güne kadar yaratılmış olan birikimin derli toplu hale getirilerek bir tür “bildirge” ya da “manifesto” haline sokulmasıdır ve zaten dil ve anlatım bakımından da eski yazılardan farklı olarak, programatik bir tarza sahiptir. Broşürlerde, her parçası birbiriyle tutarlı ve olgunlaşmış bir bütünlük vardır; o güne kadar çeşitli yazılarda parça parça ve olgunlaşmamış olarak kullanılan kavramlar, yerli yerine oturmuş, mantıki sonuçlarına ulaşmış ve ortaya gerçek bir “yol kılavuzu” çıkmıştır.

Şüphesiz bu, zaman olarak kısa görünse de son derece canlı yaşanmış birkaç yılın birikimidir. Bu süreçte bir yandan Mahir Çayan Marksizm konusunda daha yetkin bir noktaya gelmiş, diğer yandan ise hem Mahir, hem de hareketin tümü, bir devrimci pratiğin içinde ülke toprağını daha iyi tanıma fırsatı bulmuşlardır.

Türkiye'nin dört bir yanına koşuşturup duran, bütün büyük kitlesel olayların içinde yer alan Mahir ve yoldaşları artık üzerinde yürüdükleri yolu da daha iyi kavramaktadırlar.

Böyle bir sürecin ürünü olan Kesintisiz Devrim, bilinçli bir tercih sonucu klasik eserlerden ve Marksizm-Leninizmin temel ilkelerinden işe başlar ve adım adım Türkiye'ye gelir. Böylece okurun kafasında önce bir temel yaratan metinler, günümüze doğru geldiğinde ise artık daha kapsamlı ve yerine oturmuş bir dönem çözümlemesi ile karşılaşırız. Örneğin bunalım dönemleri tanımlaması daha nettir ve özel olarak III. Bunalım Dönemi üzerine ayrıntılı sayılabilecek bir çözümleme vardır. Üstelik bu çözümleme, akademik düzeyde bir emperyalizm tahlili olarak kalmamış, büyük bir hızla Türkiye'ye ve devrim stratejisi kavramına doğru yönelmiştir.

Öte yandan, geçmişe oranla çok daha iyi kavranmış olan yeni sömürgecilik kavramı kilit bir kavramdır. Bu kavram üzerinden Türkiye'ye bakan Mahir, artık "yarı-sömürge, yarı-feodal" gibi eski tanımlamaları bir yana bırakmış ve ülke gerçekliğini derinlikli olarak yeniden kavramıştır. Gizli işgal, emperyalizmin de içinde yer aldığı bir blok olarak oligarşinin tanımlanması, faşizmin sürekliliği ve yeni sömürge kapitalistleşmesi ile zorun yarattığı bir siyasal durum olarak "suni-denge", hep aynı mantık zincirinin halkaları olarak birbirleriyle tutarlıdır.

a) Böyle bir yoldan giderek ulaşılan noktalardan birincisi, devrimin muhtevası, yani stratejik hedefle ilgilidir. Bu kez yapılan tanımlama şöyledir: "Ülkemizdeki tekelci kapitalizm kendi iç dinamiği ile gelişmediğinden ve de yerli tekelci burjuvazi, baştan emperyalizmle bütünleşmiş olarak doğduğundan, stratejik hedefimiz anti-emperyalist ve anti-oligarşik devrimdir."

Ve ardından Mahir bir parantez açarak ekler: "Anti-emperyalist ve anti-oligarşik devrim kavramı, kavram olarak MDD'den pek farklı değildir. Ancak daha geniş bir muhtevayı ve niteliği belirtmektedir. Emperyalizmin III. bunalım döneminin emperyalist işgal biçimini belirtmesi açısından bu kavram daha tutarlıdır. Milli Demokratik Devrim kavramı, genellikle, emperyalizmin eski istismar metotlarının temel olduğu dönemi karakterize etmektedir."

Doğrusu bu, aslında bir parantezden daha fazlasıdır ve köklü bir dönüşümü ifade etmektedir. Her ne kadar "MDD'den pek farklı olmadığı" söylene de, bu yeni tanımlama neredeyse bir "dünya değişikliği"dir; çünkü böylece "kesintisiz" devrim yaklaşımı üzerinden bir ufuk açılmıştır ve klasik Maoist teori ile köprüler atılmıştır. Özellikle söz konusu parantezin ardından gelen uzun bir bölüm, Çin'i karakterize eden II. Bunalım Dönemi koşullarını ve yeni koşulları arkası arkasına açıklamakta ve baş çelişkiyi "oligarşi ile halk arasında" tanımlayarak durumu netleştirmektedir. Dahası bununla da yetinmeyen Mahir, aynı bölümde "sınıfsal ve ulusal planda" yürüyecek olan savaşın bugün "sınıfsal yönünün" ağır basacağını söyleyerek başka bir atak yapmaktadır. Sonuç olarak bu yeni yaklaşım artık bize halk devriminin programı bakımından daha gelişkin bir zemin sunmaktadır.

b) Stratejik çizgi bakımından ise dönüşüm çok daha köklüdür.

Her şeyden önce, yeni sürece bakarken Küba deneyimi daha öne çıkmıştır. “Küba devrimi” diyor Mahir, “çalışma tarzıyla, takip ettiği rota itibariyle bu tarihsel dönemin özelliklerinin bir sonucudur. Bir başka deyişle, Marksizm-Leninizmin, bu tarihsel dönemin pratiğine uygulanmasının bir sonucudur. (Küba proleter devrimi hariç bütün devrimler, iki evren savaşının alt-üst oluşları içinde olmuştur). Silahlı propagandanın temel mücadele biçimi olması ve de halkın devrimci öncülerinin savaşı, Marksizm-Leninizmin evrensel tezlerinin bu somut tarihsel durumun pratiğine uygulanması sonucu ortaya çıkmış olan, bütün emperyalist hegemonya altında olan ülkelerin proleter devrimcilerinin Bolşevik çizgisidir.” Böylece geçmişe göre farklı -ve daha doğru- bir yaklaşımla Çin deneyinin aşılmış bir bunalım dönemine ait olduğu tespit edilmekte ve yeni döneme ilişkin düşünürken Küba deneyimi daha öne çıkarılmaktadır.

İkincisi, yeni yaklaşımda, Lenin’in “milli kriz/devrimci durum” tanımının özgün bir uyarlaması Mahir’in düşünme biçimine eşlik etmektedir. III. Bunalım Dönemi ve yeni-sömürge ilişkilerini çözümleyen Mahir, mevcut bağımlı ekonomik ve siyasal yapının tam da bu bağımlılık ilişkilerinden ötürü, kendi iç dinamiğiyle gelişen normal bir yapı değil, çarpık bir gelişme olduğunu ve bu çarpıklığın da sürekli kriz üreten bir mekanizma olduğunu belirlemektedir. Daha önce bu yazımın ilk bölümünde ayrıntılı olarak ele aldığımız gibi, Lenin’in “milli kriz” tanımının böyle bir sürece birebir uygulanması doğru değildir ve her durumda pasifizmi üretmektedir. Çünkü böyle bir şabloncu düşünce, devrim durumunu kısa süreli bir med-cezir ya da tren-istasyon ilişkisi olarak algılamakta ve “uygun anı bekleme ve ona hazırlanma” parantezi içine sıkışmaktadır. Mahir ise, çarpık iktisadi-siyasi sistemin doğası gereği sürekli olarak bir milli kriz hali yaşadığını, bu krizin olgunlaştırılmasının ise artık devrimci güçlerin sorunu olduğunu düşünmektedir. Bu, henüz olgunlaşmamış bir krizdir; zaman zaman büyük kırılma noktalarına varmakta, zaman zaman nispi onarımlar gerçekleşmekte ama bir türlü düzlüğe çıkılamamaktadır.

Böylece Mahir, Che’nin “Devrim yapmak için tüm koşulların bir araya gelmesini beklemenin her zaman gerekli olmadığı, ayaklanma odağının bunları yaratabileceği” şeklindeki görüşünü benimsemekte ve klasik düşünme biçimlerinden kendisini koparmaktadır.

Bunun doğal sonucu olarak Mahir, “evrim” ve “devrim” aşamaları konusundaki yerleşik anlayışın da değişmesi gerektiği düşüncesindedir. Böylece vardığı yer, iki aşamanın özel olarak birbirinden ayıramayacağı, öyleyse iki aşamanın mücadele, çalışma ve örgüt biçimlerinin yeniden harmanlanması gerektiğidir.

İşte tam bu mantık zinciri içersinden Mahir, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi’ni çıkartır. Bu stratejinin özü, “mekanik biçimde bütün nesnel ve öznel koşulların bir araya gelmesini bekleyen, bunları hızlandırmayı düşünmeyen” bir yaklaşımın terk edilmesi ve krizin derinleştirilmesi ile kitlelerin örgütlenmesi görevlerinin tek bir devrimci süreçte birleştirilmesidir. Böylece Mahir, devrimci iradeyi, devrim durumunun derinleştirilip olgunlaştırılması sürecinin de öznesi yapmaktadır. Bu, silahlı propagandayı sürecin merkezine oturtan ve bütün diğer mücadele ve örgütlenme biçimlerini onun etrafına ören bir yaklaşımdır; “silahlı propaganda” konusundaki Vietnam deneyimi böylece derinleştirilmiş,

gerilla savaşı, kitlelere hedef gösterilmesi ve onların örgütlenmesi sürecinin bir parçası yapılmıştır.

“THKP-C tarzında silahlı propaganda, iki işlevin bir arada yüklenildiği bir durumu yansıtır. Bir yandan, düşmanın fiziksel tahribini değil siyasi yıpratmayı öne çıkaran tarzıyla bir “siyasi gerçekleri açıklama kampanyası” aracı biçiminde fonksiyon yüklenen silahlı propaganda faaliyeti, diğer yandan da ilk gerilla çekirdeğinden itibaren geleceğin halk ordusunun temelini atmakta, adım adım o gücü oluşturmaktadır. Bünyesinde bu iki amacı birleştiren silahlı propaganda, şüphesiz bu bakımdan, savaşın çok ileri aşamalarındaki az çok rutinleşmiş çatışmaları da ifade eden genel “silahlı mücadele” kavramından ayrılmakta, daha özgün bir durumu tanımlamaktadır.”

Yine sözü Mahir’in deyimleriyle toparlarsak; “Gerilla savaşının devrimci politik amaçlarla, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak yürütülmesine, yani politik kitle mücadelesi olarak ele alınmasına Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi denir.”

Söylemeye bile gerek yok ki, bu, kitlelerin örgütlenmesinin reddi değil, bu örgütlenme sürecindeki temel araçların değiştirilmesidir. “Şüphesiz “örgütlenme” denilen şey temel olarak insan ilişkilerine ait bir durumdur ve mutlaka o zeminde, o zeminin araçlarıyla, yüzlerce yolu bulunabilecek örgütsel/propagandif araçlar kanalıyla yürür; yani silahlı eylemin kendisi, doğrudan bir biçimde somut A kişinin B örgütsel birimine çekilerek “örgütlenmesi” görevini yüklenmez. İşin bu bölümü, netice olarak dünyanın her yerinde ve her zaman olduğu gibi, somut ve günlük insani faaliyetin bir sonucu olacaktır. Silahlı mücadelenin örgütleyiciliğinden kasıt, silah sesinin kitleleri “örgütlemesi” değil, ama siyasi gerçeklerin açıklanmasının hizmetine koşulmuş olan silahlı mücadelenin yarattığı politik atmosferin, somut insan ilişkilerine çevrilmesi, genel olarak kitlelerin buna uygun hale getirilmesidir. Bu, bir yörünge, bir çekim merkezi oluşturulması ve klasik örgütlenme çalışmasının bu somut üzerine oturmasının sağlanmasıdır.”

Ayrıca bu bağlamda en kritik kavram olarak görünen “öncü savaşı” kavramında da bir sorun yoktur. Söz konusu kavram, bu mücadele çizgisinin mantığı gereği, savaşın belli bir aşamasında parti kadrolarının daha fazla öne çıkmasını bize anlatır ki, bunda gariptenecek bir durum yoktur. İşin doğası böyledir. Sorun, “başlangıç” denilen basit kavramla ilgilidir aslında. Burada bir “düello” değil, sürecin mantığı gereği nispeten daha dar bir parti kadrosuyla işe başlanması ve gerillanın giderek bir halk hareketine dönüşmesi vardır ve dünyanın neresine gidilirse gidilsin bir anlamda “başlangıç” denilen şey, böyle bir şeydir. Cao Bang mağaralarında eğitilen ilk kırk kişi de böyle bir ilk -ve dar- gruptur ve bu şaşılacak bir şey değildir. “1984 Ağustos Atılımı” öncesinde Kürt yurtsever hareketinin de köylerden doğru dürüst ekmek ve su bile alamadığı bilinen gerçekliklerdir; oradan 1992 serhıldanlarına gelene kadar epey bir zaman geçmiştir.

Kısacası işin mantığı, başlangıçta düşmana fiziki zarar vermekten çok siyasi propagandayı esas alan bir devrimci müdahale biçiminin ortaya konulması ve bu gücün büyütülmesi ile kitlelerin -hiçbir özel tabu tanımaksızın, her türlü araçla- örgütlenmesinin birlikte yürütülmesidir. Zaten bu ikisi birbirini kadro düzeyinde ve siyasal olarak besleyen süreçlerdir ve birinin yokluğu felaket anlamına gelir ve ayrıca kitlelerin örgütlenmesi de gerilla savaşının

kendi başına, silah sesi aracılığıyla yapabileceği bir şey değildir. Kitlelerin örgütlenmesi, kitleleri örgütleyebilecek yapılar, kurumlar ve araçlar gerektirir.

Öte yandan PASS, sadece bir siyasi müdahale biçimi de değildir. Bu kavram, bir stratejik çizginin bütününe ifade eder ve bu bütünlük, özünde Halk Savaşı ya da Uzun Süreli Savaş kavramlarından içerik bakımından çok ayrı değildir. Ancak bu noktada Mahir, tipik Çin deneyiminden ayrıntı gibi görünen bir noktada farklılaşır. Evet, Mahir, son derece açık biçimde gerilla savaşının esas alanının kırılar olacağını ifade etmekte ve hatta bu konuda ayrıntılı olarak “dört aşamalı” bir plan ortaya koymaktadır ama öte yandan da “Bu stratejik çizgi, kır ve şehiri, silahlı propaganda ve öteki politik kitlevi mücadele biçimlerini diyalektik bir bütün olarak ele alan çizgidir” diyerek yeni bir anlayışın ipuçlarını da vermektedir. Daha sonraları devrimci sosyalist hareketin “Birleşik Devrimci Savaş” olarak adlandıracağı anlayış köklerini buradan almaktadır.

Ancak yine de bütün söylediklerine objektif olarak bakıldığında görülecek olan şey, Mahir’in kır gerillasına olan bağlılığıdır; o, ikinci bir iktidar odağının ancak kırlarda yaratılabileceğini, aksi takdirde kolayca ezilebileceğini düşünmekte; ama şehirlerin önemini de gözardı etmemektedir.

Kısaca -ve kabaca- özetlendiğinde Kesintisiz Devrim’deki tablo aşağı yukarı böyledir.

Esasen bütün bu konularda Mahir Çayan’ın kendi söylediklerine özel olarak eklemeler yapmak ve izaha çalışmak gereksizdir. Söylenenler ortadadır; yapılanlar da ortadadır; Mahir’i eleştiri amaçlı ikinci el alıntılardan değil de birinci elden, kendi yazdıklarından okuyanlar, bugüne dek yapılan spekülasyon eleştirilerin çoğunun tümüyle safsata olduğunu görebilirler. Mahir’de söz konusu olan şey, ne “öncülerin düellosu” ne de “birkaç silah sesiyle kitleleri örgütleme hevesi”dir; bu bölümün başında özetlemeye çalıştığımız Marksist-Leninist devrim ilkelerinin tamamı Mahir’in yazdıklarında ve yaşamında mevcuttur.

Kesintisizlerin Yolunda Yürüyüş ve Marksist Leninist Silalı Propagan Birliği

Açıkçasını söylemek gerekirse, Kızıldere sonrasında yeni kuşakların devralarak sürdürdüğü ikinci dönem, politik-pratik alandaki bütün ataklarına karşın ideolojik alanda olması gerektiği kadar verimli değildir. 1974’ten itibaren bu çizgiye karşı bir saldırı ve “eleştiri” furiasının başlaması, hatta hareketin içinden gelen bazı unsurların Perinçek çukuruna dek kayabilen tutumları, yeni kuşakların teorik tutumunda da bir katılma yaratmıştır.

Bu yazı kapsamında sözünü ettiğimiz bu ikinci dönemin ayrıntılı değerlendirmesine girmeyeceğiz; ancak süreç boyunca THKP-C ardılı gruplardan çoğundaki esas sorunun Mahir’in iktidar perspektifi ve siyaset yapma biçiminden kopma olduğunu söyleyebiliriz. Özellikle Devrimci Yol cenahında yapılan şey, teorik olarak nasıl ifade edilmiş olursa olsun, pratikte THKP-C çizgisinin reddi, sağcılaşma ve tasfiyeciliktir. iktidar savaşının yerel düzeydeki çatışmalara indirgenmesi, parti kavramının sürekli ötelenerek kendiliğindenci yapılanmalar düzeyinin üstüne çıkılamamasıdır.

İşin açıkçasını söylemek gerekirse, Partimiz, kendi öznel niyetlerinin de ötesinde, bu süreçte daha ağırlıklı olarak parti çizgisinin saldırılara karşı savunulması kaygısına sahip olmuş, işin bu bölümüne büyük ağırlık vermiştir. Kuşkusuz aynı süreçte hareketimiz, Kemalizm ve Kürt sorunu konularında kendi içinde etkili tartışmalar yürütmüş ve nihayetinde

bu sorunları doğru bir biçimde çözmüştür. Ayrıca “Birleşik Devrimci Savaş” yaklaşımı da hareketimiz bünyesinde başından beri genel kabul görmüş, tartışılmış ve savunulmuştur. 87-88 süreci bu açıdan, bir yenilenme, daha öncesi “savunma çizgisini” kısmen aşma sürecidir. Kemalizm ve Kürt sorunda atılan adımlar bu yenilenme eğilimini ifade eder; yine bu süreçte özellikle silahlı mücadele ile kitlelerin örgütlenmesi sorunlarında daha ayrıntılı tartışmalar vardır. Dahası, stratejik çizgimiz açısından “şehirlerin önemi artmıştır” gibisinden önemli adımların ilk filizleri bu süreçte atılmıştır. Ancak yine de bütün bunlara karşın, 75 sonrası sürecin tamamına bir bütün olarak baktığımızda, genel bir savunma çizgisinin daha hakim olduğunu söylemek mümkündür.

Ancak Politikleşmiş Askeri savaş Stratejisi temelinde politik mücadelenin geliştirilmesi açısından, en az 1971 devrimci atılımı kadar 1975- 81 süreci de önemli bir yer tutar. Evet, bu süreçte, partimizin ikinci dönemini yaratan öncülerimiz, ideolojik alanda Mahir Çayan ve THKP-C düzeyini zorlayamamış ve genelde “savunma çizgisinde” kalmıştır; ama politik-pratik düzeyde Türkiye devrimine şehir gerilla mücadelesinde önemli deneyler bırakmıştır.

Partimiz, 1975’lerin siyasal koşullarından bağımsız bir yerde değildir. THKP-C’ nin Kızıldere somutunda yenilgi yaşaması, partinin örgütsel yapısının imhası, geride yaygın bir Parti-Cephe sempatzanı bırakmıştır; devrimci sosyalizmin öncüleri bu sempatzan grupların sadece bir kısmıdır. 1971 devrimci atılımın dersleriyle devrimci sosyalizm yeniden örgütsel form kazanmış ve politik alana silahlı propaganda temelinde müdahalede bulunmuştur. Anti-faşist, anti-emperyalist mücadele olsun, halk düşmanlarının cezalandırılmasında olsun onurlu bir mücadele tarihidir bu süreç.

Böylece, örneğin 1971 devrimci atılımını oluşturan silahlı mücadele deneylerini kat ve kat aşan şehir gerilla mücadelesi yaratılmış, birçok Parti-Cephe sempatzanı ve kitleyi doğrudan etkilemiştir. Ancak, tüm bunlara rağmen, yukarıda ifade ettiğimiz “savunma çizgisi”nden kaynaklı olarak THKP-C’ nin yaratmış olduğu politik etkiyi zorlasa da yakalayıp aştığı söylenemez. Nitekim o süreçte, partileşmeyi “THKP-C’ lileşme” ye bağlama, kendini “parti fonksiyonlarını yerine getiren örgüt” olarak tanımlayıp, partileşmeyi ve aynı anlama gelmek üzere “THKP-C’leşmeyi” diğer Parti-Cephe sempatzanları çevreler ve örgütlerle birlikte inşa etmeyi önüne koyma anlayışı tamda bundan kaynaklıdır.

Ama 12 Eylül yenilgisi ve sonrası bambaşka bir süreçtir ve bu açıdan Parti-Cephe sempatzanı çevre ve örgütleri yeni bir kalıba dökmüştür. Bir kısmı fiili olarak tarih sahnesinden çekilmiş, DY somutunda olduğu gibi, daha öncesi “gayri resmi inkar” bu kez resmi inkara ve bir başka pozisyona, liberal-legalist pozisyona dönüşmüştür. Böylece Parti-Cephe’yi savunmak artık daha sadeleşmiştir; dahası özünde tüm bu süreç, neyi savunursa savunsun, Parti-Cephe anlayışını nasıl yorumlarsa yorumlasın kendine özgü bir anlayış, kültür ve geleneği oluşturmuş ve bu açıdan da Parti-Cephe lilik sadeleşmiştir. Yani örneğin 1975-80 tablosu artık yoktur; bu süreçte Parti-Cephe sempatzanı olan bir çok çevre ve örgüt ya tarih sahnesinden çekilmiş yada başkalaşarak bir başka politik konuma evrilmiştir. Bugün politik alanda Parti-Cephe’yi savunan devrimci örgütlerin sayısı bir hayli düşmüştür.

2000’li yıllara geldiğimizde, Partimiz örgütsel ve politik açıdan, zaman zaman toparlanma süreçleri yaşasa da bu eğilimi devrimci atılıma dönüştürememiş, örgütsel açıdan gerileme-toparlanma eğilimleri içinde, kesintili bir süreç yaşamıştır. Ancak örgütsel ve politik alanda kesintili ve siyasal-toplumsal sürecin üzerene çıkamasa da, yenilenme eğilimi giderek

güçlenmiş, ideolojik-teorik alanda gelişme dinamizmi yakalanmaktadır. Konumuzla, yani strateji ve sorunlarıyla bağlantılı olarak, hem devrimin hedefi yani program sorunları olsun, hem de devrimin stratejik çizgisi ve bununla ilişkili unsurlarda olsun adeta bir dönemde yaşanan “donma” hali aşılmış ve devrimci yenilenme süreci bunun üzerinde biçim almıştır.

Bu süreçte, program sorunları, dünya devrimler deneyleriyle bağlantılı olarak çok daha ayrıntı ele alınmış; devrimde işçi sınıfının rolü, özel olarak Türkiye devrim deneyleri gözlenerek, aynı zamanda bir yanılısamayı içeren “ideolojik önder”lik konumuna sıkışmaktan kurtarılmış; devrimin temel güçleri için “kırlar yumuşak karın olduğundan köylülük temeldir” gibi daha çok yarı-feodal yarı sömürge ülkeler için, yada emperyalizm 2. bunalım dönemi, hatta 3. bunalım döneminin ilk evresi için geçerli tanımlar aşılmış ve işçi sınıfı devrimde temel güçler içinde tanımlanmıştır; kapitalizmin gelişmesi ve şehirleşmeye bağlı olarak şehirlerin önemi, devrimin son aşamasında “son söz” olarak devreye girmesi bir yana bırakılmış, şehirlerin önemine daha güçlü vurgular yapıp stratejik önemine işaret edilmiştir. Hiç şüphesiz tüm bunlar stratejik hedef ve çizgi için önemli sıçrama noktalarıdır.

III) Yeni Tarihsel Dönem ve Stratejik Çizgi Üzerine...

A) Yeni Tarihsel Dönem/Süreç Üzerine Kısaca

Bilindiği gibi devrimci sosyalist hareketimiz, 1980’lerde filizlenerek 1990’lardan itibaren kendisini bir bütünlük halinde ortaya koyan dönemin, emperyalizmin -ve tabii ki dünyanın- yeni bir tarihsel dönemi olduğunu belirlemesini yapmıştır.

Yaklaşık yedi yıl önce söylediklerimizi hatırlayabiliriz: “1990’lara değin, sosyalist sistem ile kapitalist sistem arasındaki çelişki ve çatışmanın ekseninde belirlenen dünya çapındaki ilişki, yapı ve dengeler, sosyalist sistemin çöküşü, sosyalist hareketin genel bir kriz içine girişi ve gerileyişi ile birlikte kapsamlı bir değişime uğramıştır. 1990’lı yıllar kapitalist sistem ve sosyalist harekette ve bunların birbirleriyle olan ilişkilerinde, 1945’ten beri kurulmuş olan toplumsal modellerin, ilişkilerin, çelişkilerin, yapı ve dengelerin bir bölümünün ortadan kalktığı, bir bölümünün ise hızla yapısal bir değişim içine girdiği ve böylece yeni ilişki, çelişki, yapı ve dengelerin oluştuğu yıllar olmuştur. Bu bağlamda hem kapitalizm, hem de karşıtı, yani sosyalist hareket bakımından yeni bir sürece girilmiştir.”

Bu yeni dönem, daha önceki yazılarımızda sık sık ifade ettiğimiz gibi, kapitalist dünya ekonomisine 1945’lerden itibaren egemen olan kapitalist sömürü modelinin 1970’lerden itibaren krize girmesiyle şekillenmeye başlamış, 1980’lerdeki restorasyon ile belli bir mesafe kat etmiş ve nihayet 1990 çöküşü sonrasında somut bir gerçeklik haline gelmiştir.

Ekonomik anlamda bu yeni süreç, Keynesçi sömürü modeli politikalarının terk edilerek finans sermayesinin, mal ve hizmet üretiminin, dolaşımının ve pazarların tümüyle serbestleştirilmesi, kar oranlarının yükseltilmesinde para sermayenin başlıca aktör haline gelmesi, tüm insan etkinliklerinin ve bütün kamusal hizmetlerin meta üretimine dahil edilmesi, kapitalist sanayinin yüksek kar oranlarına sahip üretim sektörleri temelinde yeniden yapılandırılması gibi unsurları kapsar. Ayrıca, üretim sürecindeki tüm aşamalarının tek bir büyük işletmede ve standart kitle üretimi ve düzenli istihdam temelinde üretilmesi modelinden, üretim sürecinin işletme içinde ve işletmeler arasında parçalanmasını, işçi sınıfının hem zihinsel, hem de fiziki olarak yoğun biçimde sömürülmesini esas alan ve kazanılmış hakları yok eden bir çalışma düzeni olan esnek üretim örgütlenmesi egemen hale getirilmiştir.

Bu gelişmelere bağlı olarak, emperyalist ülkelerde ikinci sınıf sanayi sektörleri konumuna düşmüş sektörlerin yeni-sömürgelere aktarılması, daha çok borçlandırılmış bu ekonomilerin, mal ve hizmetlerin serbestçe akışının sağlanması zemininde yeniden yapılandırılması sağlanmış ve bu zeminde yeni bir uluslararası işbölümü geliştirilmiştir. Yeni-sömürgelerde yaşanan bu süreç yeni sömürü modelinin temel unsurlarından biri olmuştur. Bu sömürü modeli ile, kendine yeni ve yüksek kârlarla değerlendirme alanları arayan birikmiş devasa tekelci sermayeye ekonominin her alanında çok büyük alanlar açılmış, yapısal krizin yıkıcı etkileri hafifletilmeye, ekonomik açıdan yönetilebilir hale getirilmeye çalışılmıştır.

Kısaca neo-liberalizm olarak adlandırılan bu sürecin politik düzeydeki karşılığı ise “yeni-sağ” diye bilinen neo-faşist eğilimli politikalar ve uygulayıcılarıdır. 1980’lerde Reagan, Thatcher, Kohl üçlüsüyle simgelenen bu akım, kamusal alanın “sosyal” kanatlarını kırmayı ve metalaştırmayı, sınıf örgütlerini etkisizleştirmeyi hedeflemiştir. Bu politikaların yeni-sömürgelerdeki karşılığı ise, bir yandan açık işgallerin, diğer yandan ise açık faşizm ile gizli faşizm uygulamalarının iç içe geçtiği “düşük yoğunluklu çatışma/düşük yoğunluklu demokrasi” gibi modellerin yaygınlaştırılmasıdır. Bu temelde, dizginsiz bir faşist terör ve demagojik bir demokrasi söylemi bilinç çarpıtıcı bir biçimde aynı sürecin parçası yapılmıştır.

Ve nihayet, eşyanın doğası gereği, reel sosyalizmin ortadan kalktığı koşullar, bir yandan dünya pazarını bir anda olağanüstü düzeyde genişletir ve dizginsiz bir küresel soygun ve haydutluğun önünü açarken, diğer yandan da geçmişte emperyalistler arası çatışmayı baskı altında tutan olgunun çöküşüne bağlı olarak hegemonya kavgasını büyütmüş, şiddetlendirmiştir.

Bütün bunların yanında yeni tarihsel dönem, bütün dünya açısından korkunç bir insani yıkımı beraberinde getirmiş, büyük bir yoksulluk uçurumunun yanında insanın manevi dünyasını da parçalayan ideolojik saldırı bu politikalara eşlik etmiştir. Siyasal ve ekonomik alanda yaşamı parçalanan ve daraltılan milyarlarca insana yeni vahşeti kabul ettirmenin, akılcı ve bilimsel düşüncenin yok edilmesinin, toplumsallığın, bütünlüklü kurtuluş fikrinin çürütülmesinin, sonuç olarak insanın çökertilmesinin ve değersizleştirilmesinin bir aracı olarak postmodernizm, bu süreçte son derece önemli bir görev üstlenmiştir.

Sonuç olarak, denilebilir ki, bütün bunlar dünya kapitalist sisteminin sağlamaştırılması ve sosyalist tehlikeden “kurtulmuş” olarak sonsuz gelişme yollarının açılması olarak görülse de, aslında tam tersi doğrudur. Tam tersine, sürecin getirdiği insani yıkım, daha on yıl dolmadan büyük bir öfkeyi biriktirmeye başlamış, dünya çapında devrimci dinamikleri mayalandırmaya başlamıştır. Üstelik bu genişleme ve dizginsiz sömürü ortamı, kapitalist ekonomiye de “huzur” getirmemiş, sisteme bugün belki de “şımarık dönemin sonu” denebilecek bir krizi armağan etmiştir; ki bu ve diğer krizlerin dünya devrimci dinamiğini artıracığı kesindir. Çünkü, üzerinden atlamadan söylemeliyiz, ilk andaki “imparatorluk” havası da bugün sönmeye başlamış, sisteme kafa tutan çeşitli unsurların sayısında belirgin bir artış gerçekleşmiştir.

B) 2000'lerde Türkiye ve Değişen Koşullar

Bütün bu sürecin yaşadığımız coğrafyaya yansımaları ise son derece yıkıcı olmuştur. 1990'ların çok öncesinde, hatta 1980 cuntası öncesinden başlayan restorasyon süreci, son 28 yılda Türkiye'nin çehresini kapsamlı biçimde değiştirmiş, bu durum, bazıları devrimci stratejik çizgi ile doğrudan ilgili olan sonuçlar yaratmıştır.

1) Yeni Tarihsel Süreçte Genel Olarak Yeni-Sömürgecilik Derinleştirilmiş ve Katmanlaştırma Politikası Uygulanmıştır

Bilindiği gibi, günümüzdeki politikaların yeni-sömürgelere ilişkin uzantısı, 1945'ler sonrasındaki klasik bağımlı kapitalistleşme modelinin terk edilmesi, tüm ekonomilerin her alanda liberalizasyona geçmeye zorlanması ve yeni bir uluslararası işbölümünün yaratılmasıdır. Bu yeni işbölümü modeli, yeni-sömürge kapitalizminin kapsamlı üretim birimlerinden daha az sabit sermaye yatırımı gerektiren ve kârlılık oranı yüksek alanlara kaydırılması ve neoliberalizmin özelleştirme, sosyal alanların yok edilmesi gibi başka uygulamalarıdır.

Bu politikaların bir cephesi ise, yeni-sömürge ülkelerden bazılarının bölgesel planda etkinleştirilmesi ve öne çıkarılmasıdır. Bir başka yazımızda dediğimiz gibi: "Yeni-sömürgelerin stratejik konumları ve gelişmişlik düzeylerine göre katmanlaştırılması, bugün için stratejik önem taşımayan bazı ülkeler dibe doğru itilirken bir bölümünün de "eksen" adı altında bölgesel taşeronluk konumuna yükseltilmesi de (...) sürecin bir başka karakteristik çizgisidir. Böylece, bağımlılık ilişkisi politik anlamda M. Çayan'ın "gizli işgal" dediği durumla tartışmasız bir biçimde örtüşen emperyalizmin "içselleşmesi" durumu en olgun görünümüne kavuşmuştur." (Geçmişten Bugüne Yeni-Sömürgecilik ve Türkiye'nin Sınıf İlişkileri III, SB. Sayı: 14)

2) Türkiye'nin Yeni-Sömürge Düzeni Emperyalist Politikalar Doğrultusunda Yeniden Yapılandırılmıştır.

Türkiye'nin 1980'lerle başlayıp 2000'lerde olgunluk noktasına ulaşan restorasyon süreci kuşkusuz bu genel politikanın parçasıdır. Yirmi yıla yayılan bir dönem boyunca Türkiye, bütünlüklü bir "yeniden yapılandırma" sürecinden geçmiştir. Uluslararası sermaye piyasasıyla tam bütünleşme, sermaye akışının önündeki engellerin kaldırılması, büyük yatırımların durdurularak yeni işbölümüne uygun alanlara doğru yönelmesi, kamu kuruluşlarının özelleştirilmesi, tarımın emperyalist isteklere göre düzenlenmesi, sosyal sistemlerin tasfiye edilerek sermayeye açılması, yeni iş örgütlenmesinin hayata geçirilmesi ve işgücünün ucuzlatılması bu sonuçlardan en önemlileridir. Böylece Türkiye kapitalizminin sektörel bileşimi değişmiş, içe dönük üretimin giderek "ihracata yönelik" yeni ve hafif sektörler almış, ülke spekülasyon kârları haline getirilmiştir. Öyle ki, kara-para, uyuşturucu gibi "sektör"ler de sürece katılmış ve yeni-sömürge ekonomisine ciddi katkılarda bulunmuştur. Bu durum, işbirlikçi-tekeli burjuvazinin üst kesimlerinin bileşiminde değişikliklere yol açmış, -bazıları geçici olsalar da- yeni sürecin yeni ve hırslı aktörleri de sahnedeki yerlerini almışlardır. Eski tarzın tasfiye edildiği ve yeni bir işbölümünün ortaya çıktığı koşullarda hep olduğu gibi yoğun bir tekelleşme dalgası da bu dönemde yaşanmış, sermayenin merkezleştirilmesi operasyonu bu dalgaın somut ifadesi olmuştur.

3) Emperyalizmle Bütünleşme Düzeyi Artmış, Bağımlılık İlişkisi Derinleşmiştir

Bu yeni işbölümü, bağımlılık ilişkilerini artırırken bu ilişkilerin adeta “doğallaşması” sonucunu yaratmıştır. Eski işbirlikçi kapitalist modelin yerini, bütün cepheleriyle dünya kapitalist sistemine açılmış, bankacılıktan tarıma ve kamu alanlarına dek her alanda yağmaya uygun hale getirilmiş bir ekonomi almıştır. Sermaye dolaşımının serbestleştirilmesi sonucunda ekonomik bağımlılık biçimleri, hayatın bütün alanlarına yayılarak büyük ölçüde de “meşrulaşmış”tır. Artık bu ilişki, devlet politikalarının, bütçe harcamalarının, ücretlerin, vb. tümünün emperyalistler tarafından belirlendiği bir noktadadır. Buna paralel olarak devlet yapısı yeniden düzenlenmiş, bütün temel mali-sınai karar mekanizmaları parlamento denetiminden çıkarılarak “özerkleştirilmiş”, deyim yerindeyse ekonomi emperyalizmle ilişkiler bakımından “otomatige” bağlanmıştır.

Bu, emperyalizmin “içselleşmesi” olgusunun en derin aşamasıdır. Emperyalizm, TC’nin bütün tarihinde görülmemiş ölçüde “işin içine” girmiş, bütün sorunların ve “çözüm”lerin doğrudan bir parçası olmuştur, bütün burjuva politik kadroları “asla dokunulamaz” bu temel alanların dışına, ayrıntılara itilmiş, bağımlılık garanti altına alınmıştır. Aynı süreç, ordu cephesinde de tamamlanmış, büyük bir tekele sahip olan ordu ile emperyalizm arasındaki ilişkiler uyum noktasına ulaşmıştır.

Bu “içselleşme”nin emekçi kitlelerdeki sonucu ise çelişkilidir; bir yandan emperyalizm karşıtlığı, diğer yandan ise emperyalist vahşetin etkisiyle oluşan “verili ilişkilerin kötü fakat kaçınılmaz olduğu” fikri bir bilinç törpülenmesi yaratmıştır. Böylece sonuçta, anti-emperyalist bir mücadelenin nesnel temellerinin son derece güçlenmesi ile emperyalizme karşı duyguların törpülenmesi çelişik bir durum olarak aynı sürece denk düşmüş ve suni-dengenin bir bileşeni haline gelmiştir.

4) Süreç İçersinde Oligarşinin Bileşiminde Değişiklikler Meydana Gelmiş ve Oligarşi Daha Homojenleşmiştir

Yeni süreçle belirli sektörlerde bir yığılma ve merkezileşme gerçekleşirken bu duruma uyum gösterebilen eski tekellerin yanında sürecin yeni ve hırslı aktörleri de sahneye çıkmış, bunlardan bazıları sonradan tasfiye olurken bazıları ise üst mevkilere yerleşmişler, böylece oligarşinin 50’li 60’lı yıllar boyunca az çok istikrar gösteren bileşimi özellikle 80’lerde daha kaygan ve değişken hale gelmiştir. Daha sonraları, her kriz dalgasında tekel-dışı kapitalist güçler ve yeni gruplardan bazıları tasfiyeye uğrarken sistemin yapısı daha fazla merkezileştirilmiştir. Üstelik bu merkezileşme ve tasfiyeler, bizzat emperyalist kurumların denetiminde yapılmıştır. Aynı dönemde, karanlık alanlarda trilyonları döndüren “tefeci” piyasası da legalize edilerek “gayri-meşru” para kaynakları sistem içine çekilmiştir.

Bu arada, 2000’e doğru gelindiğinde, emperyalistlerin direktifiyle yapılan tarımsal alanların tümüyle küresel soyguna açılması operasyonu büyük ölçüde tamamlanmış, kapitalistleşmenin yayılmasıyla eski moda “toprak sahipliği” düzeni de çökertilmiştir. Öte yandan, Kürt savaşıyla birlikte feodal ilişkilerin ve yöresel güçlerin yaygın olduğu Kürdistan coğrafyasında hatırı sayılır bir “temizlik” gerçekleştirilmiştir. Savaşta yurtsever tutum alan feodal güçler zaten tasfiye olurken, “sadık” kesimler ise “paralı askerlik” düzeyine inmişler ve topraktan gelen güçlerini yitirmişlerdir.

Sonuç olarak yeni-sömürge Türkiye’nin egemenleri artık emperyalizmle her alanda bütünleşmiş bir avuç büyük tekeldir. Oligarşi artık daha homojen ve daha küçük bir grubu

ifade etmektedir. Yaklaşık 10 sermaye grubu artık oligarşinin çekirdeğini oluşturmakta, tüm temel politik, ekonomik, vd. yaklaşımlar bu ekip tarafından belirlenmektedir. Bunlara ek olarak ordu ve medya sektörünün oynak unsurları da belirtilebilir. Ama büyük toprak sahiplerinin politika belirleme güçleri önemli ölçüde tasfiye edilmiştir. Şüphesiz yeni-sömürgeciliğin kaotik yapısı gelecekte de düşüş ve yükselişler, konjonktürel durumlar yaşanabilir ama bugünkü manzara, oligarşinin tekelci burjuvazi ve ordudan oluşan genel bileşiminin yerine oturduğu biçimindedir ve artık bu elit içersine anlık girişlerin kapısı kapanmıştır.

5) Yeni İş Örgütlenmesiyle Sınıfın Bileşimi Değişmiş, Yapısı Parçalanmıştır

Daha önce de ayrıntılı olarak değindiğimiz gibi yeni süreçte ortaya çıkan sömürü modeli, fordist iş örgütlenmesinin terk edilmesini ve esnek üretime geçişi de içermiştir. Üretim sürecinin parçalanması, yan ürünlerin büyük işletmelerden küçük ve orta boy işletmelere kaydırılması ve tipik vahşi kapitalist yöntemlere geri dönüş, dönemin başlıca özellikleridir. Sadece üretimin değil, iş zamanının, işin yapılış biçiminin, çalıştırılan işçi sayısının, vb. de yeniden düzenlenmesi anlamına gelen esnek üretim modelinin sonucunda işçi sınıfı sayıca muazzam bir artış gösterirken yapısı, bilinci ve örgütlenme alışkanlıkları parçalanmış, işyeri bazında örgütlenmesi neredeyse imkânsız yeni işçi sınıfı katmanlarının sürece eklenmiştir. Toplamı 20 milyona varan işçi sınıfının 14 milyonu 10 kişiden az işçi çalıştıran işletmelerdedir. Aynı süreçte şu ya da bu biçimde çalıştırılan çocukların sayısı 4 milyona ulaşmış, kadın işgücü ise en ucuz kategoriye oluşturmuştur. Öte yandan işsizler de işçi sınıfının bir bölümü olarak geçici alanlara kaymışlar, klasik fabrika ve atölye düzeninin dışında marjinal işler alanı ve lümpen proletaryanın yasadışı sektörleri olağanüstü düzeyde büyümüştür.

Aynı süreçte “kamu emekçisi” haline dönüşen memurlar, teknisyenlik düzeyine inerek işçi sınıfına yaklaşan mühendisler, doktorlar, vb. de sınıfın yeni katmanları olarak sahneye çıkmışlardır.

Sonuçta, devrimimizin öncü gücü olan işçi sınıfının örgütlenmesi, bir yandan geçmişe göre daha zorlaşırken, diğer yandan da bu büyük gücün yeni ve daha yaratıcı yollar bulunarak bir devrim ordusu haline getirilmesi kritik bir önem kazanmıştır.

6) Tarımsal Alanın Klasik Yapısı Çökertilerek Emperyalizme Bağlanmış, Bu Arada Kırsal Alanın Nüfus Yapısı Tümüyle Değişmiştir

Yeni-sömürge kapitalizminin eski yılları boyunca tarımsal yapıları kısmi değişikliklere uğratan emperyalizm, yeni süreçte bu klasik politikanın yanı sıra, tarımsal üretimin kendisine de müdahale etmekte ve tarımı doğrudan doğruya dünya kapitalist sistemine bağlamaktadır.

Bu amaçla, 1980 sonrasında başlayarak Dünya Bankası'nın emriyle tarımsal destekleme politikaları yavaş yavaş tasfiye edilmiş, destekleme bütçelerinin azaltılması, zorunlu hale getirilen ithalat, kooperatiflerin özelleştirilmesi, vb. adım adım gerçekleştirilirken bazı ürünlerin sınırlandırılması ve biyo-genetik tohumların piyasaya sokulmasıyla en küçük üreticilerin bile emperyalist tekellere doğrudan bağımlılığının kanalları oluşturulmuştur. Sonuçta, tarımsal üretimin uluslararası tekeller için verimli ve değerli olmayan bölümü tasfiye edilirken tarım tamamen emperyalist çıkarlara açılmış, sonuçta ortaya yeni göç dalgaları ve yoksullaşma çıkmıştır.

Böylece tarımla ilgili sorun, artık yalnızca “toprağın adaletsiz dağılımı” sorunu olmaktan çıkarak doğrudan doğruya emperyalizmle ilgili bir sorun haline gelmiş ve anti-emperyalist mücadelenin konularından biri olmuştur. Gelecekte küreselleşmiş soygun ile tarımsal alandaki üreticiler arasındaki çelişkinin daha da net boyutlara varacağı kesindir.

Bütün bunların -ve Kürt savaşının- sosyal sonuçları ise kent ve kır arasındaki nüfus oranlarının 70’li yıllara göre tam tersine dönmesi, metropol kentlerin büyümesine karşın kırların boşalmasıdır. Gerçekten de 1970’lerde kentsel nüfus-kırsal nüfus oranları % 30-%70 iken, 2000’lerde bu durum tam tersine %70-%30 olarak değişmiştir. Bunun sonucu olarak zaman içerisinde bazı iller ve ilçeler neredeyse “hayalet şehir” haline dönüşmüş, buna karşın metropoller ve bazı bölge çapında büyük şehirlerin nüfusu olağanüstü artış göstermiştir.

7) Geleneksel Orta Sınıfları Tasfiyeye Uğratan Düzen Yeni Türden Orta Sınıflar Yaratmıştır
Neoliberal politikaların en önemli sonuçlarından biri, vahşi bir sosyal-Darvinizm ortamında eski orta sınıfların ve küçük esnafın yoksullaşması ve dibe doğru itilmesi, öte yandan ise yeni dönemin yeni orta sınıflarının yaratılmasıdır.

Bu yeni orta sınıflar, bir yandan rantiyelik ve piyasa-borsa düzeninden türemekte, diğer yandan da büyük sanayi işletmelerine tümüyle bağımlı, nihai ürün ortaya çıkarmayan küçük ve orta boy işletmeler olarak ortaya çıkmakta, taşeronluk, atölyeler sisteminin kaypak zeminlerinde oluşmaktadır. Yeni üretim düzeninin yarattığı bu zeminler son derece kritik sınırlarda çalışan ama zaman zaman genel yükselişe bağlı olarak çapını büyütebilen güçleri her gün üretip her gün batırmaktadır. öte yandan yeni düzenin ihtiyaç duyduğu yönetici kadrolar da bu kategorilerin bir başka kaynağıdır. İhracat uzmanlarından reklamcılara, turizmcilerden finans danışmanlarına, yönetici mühendislerden ayrıcalıklı doktorlara dek uzanan bu tabakalar, yeni düzenin ideolojik taşıyıcıları olarak önemlidirler. Burjuva politikasında öne çıkan aktörler giderek daha çok bu kesimler içinde çıkmakta ve oligarşinin politik tutumunu geniş kitleler içindeki temsilciliğini artan ölçüde bu kesimler üstlenmektedirler.

8) Yeni-Sömürgeciliğin Ürünü Varoşlaşma Yeni Tarihsel Süreçte Daha da Büyürken, Sistemin Güçlü Çürütme Politikalarıyla, Zor Aygıtlarının Denetiminin Zayıflığı ve İsyancı Eğilimler Varoş Yaşamına Damgasını Vurmaktadır

Türkiye’nin son 50 yıldaki kentleşme sürecinin esas olarak kentlerin üretici kapasitesinin “çekme”sine değil, kırlardaki yoksullaşmanın “itme”sine bağlı olarak geliştiği, dolayısıyla tamamen çarpık bir sosyal manzara oluşturduğu bilinmektedir. Son süreçte bu gerçekliğin üzerine eklenen ise daha yoğun göç dalgaları ve kentlerdeki yoksullaşmanın artışıdır.

Her şeyden önce, geçmişte ağırlıklı olarak ekonomik nedenlere dayanan büyük göç dalgalarına 1980’lerin ortalarından itibaren “politik” kökenli bir başka göç dalgası eklenmiş, özellikle kirli savaş yöntemlerinin yoğun olarak kullanıldığı 1990’lar boyunca Kürt halkının önemli bir bölümü, büyük Kürt kentlerine, İstanbul gibi büyük metropollere ve Batı’nın nispeten kendine yeterli illerine göçmüştür. Ekonominin istihdam kapasitesinin daraltıldığı, sosyal kurumların çökertildiği bir dönemde oluşan bu yeni dalga, sosyal bir felaket yaratmış, genel yoksullaşmayı hızlandırmıştır. Aynı dönemde “ekonomik” nedenlerden kaynaklanan

göç hareketi de tarım üretiminin daraltılmasıyla birlikte artmış, böylece metropoller milyonlarca insanın yığılmasına uğramıştır. Neoliberal politikaların işinden ettiği işçi kitleleriyle dalgalar halinde gelerek kentlere yığılan bu vasıfsız emek güçleri, büyük ölçüde enformel sektöre, belirsiz işlere kayarak durumu idare etmeye çalışmakta, böylece milyonlarca insan sigortasız, düşük ücretli işlere razı olmakta, marjinal işler denilen yan alanlarda salt günlük hayatını devam ettirmeye çalışmaktadır.

Ayrıca bu dönem, metropollerdeki sınıfsal ayrışımı bütün mekansal, kültürel biçimler açısından netleştirmiş, yoksulların semtleri, hayatları, kültürleri, dilleri, okulları, vb. ile zenginlerin yaşadıkları hayat arasındaki uçurum giderek büyümüştür. Büyük zenginlerin ve kısmen orta sınıfların oturdukları yerler, eğitim kurumları, eğlence mekanları, kültürel etkinlik alanları, sağlık kurumları, alışkanlıkları, vb. artık yoksullarinkinden ayrılmıştır. Kültürel alandaki yarılma böylece tamamen uç noktaya ulaşmış, bir yanda burjuva kültürün en üst örneklerine kolayca ulaşabilen bir azınlık varken, varoşlardaki milyonlarca insanın payına ise arabesk-pop kültürün en bayağı örnekleri, uyuşturucu, fuhuş ve alt kültürün bütün diğer örnekleri düşmüştür.

Özellikle son yirmi yılda uyuşturucu ve alkol satışının varoşlara doğru kayması ve ortaokul çocuklarına dek inen satıcı şebekelerinin oluşması ise potansiyel isyan odaklarını kontrol altında tutmak isteyen devlet tarafından organize edilmektedir.

Kısacası yeni tarihsel süreç, kırlarda ve kentlerde emekçi sınıflar açısından da yıkım ve felaket anlamına gelmiş, 1960'larda her şeye rağmen belli geleneksel tamponlarla dengede tutulabilen sosyal göstergeler kontrolden çıkmış, yoksulluk ve çürümenin bütün biçimleri metropollerin karakteristik manzarası olmuştur. Bunun politik sonuçlarından en önemlisi ise, geçmişten beri her zaman devrimci çalışmanın alanlarını oluşturan varoşların, bu kez bir yandan daha büyük potansiyelleri sunarken diğer yandan da kültürel bakımdan "zor" mekanlar haline gelmesidir. İşçi sınıfının yeni katmanlarını istihdam eden atölyeleri, küçük işletmeleri, vb. bünyesinde barındıran varoşlarda çürütücü politikalara karşı mücadele ile sınıf mücadelesinin çeşitli biçimleri iç içe geçmiş, devrimci süreç bakımından olağanüstü bir önem kazanmıştır.

Aynı zamanda varoşlar işsizleriyle, yeni işçi kitleleriyle ve diğer emekçi katmanlarıyla esas olarak sistem açısından da "zor" mekanlar haline gelmiştir. Oligarşinin çürütme politikaları ve siyasal olarak sisteme bağlama çabaları (güncel olarak dinci partiler üzerinden) kimi başarılar kazanmasına karşın, sürekli bir isyancı eğilim kendini üretmektedir. Bunun yanı sıra, 1960 ve '70'li yıllara göre, olağanüstü ölçülerde büyümüş olan ve kentleri her yandan kuşatan varoşlarda, sistemin zor aygıtlarının denetiminin dışında kalan pek çok kör nokta karanlık ve karmaşık sokaklarda oluşmaktadır. İşsizlerin, yeni işçi kitesinin, pek çok emekçi kesimin ve marjinal unsurların yaşam alanları ve çoğu durumda çalışma alanı olarak varoşlar sistemin zor aygıtlarının denetiminin zayıflığı ve isyancı eğilimlerin süreklileşmiş varlığıyla kentlerde hem devrimci savaşımın, hem de düşman şiddetinin en temel karşı karşıya geldiği/geleceği temel odaklardan birine dönüşmüştür. Bu bağlamda, şehirlere nazaran kırların sistemin yumuşak karnı olması esprisi, şehirlerde de kendini varoşlar bağlamında güçlü biçimde üretmektedir.

9) Yeni Tarihsel Süreçte Sosyal ve Kültürel Deformasyon Derinleştirilmiş, Suni-Denge Yeni Temeller Üzerinden Bir Kez Daha Biçimlendirilmiştir

1980 sonrasında başlatılan restorasyon ve 12 Eylül'ün en önemli yanı, yeni bir rejimin kalıcı formlar halinde inşa edilmesidir. Her alanda yasalarla sağlama alınmış kurumlaşmalar, "depolitize" edilen toplumsal yapı, örgütlülük ve toplu davranışın tehlikeli sayıldığı bir toplu eğitimden geçirilmiştir. Böylece, önce çıplak şiddet yoluyla ezilen kitleler daha sonra da yeni ekonomik politikalar ve "yükselen değerler"le alt üst edilmiş, büyük bir toplumsal deformasyona uğratılmıştır. Feodal yargıların çürütülüşü, kültürün çoraklaştırılması, genel ahlak düşüklüğü, vicdandan arınmış dincilik, en vahşi türünden sosyal Darwinizm, spekülasyon dünyasının yarattığı yozlaşma, yolsuzluk ve mafyanın meşrulaşması vb. gibi unsurlar, sınıfın parçalanması ve örgütsüzleştirilmesiyle birlikte toplumsal hareketin ciddi biçimde zayıflamasına yol açmıştır.

Ama öte yandan da bu dönemde klasik iktisatçıyı şaşkırtan yeni marjinal geçim alanları ortaya çıkmış, yüz binlerce insanı kenarında toplayan yeni ekmek kapıları belirlemiştir. Ardına kadar açılan spekülasyon kapıları ve piyasa ise yalnızca varlıklı kesimleri değil, orta ve alt kesimleri de hedeflemiş, sonuçta "tümüyle kaybetmişler dışında bütün sosyal tabakaları kesen yeni bir illüzyon" oluşmuştur. Yeni düzen, en alttakileri tamamen dibe iterken diğer yandan da başka bazı kesimleri oyalayabilen araçlar yaratmış, sınıf atlama hayallerinin canlı tutulabildiği yanılsama alanlarını kısmen korumuştur. Aynı biçimde tarımı çökerten ve bazı taşra illerini hayalet şehirlere çeviren yeni düzen, başka bazı illerde de yapay gelişme tempoları yaratmış, böylece düzene karşı tepkileri taşra kademesinde pasifikasyona uğratan araçlar üretmiştir. Bu illüzyon elbette oldukça zayıftır ve kriz derinleştikçe işlevsiz hale gelmektedir ama yine de bu araçlar koşullara bağlı olarak işe yarayabilmektedir.

Bütün bunların yanında, en önemli pasifikasyon aracı olarak şiddet ve baskı aygıtlarını büyük maddi olanaklar kullanarak tahkim eden oligarşi, reel sosyalizmin çöküşünün yarattığı moral atmosferi de yedeğine alarak toplumda yeni bir korku ve umutsuzluk dalgası yaratmış, çıplak şiddeti de içermekle birlikte esas olarak "zihinlerin köreltilmesini" hedefleyen genel bir baskı ortamı yolundan gidilerek suni-dengenin yeni ayakları oluşturulmuştur. Şüphesiz burada postmodernizmin orta sınıflar üzerinden yayılan çürütücü etkisi ve geçmişle asla kıyaslanamayacak düzeyde gelişerek hegemonik bir güç haline gelen tekel medyasının bir çamur tabakası gibi toplumsal bilinci örtmesi de son derece önemlidir. Bütün bunların toplam sonucu kitlelerin umutsuzluğa itilmesi, düzene olan güvensizliklerinin kendi kendilerine olan güvensizlikleriyle dengelenmesi olmuş, devrimci iradenin zayıflığı koşullarında bu yeni dengeleme biçimi az çok başarı sağlamıştır. Ancak yine de görülmesi gereken gerçek, "mucize 1950'ler"den farklı olarak bugün düzenin ekonomik manipülasyon araçlarının giderek daha da zayıfladığı ve bu nedenle geliştirilmiş zor aygıtlarının pasifikasyonun başat araçları haline geldiğidir.

10) Genel Olarak Devlet Mekanizması Yeniden Yapılandırılmış, Militarist Yapı Tahkim Edilmiştir

Son yirmi yılda düzen ekonomik-politik-sosyal bakımlardan hızla dönüştürülürken bir yandan da muhalefetin etkisizleştirildiği koşullarda devlet yapısı da yeniden ele alınmış ve bu yapı ekonomi ve militarizm alanlarında yeniden biçimlendirilmiştir. Ekonomi alanındaki düzenleme genel olarak "sıkıcı denetimlere kapalı" ama emperyalizme ve tekellere açık bir özerklikler sistemi ile sağlanmış, temel ekonomik sektörlerdeki belirleyicilik tümüyle emperyalizme bırakılmıştır.

Aynı şekilde bütün temel kamu iktisadi kuruluşlarının haraç mezat satılması da neoliberal politikaların en temel unsuru olmuştur. Önce sanayi işletmelerinden ve enerji-hizmet sektörlerinden başlatılan bu furya giderek devletin bütün sosyal kurum ve fonksiyonlarının tasfiyesi noktasına dek ulaşmış, son zamanlarda yasal çerçevesi de tamamlanan adımlarla, sağlıktan eğitime dek bütün alanlar kamu hizmeti olmaktan çıkarılarak sermaye dolaşımına açılmıştır. Böylece bir yandan "devletin küçültülmesi" demagogjileri yapılarak tekellerin önü açılır ve devletin "gereksiz harcamaları" (sosyal, eğitsel vb. harcamalar oligarşi tarafından gereksiz harcamalar kategorisine sokulmuştur) kısılrken, diğer yandan ise aynı devlet, askeri ve polisiye kurumları açısından olağanüstü düzeyde güçlendirilerek tam bir militarizasyon sürecinden geçirilmiştir.

MGK'de simgelenen militarist gerçeklik, siyasal alana bu dönemde hakim olmuş, zaman zaman "düşük yoğunluklu demokrasi" olarak da ifade edilen bir yönetsel sistem kurulmuştur. Ekonominin teknokratlara, temel politik kararların MGK'ya, sokağın da polise bırakıldığı koşullarda, merkeze doğru çekilen burjuva siyaset arenasını kısırlaştırılarak bir kukla tiyatrosuna döndürülmüş, parlamentonun etkinlik alanı daraltılarak işbaşına gelen herhangi bir hükümetin bir öncekine çok benzer yollardan yürümesi garanti altına alınmıştır. Böylece açık faşist müdahaleleri ve cuntaları gerektirmeyecek ölçüde sağlama alınmış bir politik düzen kurulmuş, işlerin çığırından çıktığı ve politik kadroların "hizayı bozduğu" durumlar ise uygun dille yapılan açıklamalarla, "balans ayarları" ve "Postmodern darbe"ler ile giderilmiş, kurulu düzenin aksamaması sağlanmıştır.

Yine aynı dönemde sosyal hizmetler bakımından küçültülen devletin şiddet aygıtları bakımından büyütülerek yeniden yapılandırılması, 12 Eylül'de kazanılan deneyler ışığında gerçekleştirilmiş, devrimci harekete ve toplumsal muhalefete karşı mücadele eden birimler gitgide uzmanlaştırılarak klasik kolluk kuvvetleri içinden ayrılmış, bu arada dijital tekniklerle beslenen bir istihbarat ve bilgi ağı yaygınlaştırılmıştır.

Bütün bunların sonucu ise, 1990'lara doğru gelinirken eski 12 Mart cuntasının "balyoz harekâtı" tarzından farklı olarak, daha dar hedeflere, devrimci hareketin çekirdek güçlerine gaddarca darbeler vuran, kitleler üzerinde ise güç gösterileriyle etki yapan daha konsantre bir tarz benimsenmeye başlanmıştır.

Ve tabii hemen eklemek gerekir; Türkiye oligarşisi yeni süreçte ekonomik ve askeri bakımdan yeni bir pozisyon elde etmiş, kalburüstü bir yeni-sömürge olarak emperyalizmin bölgesel amaçlarına uygun bir noktaya varmıştır. Özellikle Ortadoğu, Kuzey Afrika ve eski reel sosyalist ülke topraklarına yayılan müteahhitlik ve taşeronluk işleri, yatırım ortaklıkları, vb. bu kapsamdadır. Öte yandan, Kürt savaşı boyunca deneyim ve teknolojik imkânlar biriktiren

ordunun da etkisiyle Türkiye oligarşisi bir “bölgesel kılıç” olma yolundadır ya da en azından böyle olmak istemektedir. Savunma Bakanlığı bütçesine asla dokunulamayan bir ülke olarak Türkiye, Ortadoğu bölgesinin İsrail’den sonra en modern askeri gücü sıfatıyla çevre ülkelere “eğitim” veren ve “uzmanlar” bulunduran bir noktaya gelmiştir. Böylece bir yandan emperyalizme bağımlılık ilişkileri pekişmekte, diğer yandan da zaman zaman Türkiye “stratejik konumunu pazarlayan” bir güç olarak sahneye çıkmak istemektedir.

Sonuç olarak yeni tarihsel dönemde Türkiye’nin sosyo-ekonomik ve politik tablosunda küçümsenemeyecek değişimler yaşanmış ve stratejik çizgi bakımından bütün bu gelişmelerin bütünlüklü bir biçimde ele alınması zorunlu hale gelmiştir.

BEŞİNCİ ANA BÖLÜM

C) Tarihe Ve Geleceğe Yanıtımız: Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi

1) Türkiye devrimi öncü devrimci dinamiklere sahiptir

Türkiye devrimi, öncü devrimci çıkış için gerekli nesnel zeminlere sahiptir. Devrimimiz genel olarak emperyalizmin yeni dönemimin ilişki ve çelişkilerin, bu ilişki ve çelişkilerin ülkemizde almış olduğu biçimin, ülke dinamiklerinin bir ürünü olacaktır. Bu temelde devrimin stratejik çizgisi, yeni dönem olarak tanımladığımız bu dönemin nesnel/ toplumsal olgularına ve yaklaşık 40 yıllık devrimci deneyimlerimizin sentezlerine bağlı olarak, bu birikim üzerinden yeniden ve ileri düzeyde üretilmek zorundadır. Türkiye devrimi bu dinamiklere sahiptir.

Türkiye bir çok yazımızda ve bu çalışmanın yukarı bölümlerinde ifade ettiğimiz gibi, emperyalizme bağımlı yeni sömürge bir ülkedir. Yaklaşık 200 yıllık emperyalizme bağımlı kapitalistleşme süreci/tarihi söz konusudur. Bugün, bu tarihsel sürecin geldiği nokta, emperyalist-kapitalist sistem içinde, yeni sömürgecilik temelinde orta düzey gelişmiş kapitalist bir ülke gerçeğidir. Özet olarak ifade etmek gerekirse, 2. paylaşım savaşı sonrası, yeni sömürgecilik temelinde kapitalizm toplumsal sürece egemen olmuş, 1960 sonrası, çarpık kapitalistleşme her alana girmiş, hızla eski feodal ilişkileri çözmüş; 1980 sonrası ise neoliberal sömürü modeli temelinde, sanayi, ticaret ve tarımda bu kapitalistleşme süreci derinleşmiş, toplum ve sınıf ilişkileri buna bağlı biçim almıştır. Kriz, bu toplumsal yapıda, gelip geçici değil yapısaldır; emperyalizme bağımlılık ve çarpık kapitalizmin dinamikleri sürekli kriz üretir. Faşizm, demokratik hiçbir geleneğe sahip olmayan tüm eski devlet tip ve biçimlerin üzerinden biçim almış, demokrasiyi inkar etmiş, tüm demokratik sorunları kangrene dönüştürmüştür. Böylece sadece ekonomik ve toplumsal ilişkileriyle değil, siyasal ilişkileriyle de devrim için “patlayıcı madde” biriktiren bir ülke gerçeği vardır. Bununla birlikte Türkiye şehir ve kırsal savaşını birikimlerini birleştirecek nüfus dağılımına ve coğrafi derinliğe sahiptir.

Kısaca Türkiye nesnel/toplumsal yapısı ve dinamikleri itibariyle tipik bir yeni sömürge ülkedir. Bu anlamda Türkiye bir yanıla Arjantin’dir, Güney Kore’dir, bir yanıla Hindistan’dır; Kürdistan ile kapı komşudur ve Kürdistan devrimi ile adeta iç içedir, dolaysız bağlara sahiptir; başta Irak ve Filistin olmak üzere Orta-doğu devrimleriyle bölgesel bağ içindedir. Elbette her ülkenin kendine özgü nesnel ve öznel koşulları, dinamikleri vardır; ama yeni sömürgecilik

paydasında Türkiye bir çok ülke ile ortak paydaya sahiptir. Bu anlamda her devrim deneyinden yararlanmak mümkündür ve gereklidir; ancak devrimci sosyalizm asıl olarak bu topraklara/ülke gerçeklerine bakar ve buradan hareketle stratejik çizgisini kurgular.

Türkiye devrimi açısından 1971 silahlı devrim deneyi son derece önemli bir yerde durur. Bu dönem sadece devrimin hedeflerini içeren program sorunları(bağımsızlık, faşizm-demokrasi, hak ve özgürlükler sorunu, tarım, ulusal sorun vb) açısından değil, iktidar ufkundan hareketle devrimin stratejik çizgisinde de önemli tartışmaların yapıldığı, devrimci sosyalizmin siyasal akım ve örgüt formunda ortaya çıktığı dönemdir. 1971 Atılımından bu yana, yaklaşık 40 yıllık süreçte, Türkiye devrimci ve sol hareketi mücadele pratiği açısından çok yönlü önemli birikimler yaratmıştır. Bu sürecin toplamında, konumuzla bağlantılı olarak, teorik-politik düzeyde en özgün katkı THKP-C'den, Mahir Çayan yoldaştan gelmiştir.

THKP-C, uzun süreli halk savaşı stratejisini sömürge ve yeni-sömürgelerde gelişen çarpık kapitalizmin yarattığı büyük toplumsal değişimlerle bağlantılı olarak ele almış ve o dönemde, devrimin stratejik çizgisini daha ileri bir düzeyde, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi (PASS) olarak formüle etmiştir. Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi, uzun süreli ve birleşik devrimci savaş stratejisidir. Bu stratejik çizgi, öncü savaşı gibi bir ara evreyi içine alacak biçimde, siyasal gerçekleri Silahlı propaganda temelinde açıklamayı, diğer kitlevi mücadele biçimlerini SP ile bütünleştirmeyi; ayrıca şehir ve kır gerillacılığını Birleşik Devrimci Savaş esprisiyle ele alır. Bu anlamda Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi, Çin ve Vietnam devrimlerinde en yalın biçimde görülen klasik halk savaşı çizgisinden kopuş, yeni sömürge ve kapitalist ülke gerçeğine uygun devrimci stratejidir.

Dahası Mahir Çayan yoldaşa anlamını bulan ve Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi olarak kavramlaştırılan bu stratejik çizgi, Küba devrimin de güçlü etkisiyle 1965-70 li yıllarda dünya genelinde ortaya çıkan, ilk çıkış itibarıyla de çok netleşmeyen yeni devrimci yönelimin, bu temelde kavramsal düzeyde de yeni arayışların Türkiye cephesinden devrimci yanıtıdır. Nitekim bu kavram, yani Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi kavramı, aynı dönemde çeşitli biçimlerde (Birleşik Savaş, Birleşik, Politikleşmiş askeri savaş vb) gibi kavramsal çerçevelerle paralellikleri vardır.

Biz bugün, yeni dönemin nesnel ve öznel olgularını dikkate alarak bu kavramsal çerçevenin içini yeniden doldururken tabii ki sadece kendi özgül tarihimiz ve mücadelemizle sınırlı olmayacağız. Devrimci sosyalizm yöntem olarak, her yeni olguyu dikkate alır, her devrimci deneyi eleştirel değerlendirir ve devrimimiz için sonuçlar çıkarır.

Bu açıdan yöntem olarak;

- a) Devrimci sosyalizm evrenseldir; bundan dolayı, başta M-L birikim olmak üzere, tüm devrim ve devrimci deneylere önem verir, M-L yöntemle bunlardan sonuçlar çıkarır ve devrimimizle bağlar kurar.
- b) Devrimci sosyalizm bu ülkede, bu coğrafyada devrimin günceliğini savunur, bu ülkede devrime önderlik edecektir. Devrimci sosyalizm, 1970 yılından bu yana bu ülkede politik akım ve örgütsel güçtür. Tam da bundan kendi tarihimiz, THKP-C ve devrimci sosyalist hareketin

deneyleri bizin için özel bir yerde durur ve sadece ideolojik-politik çizgimiz ve moral değerlerimiz açısından değil, aynı zamanda stratejik çizgimiz içinde önemlidir.

c) Ayrıca sol ve devrimci hareketin deneyleri, özel olara da son 40 yıllık devrimci süreç önemlidir, derslerle doludur. Bu deneylerin toplamında, şehir ve kır gerillacılığın, militan kitle mücadelesinin ve büyük şehir direnişlerinin/isyanlarının değişik düzeylerde örgütlenmiş pratiklerini görürüz. Bu bağlamda, Türkiye devrimci ve sol hareketinin deneyimleri ve onunla adeta iç içe gelişmiş olan Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesi yeni tarihsel dönemin öncü çıkışının pratikleşmesini sağlayacak yeni ve daha ileri bir devrimin stratejik çizgisi yaratmak için küçümsenemeyecek birikimlere sahiptir. Tümünü dikkate almak, eleştirel yöntemle incelemek ve bu temelde stratejik çizgiyi yeniden kurmak mümkündür.

Bütün bu özellikleriyle Türkiye'de yaratacağımız öncü devrimci çıkış sadece ideolojik, politik sonuçlarıyla değil, devrimin stratejik çizgisi bağlamında da, yeni dönemde genel ve tipik olanın yaratılmasında büyük bir katkı yapacak, öncü bir devrimci bir çıkış olacaktır.

2) Devrimimizde Partinin Önemi Üzerine Birkaç Not

a) Öncü örgüt ve işçi sınıfı

Kapitalizm, üretim ilişkilerini ve üretici güçleri sonuna değin geliştirerek tarihte ilk kez sömürsüz özgür bir dünya yaratılmasının maddi koşullarını ve öznesini yaratmış sınıflı toplumdur. Gelişmesinin son durağı olan emperyalist aşamayla birlikte kapitalizm, artık üretici güçlerin ve tüm insani gelişmenin önünde engel haline gelmiştir. Onun aşılması ancak devrimle mümkündür.

İşçi sınıfı, bütün toplumsal ilişkiler içindeki rolü ve nesnel konumuyla kapitalist egemenlik ilişkilerini yıkacak ve yeni sosyalist uygarlığı kurma mücadelesini sonuna değin götürecektir. İşçi sınıfının bu nesnel konumu onu kendiliğinden devrimci yapmaz; devrim ve sosyalist/yeni uygarlık için gerekli olan bilinç ve pratik duruşla donatmaz. Tam tersine, emperyalist-kapitalist sistem sahip olduğu muazzam olanaklarla onu her an sahip olduğu nesnel dinamiklerin tam tersi yönünde biçimlendirme uğraşı içindedir. Siyasal, sosyal, ideolojik, kültürel, kısacası tüm insani ilişkilerde onu çürüten, kendi nesnel duruşuna, var oluşuna yabancılaştıran mekanizmalar aralıksız büyüterek çalışır.

Bu yabancılaştırma ve çürütme mekanizmaları sadece işçi sınıfına değil, tüm insanlığa yönelik olarak işler. İşçi sınıfı ve emekçiler bu çürütme sürecinin en dibinde yer alır. Sefalet ve yoksunluk ile yabancılaşma ve çürüme sürekli biçimde birbirini besleyerek emekçileri insani açıdan an be an daha da dibe çeker. Bu koşullar altında ömür tüketen işçi ve emekçilerin ezici bir çoğunluğu, daha doğrusu istisnai öncüler dışında kalanlar, kendilerindeki devrimci dinamikleri görme, bunu eyleme ve örgüte dönüştürme, bunun için gerekli olan bilimsel dünya görüşünü üretme zeminine sahip olamazlar. En fazlasından işçi olma bilincine, yani egemen sınıflardan farklı bir sınıf olma bilincine, ekonomik durumlarının düzeltilmesi için sendikala mücadele yürütme bilincine, yani kendiliğindenci bilince ve örgütlülüğüne sahip olabilirler. Bu kölelik zincirinin kırılması değil, olsa olsa biraz gevşemesi anlamına gelir.

Marx'ın ifadesiyle, işçi sınıfı ya devrimcidir, ya da hiçbir şeydir. Kısacası, işçi sınıfını sahip olduğu nesnel devrimci dinamikler nedeniyle insanlığın kurtuluşunun öncüsü olduğunu tespit eden devrimci sosyalizm, onun devrimin öznesi haline gelmediği sürece hiçbir şey olmadığını, sefalet ve çürüme batağının en dibinde kölelik zinciriyle bağlı olduğunu da tespit eder ve her türlü işçi sınıfı güzellemesinden, kuyrukçuluğundan da uzak durur.

Partimizin düşüncesi, eylemi ve örgütlülüğü hemen hemen her zaman (gerek ilk doğuşu gerekse bütün ülkelerde yaygınlaşması bağlamında) başlangıç olarak insanlığın o güne değin üretilmiş bilgi birikimi ile donanmış, işçi sınıfının devrimci dinamiklerini gören ve komünist teori ve pratiğiyle aydınlanmış öncü devrimciler ve onların partileri tarafından geliştirilmiştir. İşçi sınıfının ezici çoğunluğu içinde bulunduğu koşullardan ötürü bu birikimi edinme olanağından uzaktır. Başlangıç kuşaklarını oluşturan öncüler çoğunlukla burjuva sınıflar içinden çıkıp sınıf intiharı yapmış devrimci aydınlardan oluşmuştur. Öte yandan, devrimi bu ilk öncüler kuşağı kendi başına değil, kapitalist sistemi yıkmak ve sosyalist uygarlığı kurmak için gerekli olan nesnel dinamiklere sahip olan işçi sınıfı ve diğer tüm emekçi kitlelerle yapacaktır. Devrim işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin eseri olacaktır. İşte devrimci sosyalist aydınlar kuşağının yarattığı birikim düşünce ve eylem noktasında öncü örgütlülüğün çekirdeğini yaratma noktasına geldiği andan itibaren asıl soru; bu birikimin işçi sınıfı ve emekçilerle nasıl buluşturulacağıdır.

Devrimci mücadele nasıl bir stratejik çizginin kılavuzluğunda yürümelidir ki, işçi sınıfı ve emekçiler devrimci savaşımın öznesi haline gelsin, devrim asıl gücüyle buluşsun? Soru bunun için "Ne Yapmalı" sorusudur.

b) "Ne Yapmalı"

Devrimci sosyalist hareketin tarihinde devrimin stratejik çizgisi, örgütlenme, partinin rolü, öncülük ve kadro sorununu birbiriyle bağları içinde en net ve yetkin biçimde ortaya koyan temel öncü fikirler 20. yüzyılın başında "Ne Yapmalı?" sorusu ekseninde Lenin tarafından ortaya konuldu.

Lenin, yüz yılı aşkın bir süre önce Rusya'da devrimci sosyalist mücadelenin inşasına girişirken, "Ne Yapmalı" sorusu ve bu soruya yanıtlarını içeren kitapla başladı işe. "Ne Yapmalı" eseri daha çok devrimci partinin inşasına ve örgütlenme sorununa ilişkin yanıtlarıyla öne çıkmıştır. Evet, bu noktalarda bir başyapıttır "Ne Yapmalı"; ancak sadece bu değil. Lenin, aynı zamanda emperyalist-kapitalist özelliklerle, yarı-feodal ilişkileri iç içe yaşayan, sömürge ve bağımlı ulusları bağrında taşıyan emperyalist Rusya'nın devrim yolunun, devrimin stratejik çizgisinin rotasını da koyar "Ne Yapmalı"da partinin inşası aynı zamanda devrimin de inşasıdır. Lenin, politik mücadelenin anlamı, rolü, partinin inşası ve kadro sorunu bağlamı içinde bir bütün olarak devrimin yolunu, devrimin stratejik çizgisini de ortaya koyar.

Rusya emperyalist-kapitalist bir ülkedir. Nispi istikrar süreçleri esas olarak devrimci hareketin barışçıl politik ve diğer mücadeleler yoluyla güç biriktireceği evrim dönemleridir. Evrim dönemleri mutlak ve kalıcı değildir. Emperyalist-kapitalist sistemi ve ülkeleri

karakterize eden şey krizlerdir ve kriz dönemleri sistemin kırılma anlarıdır, devrimci durumun oluştuğu anlardır. Devrimci parti bu anların oluştuğu koşullara hazır olmak ve bu anlarda devrimci girişimler yoluyla devletin cihazının yıkılarak yerine devrimci iktidarın kurulması işine girişmek zorundadır. Bütün faaliyetlerin devrimin güncel bir sorun olduğu bilinciyle, devrime hazır olmak bilinciyle yürütülmelidir. Kriz anlarında ise genel halk ayaklanması yoluyla iktidara el konulmalıdır.

Politik iktidarın ele geçirilmesi, işçi sınıfı ve emekçi halk sınıflarının politik olarak devrimci düşüncelere kazanılmasını ve devrimci eylemin öznesi haline getirilmesini gerektirir. Bu nedenle, devrimci partinin faaliyetlerinin merkezi unsuru politik mücadeledir. Politik çalışmanın başlıca unsurları ajitasyon/propaganda çalışmaları, politik grevler, gösteriler, irili ufaklı ayaklanmalar ve direnişlerdir. İşçi sınıfı, kendisi için, yeni sosyalist uygarlığın kuruluşu bilincini esas olarak politik mücadele içinde kazanır. İşçi sınıfı bütün toplumsal sınıf ve tabakalara binlerce bağla bağlıdır, etkiler ve etkilenir. Aynı zamanda işçi sınıfı salt kendi kurtuluşu için değil, tüm insanlığın kurtuluşunun mücadelesini yürütür, yürütmek zorundadır. Tüm ezme-ezilme ilişkilerini ortadan kaldırmayı hedefler. İşçi sınıfının kurtuluşu tüm sınıf ilişkilerini ortadan kaldıracak, dolayısıyla kendisini de ortadan kaldıracak komünist hedeflere bağlanmıştır. Dolayısıyla devrimci partinin işçi sınıfına ve emekçilere yönelik politik çalışması nüfusun bütün kesimlerine dönük bir çalışma olarak biçimlenmek zorundadır. Nüfusun bütün kesimlerine seslenen devrimci eylem yerel sorunları işlemekle birlikte, yerelliğe takılıp kalmamalı, temel politik gündemlerle yerel olanı birleştirmeli ve tüm ülkeye seslenmeli, ülke çapında devrimci eylemi örgütlemelidir.

İşçi sınıfı ve emekçi halk kesimleri devrim ve sosyalizm bilincini kendiliğinden edinemez. Yaşam koşulları ve egemen sınıfların ve binlerce yıllık sınıflı toplum kültürü, işçi ve emekçilerin kendiliğinden insanlığın en ileri bilinç ve birikim düzeyi olan sosyalist bilince ulaşmasını olanaksız kılar. Ancak tüm zamanını işçi sınıfının kurtuluş davasına adanmış, mücadelenin bütün birikimlerini kendisinde toparlamış ve daha ileri düzeyde üretme yeteneğine sahip kadrolardan oluşan bir devrimci partinin önderliğinde işçi sınıfının geniş kesimleri politik eylem içinde devrimci bilinçle bulaşabilir ve tarihin öznesi haline gelebilir. Öncü parti ve öncü kadrolar devrimin olmazsa olmazıdır. Demokratik merkezîyetçi bir işleyişle, çelikten bir disiplinle örgütlenen devrimci sosyalist parti/kadrolar ve onların öncü eylemi en ileri kesimlerinden başlayarak işçi sınıfı ve emekçi halkı devrimci politik mücadele içine çeker, bilinçlendirir ve örgütler. Ve tam da bu noktada, bir eylem kılavuzu, bütün mücadeleleri kendi ekseninde saflaştıracak bir mücadele biçimi gereklidir. Lenin, Rusya'da devrim aşamasında hem partiyi, hem sınıfı örgütleyecek, bilinçlendirecek, eyleme sevk edecek bu eylem aracının tüm Rusya çapında yayınlanacak gazete olduğunu tespit etti. Devrimci durumun oluştuğu kriz anlarında ise sınıfın daha geniş kesimlerini mücadeleye katar, bu aşamada devrimci eylemin kılavuz çizgisi, aracı genel halk ayaklanmasıdır. Bu yoldan kapitalist toplumsal mekanizma kırılabilir ve sosyalizmin inşasına girişilebilir.

"Ne Yapmalı" sorusuna verilen yanıtların en kaba özeti böyle yapılabilir. Ve bu yanıtlar Rusya özgülünü ilgilendiren boyutları dışında hala devrimci mücadeleye ışık tutuyor.

Dünyadaki tüm önemli devrimci mücadele deneyimleri esas olarak "Ne Yapmalı"da ortaya konulan temel ilkeler üzerinden gelişti. Çin, Vietnam, Küba, Nikaragua ve diğer tüm sömürge,

yarı sömürge ve yeni-sömürge mücadeleleri bu ilkeleri kendi koşullarına uyarlayarak devrimin stratejik çizgisini, politik eylemi, parti ve kadro çizgilerini geliştirdiler, "Ne Yapmalı"da ortaya konulan perspektifi zenginleştirdiler.

Günümüzde de devrimci partinin ana hareket noktaları "Ne Yapmalı" da ortaya konulan ilkesel çerçevedir. Bu ilkesel çerçeve emperyalizmin genel bunalımının yeni tarihsel dönemine ve sosyalist kuruluş sürecinin koşullarına uyarlanarak ve zenginleştirilerek geliştirilmek ve pratikleştirilmek zorundadır.

3) Partimizin Yolu ; Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejidir

Türkiye anlaşılacağı üzere, bu özellikleriyle süreklileşmiş ve daha sık aralıklarla tepe noktasına ulaşan bir toplumsal/millî kriz ülkesidir. Talan düzeyinde sömürü, kültürel çürüme, faşist devlet terörü- şiddet toplumsal ilişkileri karakterize eden en önemli unsurlardır. Kapitalist uygarlığın yüzyıllık bunalımının, krizinin en olgunlaşmış halini yaşayan bir ülke ve toplumdur Türkiye.

Bu ülkede devrim ve sosyalizm, nihai hedef olarak komünizm ve yeni uygarlık, "uzun süreli barışçıl devrimci politik faaliyet ve kriz anında genel halk ayaklanması" denklemi üzerinden, böylesi bir stratejik çizgi üzerinden gelişemez. Kapitalist sistemin krizden uzak nispeten istikrarlı gelişme dönemi ve bu dönemlerde barışçıl devrimci mücadele temelinde ayaklanmaya hazırlık, kriz anında ise ayaklanmanın geliştirilmesi biçiminde, evrim ve devrim aşamalarının birbirinden ayrıldığı bir süreç söz konusu değildir. Türkiye zaten süreklileşmiş bir kriz ülkesidir, bu noktada beklenecek bir şey, "önce evrimci çalışma yapalım, sonra kriz anında devrimci çalışmaya geçeriz" biçiminde bir şey yoktur. Ancak millî kriz kimi yönleriyle emperyalist ülkelerdekinden farklı biçimde ortaya çıkar.

Her şeyden önce, siyasal, ekonomik ve toplumsal alt-üst oluş her zaman tepe noktasında olmasa ve derinleşmiş halinde yaşanmasa bile süreklidir. Oligarşik diktanın ülkeyi emperyalist-kapitalist ülkelerde olduğu gibi uzun süreli istikrar dönemlerdeki tarzda yönetme olanağı yoktur. Sürekli çatışmalı bir halde seyir eden toplumsal çelişkiler şiddetle baskı altına alınmak zorundadır. Egemen sınıflar arasındaki çelişkiler süreklidir ve bu çelişkilerin çözümünde şiddet kimi dönemler devrededir. Kısacası, emperyalist ülkelerdeki gibi bir nispi istikrar dönemi ve çelişkilerin esas olarak barışçıl yollardan çözümü, tolere edilmesi durumu ya yoktur, ya da çok sınırlı ölçülerde vardır.

Egemenlerin, oligarşinin eskisi gibi yönetememesi olgusu esas olarak emperyalist ülkelerde olduğu gibi olağan barışçıl yolların etkisiz hale gelmesi biçiminde değil, yönetmenin sürekli şiddet ve alt-üst oluşla mümkün olması biçiminde ortaya çıkar. Yine emperyalist ülkelerde nispi istikrar dönemlerinde daha az görülen, millî krizin ortaya çıktığı dönemlerde ise gelişen büyük kitle hareketleri, işçi ve emekçilerin değişim isteğinin eylemli olarak ortaya konulması, yeni-sömürgecilik koşullarındaki millî krizde fazlaca ya da sürekli biçimde görülmez. İşçi ve emekçilere dönük gerici faşist baskılar ve korku duvarlarının yaratılması, sistemli ve sürekli bir çürütme politikası bunu önemli ölçüde engeller. Suni denge, bu

temelde, yeni sömürge toplumsal yapıya bağlı olarak, bu toplumun kültürel yapısından da beslenerek biçim alır.

Suni-denge, yeni dönemde, bu dönemim yeni olgularıyla yeniden biçim alıp derinleşmiştir. Devrimci hareket sürekli bir şiddetle yüz yüzedir, sınırlı barışçıl mücadele olanaklarıyla belli bir yol alınması durumunda derhal faşist devlet'in şiddeti ve baskı uygulamalarıyla bu sürecin önü kesilir. Dahası, başta işçi ve emekçi sınıflar olmak üzere tüm toplumunun şu yada bu biçimde açığa çıkan tepkileri, gerici-faşist şiddetin ve ideolojik-kültürel çürütme politikalarıyla pasifize edilmekte, işçi ve emekçilerin en temel hakları için kitle hareketi geliştirmesine engel olunmakta, onları devrimci harekette koparmaya çalışılmaktadır.

Coğrafyamızda ve sömürge, yeni-sömürge ülkelerin büyük bir bölümünde nispi toplumsal istikrar ve barışçıl mücadele ile karakterize olmuş bir süreç yoktur. Emperyalist ülkeler için tarif edilen anlamda bir evrim süreci yoktur. Sömürgecilik ve yeni-sömürgeciliğin işleyişi böyle bir sürece izin vermez. Bu nedenle barışçıl mücadele biçimlerini esas alarak korku duvarlarının yıkılması, devrimci harekete yönelik şiddetin püskürtülmesi, devrimci harekete alan açılması mümkün değildir. Barışçıl mücadele biçimlerinin ve hareketlerin bizde ve bizim gibi ülkelerde sistemden kopuşu ve komünizm/yeni uygarlık hedefiyle devrim yürüyüşünü temsil etmeleri söz konusu olamaz. Derin çelişki ve çatışmalarla biçimlenen toplumsal ilişkiler karşısında barışçıl mücadeleyi esas alan ve ayaklanma anına hazırlanan hareketlerin işçi sınıfı ve emekçiler için bırakalım düzenden kopuşu temsil etmelerini, etkili muhalif bir devrimci duruş sergilemeleri bile mümkün değildir. Sömürge ve yeni-sömürgelerdeki sürekli kriz koşullarında ortaya çıkan bir devrimci hareketin derhal genel halk ayaklanmasına girişmesi de mümkün değildir. Hem kitle hareketlerinin zayıflığı, hem de genel halk ayaklanması için gerekli örgüt ve eylem zeminleri söz konusu değildir.

Bu koşullar altında izlenecek yol, emperyalist-kapitalist ülkeler için yapılan evrim-devrim tariflerini kalıplaştırarak uygulamaya çalışmak değil, bu gerçekliğe uygun bir mücadele stratejisini geliştirmektir.

Bu gerçeklikten hareketle, emperyalizmin 2. bunalım döneminde sömürge, yarı sömürge ülkelerde Uzun Süreli Halk Savaşı stratejisi, 3. ve yeni bunalım dönemlerinde ise sömürge ve yeni sömürge ülkelerde, halk savaşının modern biçimi olarak Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi ortaya çıkmıştır.

Uzun süreli halk savaşı stratejisinin yada günümüzde almış olduğu biçim olarak Politikleşmiş Askeri savaş Stratejisinin özü, milli krizin süreklilik taşıdığı, düşmanın devrimci faaliyet koşullarını baskı ve şiddet yoluyla önemli ölçüde daralttığı koşullarda, öncü örgüt kitleleri kazanmak, onları devrimin öznesi haline getirmek, büyümek ve devrimi uzun bir süreçte adım adım inşa etmek için devrimci faaliyetini baştan itibaren gerilla ve silahlı mücadele temelinde kurmalıdır. Devrimci ve kitlesele bir halk hareketi gerilla savaşı temelindeki bütünlüklü mücadele içinde yaratılır. örgüt ve devrimci mücadele gerilla savaşının büyümesi ve düşmanın egemenlik alanının adım adım küçültülmesi yoluyla gelişir. Son yüzyıllık mücadele tarihinde, sömürge, yarı ve yeni-sömürge ülkelerdeki devrimler ve büyük devrimci girişimlerin, genel olarak izlediği yol budur.

THKP-C 1970 başlarında Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisini Türkiye somut koşullarında, bu koşuları da dikkate alarak geliştirirken, yürütülecek mücadelenin ilk kuşak halk savaşı deneyimlerinden farklı olacağını da gördü. Mahir Çayan yoldaşın ilk yazıları ile daha sonraki yazıları karşılaştırıldığında bu “özgün yol arayışı” net olarak görülür. Hatta sadece Mahir yoldaşın ilk yazılarında değil, örneğin partileşme sürecinin ilk yazıları (örneğin, Devrimde Sınıfların mevzilenmesi) ile devrimci savaş deneyleriyle(1971 Şubat-Mayıs şehir gerilla deneyi başta olmak üzere, yaklaşık 1 yıllık deney) daha somutluk kazanan en son yazısı(yani KESİNTİSİZ II-III) arasında sürekli bir yenilenme ve “özgün yol arayışı” nı görmek mümkündür. (Daha önceki bölümlerde daha genel ve geniş ele alındığı için burada kısaca değineceğiz.)

Bu farklılık esas olarak iki noktada toplanıyordu.

Birincisi, uzun süreli halk savaşının klasik örneği olan Çin geniş bir coğrafya yayılmış, toplumsal sürecin feodal ve yarı-feodal olduğu, yarı-sömürge bir ülkeydi; nüfusun ezici bir çoğunluğu bu ilişkiler içinde kırlardaydı. Gerici Çin devletinin kırlardaki merkezi otoritesi ve ideolojik-siyasal denetimi şehirlere göre oldukça zayıftı. Devrimci gerilla kırlık bölgelerde düşmanın politik ve askeri gücünü tasfiye ederek hızla yoksul köylüleri saflarına çekebiliyor, kurtarılan alanlarda halk iktidarının nüvelerini oluşturabiliyordu. Gerillanın faaliyeti daha başlangıçtan itibaren esas olarak düşman güçlerinin askeri olarak imhası ve kurtarılmış alanlar yaratma üzerinden gelişti; koşullarda bunu uygundu. Gerilla faaliyetinin politik etkisi feodal ve yarı-feodal toplumsal ilişkiler ve iletişim olanaklarının sınırlılığından ötürü esas olarak faaliyetlerin yürütüldüğü alanlar ve çevresinde vardı. Çin'in bu koşullarında ÇKP, gerilla savaşını başlattıktan kısa bir süre sonra faaliyetin yürütüldüğü bölgelerde geniş kurtarılmış alanlar yarattı ve gerilla ordusu kurabilecek düzeye ulaştı. “Ne Yapmalı” metaforu üzerinden ele alacak olursak Çin'in Iskra'sı devrimci gerillanın düşmana yönelik askeri imha faaliyetleri ve kurtarılmış alanlar yaratmasıydı.

Ama 2. paylaşım savaşı sonrası, hem emperyalist-kapitalist sistem hem de buna bağlı olarak sömürge ve yarı-sömürge (2. paylaşım savaşı sonrası yeni sömürgecilik gelişti) ülkeler önemli değişimler yaşadı. Emperyalizmin 2. bunalım döneminde sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki feodal ve yarı-feodal toplumsal süreç geride kaldı, bunun yerini yeni sömürgecilik temelinde kapitalizm aldı. Yeni-sömürgecilik koşullarında kapitalizmin “yukarıdan aşağı” emperyalizmin ihtiyaçlarına bağlı gelişmesi devlet otoritesini merkezileştirdi ve hızla şehir ve kırların bütün alanlarına yaydı. Çin’de olduğu gibi, çeşitli emperyalist ülkelere bağımlı ve bu anlamda çatışma içinde olan zayıf mahalli otorite değil güçlü oligarşiler oluştu. Yukarıdan aşağıya örgütlenen faşizm yoluyla emekçilerin düzene tepkilerini baskı altına alan, devletin yenilmezliği efsanesini yayan büyük bir ideolojik, politik ve psikolojik atmosfer yaratıldı; suni denge bunun üzerine kuruldu. Yeni-sömürgecilik koşullarında gerilla savaşı esas olarak etki gücü ülke çapında olan pratikler yoluyla düşmanın yarattığı bu yenilmezlik imajını yok etmek, politik gerçekleri geniş emekçi kesimlere duyurmak, bu yoldan emekçilerle devrimci örgüt'ün arasına örülmüş olan duvarları yıkmak, devrimci seçeneği göstermek işlevlerine sahip olmalıydı. Böylece, gerilla askeri değil politik nitelik kazandı; silahlı mücadele ise “siyasi gerçekleri açıklamaların” bir yöntemi, yani silahlı propaganda işlevi kazandı. Dahası uzun süreli devrimci savaş, öncü savaşı gibi bir aşamayı içerdi; devrim stratejisi bu temelde zenginleşti. Biz bu devrim stratejisine Politikleşmiş Askeri savaş stratejisi diyoruz.

İkincisi, Çin nüfusunun ezici çoğunluğu kırlardaydı ve kırlarda düşman denetimi, şehirlerle kıyaslanamayacak ölçüde zayıf ve sınırlıydı. Kentler ve işçi sınıfı hem ülke nüfusunun çok sınırlı bir bölümünü oluşturmaları, hem de düşman denetiminin derinliği nedeniyle devrimci savaşta kırlara göre tali bir role sahipti. Yeni-sömürge ülkeler açısından da düşmanın denetim olanakları kırların şehirlere göre nispeten zayıf olduğu söylenebilir, ama güçlü oligarşik devlet bu alanları da eskiyle kıyaslanmayacak ölçüde denetlemektedir. Ayrıca kapitalizmin yukarıdan aşağı gelişmesi, kırsal alanda eski feodal ilişkileri önemli ölçüde çözdü ve onları kapitalist pazarın parçası yaptı. Çarpık kapitalist yapının gelişmesiyle birlikte kentlerde büyük bir işçi sınıfı ve işsizler/emekçiler ordusu oluşmuş ve nüfusun geniş kesimleri kentlere doğru kaymıştır. Kentlerde giderek büyüyen büyük işçi ve emekçilerinin devrimci dinamiklerinin harekete geçirilmesi gerekliliği açıktır. Kentleri çepeçevre saran büyük işçi ve yoksul emekçi semtleri, düşman denetiminin nispeten zayıf olduğu devrimci faaliyetin kökleşeceği alanlar olarak belirginleşmektedir.

Bütün bu faktörlerden hareketle, THKP-C uzun süreli halk savaşının salt bir kır ve köylü savaşı olarak değil, somut gerçekliğe uygun olarak, 1970 Türkiye'si için, ağırlığını kırların oluşturduğu şehirlerde ve kırlarda birleşik devrimci savaş olarak gelişmesi gerektiğini saptadı. Bu anlamda aslında Mahir Çayan yoldaş, daha 1970 başında klasik halk savaşının o ilk kuşak ÇKP uygulamasından esaslı biçimde kopmuş, bu uygulamayı şablon olarak kabul eden anlayışlarla arasına bir sınır çizgisi çekmiş ve bu toprakların kimyasına uygun Türkiye'ye özgü bir yol arama kaygısını göstermiş ve buna önderlik etmiştir. Politikleşmiş Askeri Savaş stratejisi, "Türkiye'ye özgü yol arayışının" sonucudur ve klasik halk savaşından kopuşu ifade eder.

2000'lere geldiğimizde, yani yeni dönemde, Türkiye toplum yapısının, emperyalist-kapitalist sistem içi iş bölümü ve reel sosyalizmin çözülmesiyle ortaya çıkan tabloya bağlı olarak köklü değişimler yaşadığı bir gerçektir. Bu süreçte, bu ve başka çalışmalarımızda sık sık ifade ettiğimiz gibi emperyalizme bağımlılık derinleşmiş, neoliberalizm temelinde yeni sömürü modeli egemenlik kurmuş, devlet ve toplum adeta yeniden biçim almıştır. Hiç şüphesiz tüm bunlar devrimize rengini vermiş ve stratejik çizgimizi bu olgularla yeniden kurmak zorunlu olmuştur.

Özetle ifade etmek gerekirse;

a) Emperyalizme bağlı, yukarıdan aşağı gelişen kapitalizm, emperyalist-kapitalist sistem içindeki iş bölümüne de bağlı olarak, bazı yeni sömürge ülkeleri, örneğin Türkiye'yi daha öne çıkardı, emperyalist-kapitalist sistem içinde "eksen" ülke yaptı. Yeni sömürgecilik 2. paylaşım savaşı sonrası gelişmiş ve tüm geri bıraktırmış ülkeleri kapsamaktadır; ama tek bir biçimde değil, adeta kapitalizmin gelişim düzeyi açısından katmanlaşmış bir yeni sömürge gerçeği vardır. Türkiye bu açıdan, yeni sömürge ülkeler içinde, orta düzey kapitalizmin geliştiği bir ülkedir.

b) Neoliberalizm temelinde sömürü modeli emperyalizmin her alana nüfus etmesini sağladı, emperyalizme bağımlılık derinleşti, sanayiden tarıma, üretimden tüketime her alanda emperyalizmin mutlak hakimiyeti söz konusudur. Böylece anti-emperyalist mücadele ile sınıfsal mücadele kopmaz bir bağla birbirine bağlandı, yeni sömürgeci kapitalizme karşı mücadele ile emperyalizme karşı mücadele aynı kanalda birleşti.

c) Yeni sömürgecilik temelinde gelişen kapitalizm işçi ve emekçi sınıfları önemli ölçüde şehirlere yığdı, kırsal alanda feodalizm tümden çözüldü, dahası Kürdistan'daki sömürge savaşı kent nüfusunun yoğunlaşmasına yol açtı, kentlerin etrafındaki yoksul semtlere işçi, emekçi, yoksul halkı yığdı. Tüm sınıfsal, ulusal ve cinsler arası çelişkinin adeta düğüm olduğu bu semtler/varoşlar aynı zamanda işsizler ordusu ve güvencesiz emeğin yaşam alanlarıdır.

d) Neoliberal sömürü modeli ve esnek üretim işçi sınıfını katmanlaştırdı, kadın ve çocuk emeğinin sömürsünü yoğunlaştırdı. Sendikal örgütlenme düzeyi düştü, ama işçi ve emekçiler toplumun önemli bir kesimini oluşturdu, işçi sınıfını nicel olarak büyüttü. Bu gelişim devrimde işçi sınıfının rolünü ön plana çıkardı; işçi sınıfı sadece ideolojik öncü değil aynı zamanda devrimin temel güçleri arasında yerini aldı.

e) Kapitalizmin gelişmesi, şehir-kır nüfus oranını kökten değiştirdi. Kırsal alanda feodalizm çözülmekle kalmadı, ülke nüfusunun önemli bir kısmını şehirlere yığdı. Bu oran, örneğin çarpık kapitalizmin, "ithal ikameci modele" bağlı olarak kapitalizmin egemen olduğu 1970 yıllarında %30 şehirler, %70 kırsal alanken bugün bu oran tam tersine(Türkiye İstatistik Kurumu verilerine göre, 2009 yılı için, nüfusun % 75.5 il ve ilçelerde, % 24.5 köy ve beldelerde yaşıyor; İstanbul toplam ülke nüfusun % 17.8, Ankara % 6.4, İzmir % 5.3, Bursa % 3.5, Adana % 2.8 barındırıyor; İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Kocaeli, Antalya, Gaziantep, Hatay başta olmak üzere 2009 yılında toplam 67 ilde nüfus çoğalıyor, 14 ilde ise(Tunceli, Çankırı, Ardahan, Kars, Bilecik, Isparta vb) azalıyor.) dönmüştür. Böylece "kır"a yüklenen anlam üretim ilişkilerinden, yani feodalizm ve toprağa bağlı üretimden önemli ölçüde çıktı ve coğrafi bir kavrama dönüştü.

f) Yeni sömürgecilik güçlü oligarşik devletleri ortaya çıkarmıştı; yeni dönemde devlet, emperyalizm ve işbirlikçi tekellerin çıkarına bağlı olarak yeniden yapılandırıldı. Eskiden sürekli/sömürge tipi faşizm, daha çok gizli biçim alıp ancak emperyalizm ve yerli tekellere sermaye ipin ucunu kaçıncı açık faşizme başvururdu (12 Mart ve 12 Eylül açık faşizmi böyledir). Ama yeni dönemde bu konsept değişime uğradı, "açık" ve "gizli" faşizm adeta iç içe kurumsallaştı. Bunu "düşük yoğunluklu savaş- düşük yoğunluklu demokrasi" olarak da tanımlamak mümkündür.

g) Yeni sömürgecilik ve ülke somut koşullarının bileşkesi suni-dengeyi ortaya çıkarmıştı. Suni-denge, oligarşik devlet ile emekçi kitleler arasındaki ilişkiyi tanımlar. Bu ilişkinin oluşumunda yeni dönemde, eskiden çok daha güçlü biçimde sadece oligarşinin şiddet aygıtları devrede değildir; bununla birlikte şimdi ideolojik ve kültürel aygıtlar çok daha etkin devrededir. Neoliberal sömürü modeli "sosyal devleti" budadı, suni dengenin oluşumunda rol oynayan "nispi refah" ortadan kalktı, ama toplumsal ve kültürel çürüme suni dengenin oluşmasında yeni unsurlar ekledi. Böylece, oligarşi kitleleri baskı altına almada, hem siyasal baskı mekanizmalarını hem de siyasal-kültürel unsurlar, bunların baskısını kullandı. Devrimci hareketin politik özne olmaktan uzak konumu suni dengenin derinleşmesine zemin sundu ve kitlelerin düzene olan kendiliğindenci tepkilerini önemli ölçüde pasifize edildi.

a) Silahlı Propaganda

"Emperyalizmin işgali altında olan ülkelerde emperyalizm ve oligarşiye karşı mücadele nasıl yürütülecektir? Oligarşi ile halkın memnuniyetsizliği ve tepkileri arasında suni denge hangi mücadele biçimi temel alınarak bozulacaktır? Halkı devrim saflarına çekmek için hangi mücadele metodunu temel olarak seçeceğiz? Geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının temel aracı hangi mücadele biçimi olacaktır?"

İşte, devrimci çizgi ile oportünist çizgiyi, devrimci teoriyi, 'Ortodoks' ideolojik-politik söz ebeliğinden ayırt eden temel ölçü buradadır." (M. Çayan)

Mahir yoldaş, bu sorular temelinde Türkiye'nin "Ne Yapmalı"sını, başka bir deyişle Türkiye'nin İskra'sının ne olacağı sorusunu sormaktadır. Yanıtları da soruları kadar açıktır;

"Gerilla savaşının devrimci politik amaçlarla, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak yürütülmesine yani, politik kitle mücadelesi olarak ele alınmasına politikleşmiş askeri savaş stratejisi denir."

"(...) Bilindiği gibi, gerilla savaşı kavramı, kavram olarak tek başına nitelik belirleyici değildir.

Merkezi otoriteye karşı mahalli mütegalibe de, düzenli birlikleri yenilmiş bir ordu da düşmanına karşı gerilla savaşı yürütebilir. Gerilla savaşının devrimci politik amaçlarla, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak yürütülmesine, yani politik kitle mücadelesi olarak ele alınmasına Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi denir."

"Silahlı propaganda, belli bir stratejiden hareketle, emekçi kitlelere elle tutulur, gözle görülür maddi ve somut eylemlerden hareketle, soyuta gider. Maddi olaylar etrafında siyasi gerçekleri açıklayarak, kitleleri bilinçlendirir, onlara politik hedef gösterir. Silahlı propaganda, halkın düzene karşı olan memnuniyetsizliğini ajite eder, onları emperyalist beyin yıkamanın giderek etkisinden kurtarır. Önce kitleleri sarsar, giderek de bilinçlendirir. Merkezi otoritenin görüldüğü gibi güçlü olmadığını, onun kuvvetinin her şeyden önce yaygara, gözdağına ve demagojiye dayandığını gösterir.

Silahlı propaganda, her şeyden önce, günlük maişet derdi, vs. içinde kaybolan, emperyalist yayınla şartlanmış, düzenin şu veya bu "partisine" umudunu bağlamış kitlelerin dikkatini devrim hareketine çeker, uyuşturulmuş, pasifize edilmiş kitlelerde kıpırdanma yaratır."

"Silahlı propaganda, kır ve şehir gerilla savaşı ile psikolojik ve yıpratma savaşını içerir."

"(...) Kitlelerin düzene karşı memnuniyetsizlik ve kıpırdanmalarının eyleme dönüşmesi için, önce inandırıcı olmalıyız. Söylediklerimizi bizzat eylemimizle onlara göstermeliyiz. Devrimciler her şeyden önce bir yandan kitlelere, hakim sınıfların baskı örgütünün, yüzyıllardır kafalarında şekillendiği gibi olmadığını, aslında çürük ve kof olduğunu, onun bütün gücünün yaygara, gözdağı ve demagojiden ibaret olduğunu askeri eylemleri ile göstermelidirler. Öte yandan, kitleleri devrimci propagandaya açık hale getirebilmek ve bu

yolla devrimci bilinci onlara götürüp onları devrim saflarına çekmek için, askeri eylemlerin üzerine oturmuş propagandayı işletmelidirler." (M. Çayan)

Silahlı propaganda devrim iradesini, devrimci siyaseti ülke gündemine, siyasetine, toplumsal yaşamın merkezine, en şiddetli biçimler altında, hiç kimsenin görmezden gelmeyeceği, üstünden atlayamayacağı, onu hesaba katmadan politika belirleyemeyeceği tarzda gerilla eylemliliyle taşımaktır. Silahlı propaganda pratiği özel olarak düşmanın belirli bir bölgede askeri olarak imhasını hedeflemez. O, herhangi bir askeri eylem değildir, siyasi gerçekleri açıklamaya hizmet edecek tarzda hedefleri, içeriği ve biçimi belirlenmiş silahlı eylemdir. Onun asli amacı "askeri" değil "politik"tir, düşmanla devrimciler arasında bir "düello" ya da tek başına "misillemeler zinciri" değildir; SP politik gerçeklerin açıklanmasına aracılık yapmanın, kitlelere devrimci irade ve bilinci taşımanın temel aracıdır. SP maddi olaylar temelinde kitlelere siyasi gerçekleri açıklamayı hedefler. SP, belirli bir stratejiden, yani politikleşmiş Askeri savaş stratejisinden hareket eder, somut ve güncel hedeflere yönelir, bu temelde siyasi gerçekleri açıklar.

Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisini savunan devrimci parti, sadece Silahlı Propaganda ile yetinmez, Silahlı Propagandanın yöneldiği somut hedefler etrafında diğer politik mücadele biçimlerini de örgütler. Böylece Silahlı Propaganda ile diğer politik mücadele biçimleri bir birini tamamlar, birbirini besler. Bu diyalektik ilişki, Politikleşmiş askeri savaş stratejisinden hareket eden devrimci sosyalist parti için yaşamsaldır; Silahlı Propaganda eylemi ile diğer kitle mücadele biçimleri, bu temelde, Silahlı Propaganda ile somutluk kazanan ajitasyon ve propaganda ile bunu tamamlayan diğer(silahsız, barışçıl) ajitasyon ve propaganda, kitlelere çelişkileri gösterir, onları bilinçlendirir. Hiç şüphesiz işçi ve emekçilerin burjuva düzeninden kopması, onların kendiliğindenci bilinçten sosyalist bilince taşınması/sıçraması bir süreç işidir ve bir dizi mücadele evresine bağlı olarak, devrimci sosyalist partinin giderek politik bir hareket olması ve etrafında kitleleri örgütlemesiyle sağlanabilir. Bu anlamıyla devrimci sosyalistler hiçbir zaman, tek başına Silahlı Propagandayı "her şey" yapmaz; Silahlı Propaganda siyasi gerçekleri açıklamada temel mücadele aracıdır, en az bunun kadar diğer politik kitlevi mücadele araçları da önemlidir.

"PASS'ın temel hareket noktası devrimci bir politik örgüt/parti önderliğinde geniş bir politik gerçekleri açıklaması kampanyası temelinde emekçi kitlelere devrimci siyasi bilincin götürülmesi, onların devrimci mücadeleye kazanılmasıdır. Bu noktada, kilit kavram silahlı propagandadır... SP eylemi herhangi bir askeri eylemden, siyasi bilinç taşıma iradesi ile ve buna uygun biçimlenişi ile ayrılır. Bu nedenle, SP eylemi esas olarak ülke ve dünyadaki nesnel çelişkiler üzerinde yoğunlaşır, bunlara devrimci temelde müdahaleyle devrimci iradeyi ve çözümü billurlaştırır, kaçınılamaz, üstünden atlanamaz bir tarzda gündeme sokar. Egemen sınıfların üstünü örttüğü tüm çelişkileri açığa çıkarır. Egemen sınıfların faşist devlet aygıtını ve tüm sistemi nesnel çelişkiler üzerinden siyasal, moral ve askeri olarak darbeleyerek, emekçilerin istemlerini silahla gündemleştiren, savunan bir gücün olduğunu gösterir. Silahlı propaganda eleştiri silahı ile silahların eleştirisini birleştirir.

Emekçilere onların istemlerini devrimci tarzda cisimleştiren, baskı gücünü kenarından köşesinden değil, tam da kalbinden vurabilen, hesap sorabilen, etrafında birlik olduğunda sistemi yenebilecek bir devrim gücünün olduğunu gösterir. Düşmanın yenilebileceğini, düzen

değişikliğinin gerekli ve mümkün olduğunu nesnel çelişkilere yönelen güçlü, hiç kimsenin görmezden gelemeyeceği askeri eylemler ve bunun üzerine oturan propaganda ile sistematik tarzda işlemek, öncünün eyleminin etrafında birleşmek gerektiğini göstermek; işte SP özü budur. SP, öncünün eylemi-siyasi gerçekleri emekçilere taşıma-örgütlenme-kitleselleşme-daha büyük eylem düzeyleri yaratma diyalektiği içinde gelişir. SP'nin her adımı emekçi kitlelerle buluşma ve onlarla daha büyük bir devrimci eylem gücüne kavuşma üzerine kuruludur."

Silahlı propaganda bu özellikleriyle daha ilk andan itibaren düzenin sınırlarının ve düzen tarafından dayatılan "siyaset yapma" alanlarının tümünün birden reddedildiğini, reddetmek bir yana her yönden süreç içinde paramparça edildiğini gösterir. Düzenin cepheden karşısında ve dışında, tüm diğer toplumsal ve siyasal öğelerden farklı bir devrimci sosyalist seçeneğin/hareketin apaçık ve kesin bir ifadesi olur. Devrimci pratik, yani SP ve diğer politik, ekonomik, demokratik mücadele bütünlüğü, devrimci hareketle işçi ve emekçiler arasına örülmüş tüm engelleri, başta korku duvarı olmak üzere tüm psikolojik, politik duvarları yıkar, adım adım sistemi hayat içinde kurumlaştıran, somutlaştıran tüm ilişki ve mekanizmaları parçalayarak ve devrime ve yeni/ komünist uygarlığa alan açar. Bu pratik aynı zamanda devrimci var oluşun, kendini bir devrimci sosyalist hareket olarak kurmanın ve korumanın da aracıdır.

Silahlı propaganda faaliyetinin en temel özelliği sistematik biçimde gelişen siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının temel mücadele biçimi olması ve bunun etrafında devrimci pratiğin, önce toplumun en uyanık ve politize olmaya açık kesimleri tarafından, giderek nüfusun bütün kesimleri tarafından görülür, anlaşılır ve üstünden atlanamaz bir biçim ve içerikte gelişmesi gerektiğidir. Silahlı propaganda pratiği içerik olarak çarpık kapitalist sistemin başlıca çelişkilerinin somut görünümelerini güncel ve temel boyutlarıyla işler, tüm sistem cephesi karşısında işçi sınıfı ve emekçilerin taleplerini öne çıkarır ve ülke gündemine belirleyici bir öğe olarak taşır. Yani silahlı propaganda, tek başına protestocu, günü kurtarıcı her türlü yaklaşımın dışındadır; salt güncelliğe ve mevcut gündem maddelerine kilitlenmeyen, kendi gündemini (ve bizzat kendi varlığını) öne süren, kabul ettiren bir mücadele çizgisidir. Silahlı propaganda emek-sermaye çelişkisinden kaynaklanan başlıca çelişkilerin genel ve yerel düzeylerdeki boyutlarına müdahale eder, buna göre biçimlenir. Düzen ve devrim güçlerini saflaştırıcı bir pratiği esas alır.

Proletarya ve emekçilerin bütün hak arama mücadelelerinden, sorunlarından, ulusal ve cinsel eşitsizliklerden, ekolojik sorunlardan, emperyalizme bağımlılığın yarattığı problemlerden, kültürel çürütme politikaları ve sonuçlarından ve bunların yarattığı öfkeden yola çıkan, bu öfkeye devrimci sınıf bilinci kazandırmanın yolunu açacak; talancı, emperyalizmin işbirlikçisi, doğayı tahrip eden, halkı her türlü yozlaşmayla zehirleyen tekeller ve işçiler-yoksullar ayırımını açıkça ortaya koyacak, bu çelişki alanlarının her bir noktasını darbeleyecek bir eylem tarzı ve bunun üzerinden yükselen süreklileştirilmiş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası silahlı propaganda faaliyetinin hedeflerine ulaşması için olmazsa olmazdır.

Tekellerin merkezlerini, egemen sınıfların yaşam alanlarını, sefahat yuvalarını, hortumcuları, baskı güçlerinin yuvalarını sürekli ve sistematik olarak darbelemek, halk

düşmanlarının devrimci adaletten kaçamayacaklarını göstermek, emekçilerin yaşamlarına, konutlarına yönelik her saldırı dalgasına düşmanı pişman edecek güçte ve çapta karşılıklar vermek, emperyalistlerin, Siyonistlerin ve bölge gericiliğinin tüm merkezlerine sürekli biçimde darbeler indirmek, kültürel çürütme politikalarının sivri ucunu oluşturan her türlü politika, kurum ve kişiye onları hareket edemez hale getirecek tarzda karşılık vermek, kadınlar üzerindeki kudurgan baskılara karşı gereken yanıtları vermek, ekolojik felaketlerin kaynaklarına ve sorumlularına karşı onları işlevsiz hale getirecek müdahaleleri yapmak, Kürt ulusu ve diğer ulus ve ulusal topluluklar üzerinde estirilen gerici, faşist teröre karşı enternasyonal dayanışmayı güçlü biçimde ortaya koyan pratikler geliştirmek, dünyanın her neresinde olursa olsun devrimci sosyalist, anti-faşist, anti-emperyalist güçlere ve halklara karşı yapılan saldırıları halkımıza ve partimize yapılmış saldırılar gibi ele alarak dayanışma pratikleri örmek... Her bir temel başlık silahlı propaganda faaliyetleri yoluyla teşhir edilmeli, devrimci propagandanın önü açılmalıdır.

"Etki gücü ülke ve dünya çapında olan SP eylemleri, yerel SP eylemleriyle birleştirilerek yaygın bir savaş hattı yaratılmalıdır. Düşman şok edilmelidir, dehşete sürüklenmelidir, "tatlı hayat" sona erdirilmelidir, tüm politik, askeri, ekonomik, vb. dengeleri ve günlük yaşamları altüst olmalıdır. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı ve olmayacağı, devrimci eylem ve iradenin gücüyle toplumsal yaşamın tüm hücrelerine değin nüfuz etmelidir."

Silahlı propaganda kısa ve öz olarak budur. Böylesi bir faaliyet hayatın her alanındaki mevcut saflaşmaları darmadağın eder, yeniden saflaştırır, devrimin önünü açar.

"Oligarşik sistemi adım adım işlemez hale getirip, paramparça edecek, tekelci, tefeci asalakları titretecek, "kimya"larını bozacak, "gırtlaklarının kesildiği"ni onlara gösterecek, ülkemizi özgürleştirecek, halk iktidarının ve kesintisiz olarak sosyalizmin yolunu açacak devrimci eylem çizgisi bu perspektifle geliştirilecektir. Devrim için mücadele çağrısı ve devrimci adalet gerçek anlamını böylesi eylemlerde bulabilir. Emekçilerin tek tek sömürücülere ve sömürü sistemine karşı ilksel tepkileri, tohum halindeki bilinç öğeleri ancak böylesi eylem tarzıyla devrimci kanallara akabilir. Siyasal gerçekleri açıklama kampanyası ancak ve ancak böylesi bir politik-askeri eylem düzeyiyle başarıyı yakalayabilir, devrimci gerilla ancak böylesi bir eylem tarzıyla emekçilerin savaş iradesi ve gücü haline gelebilir. Onlar ve biz ayrışmasının, oligarşi/emperyalizm ve halk saflaşmasının önü ancak böyle, yani oligarşi ile halk arasındaki somut-nesnel çelişkileri sert darbelerle ve devrimci çözümler temelinde işleyen bir mücadele hattıyla açılabilir. Devrimci savaşa ilişkin kaygılar, önyargılar, kararsızlıklar, yılgınlık ve çaresizlik atmosferi ancak böyle aşılabılır. Ve bu, suni dengenin kırılması, savaşın kitleleşmesinin önünün açılması demektir."

b) Öncü Gerilla Faaliyeti Olarak Silahlı Propaganda Kitlesele ve Örgütleyicidir

Silahlı propaganda bireysel değil, kitlesele mücadeledir. Bir devrimci faaliyeti "bireysel" yada "marjinal" yapan asla bu faaliyeti gerçekleştirenlerin sayısı olamaz. Böyle bir sayısal kriter/ölçü olmadığı gibi, sayı üzerinden hareket edilecek olursa, büyük emekçi kitleleri devrimci saflara katılmadan önce yapılan her türlü faaliyet, barışçıl ya da silahlı olsun kitlelerden kopuk, maceracı, bireysel faaliyet olarak nitelendirilebilir. Dolayısıyla sayısal

unsur hele ki her türlü devrimci faaliyetin başlangıç aşamasında, yani az sayıdaki öncüyle başlayan bir faaliyeti kitlelerden kopuk bireysel faaliyet olup olmadığını değerlendirmede kriter/ölçü olamaz. Emekçi kitlelerden kopuk bireysel faaliyet toplumsal çelişkilere müdahale etmeyen, emekçilerin istemlerine devrimci içerik kazandırarak güçlü biçimde gündemleştirmeyen, kitlelerin devrimci düşüncelere en açık kesimlerinden başlayarak adım adım daha geniş kesimlere yayılan bir sempati, duygudaşlık yaratmayan, adım adım bunu güven ve destek ve doğrudan katılıma dönüştürmeyen faaliyetleri tanımlayabilir. Diğer bir ifadeyle, emekçi kitlelerin yüreğine, ruhuna, bilincine, hayatına dokunamayan, onlarda özdeşlik duygusu yaratmayan, onları gülümsetmeyen, onlarda mücadele isteği ve sevinci yaratmayan, faaliyeti yürüten partiye dönük merak ve ilgi yaratmayan, yaklaştırmayan faaliyet kitlelerden kopuktur.

Silahlı propaganda temelinde başlatılan devrimci savaş, başlangıçta doğal olarak bir öncü savaşı olarak gelişir. Bilinçte, hedefte, iradede, kararda, örgütte netleşmiş ve birleşmiş, yaşamını devrim temelinde kurmuş profesyonel devrimciler ve onların örgütünün hayata müdahalesi olarak başlar devrimci savaş. Bu öncü/öncülerin savaşıdır. Fakat içeriği, yönelimi ve emekçi kitlelerle kurduğu bağ itibarıyla kitleseldir. Silahlı propaganda faaliyetini kitlesel yapan, başlangıçta büyük gerilla grupları tarafından yapılması ve kısa sürede büyük işçi ve emekçi kitlelerinin devrimci savaşın öznesi olabileceği beklentisi değildir. Silahlı propaganda pratiği, devrimi, en geniş işçi ve emekçi kitlelere dolaysız olarak taşır, oligarşi ile halk arasındaki çelişkilerin en yakıcı noktalarına işçi ve emekçilerin istemleri doğrultusunda müdahale eder, bu yönleriyle emekçilerin düşünce dünyasıyla, istemleriyle, gündelik hayatıyla bütünleşir, onları sistemi ve kendi hayatlarını sorgulamaya yönlendirir, en ileri kesimlerden başlayarak emekçilerde mücadele isteği ve sevinci yaratır.

Silahlı propaganda faaliyeti, öncü gerilla ile emekçiler arasında duygudaşlık yaratır, emekçileri devrimci savaşıma yakınlaştırır. Emekçi kitlelerin devrimci savaşıma giderek artan ölçülerde katılımı Mahir yoldaşın formülasyonu ile, sempati-güven-destek aşamalarından geçerek gerçekleşir. Devrimci öncü gerilla savaşının başlangıç aşamalarında geniş kitle katılımı beklentisi yoktur; yeni sömürgecilik üzerinden gelişen suni-denge böylesi bir "geniş katılımı" engeller, devrimci parti ile halk arasında bir set çeker. Ama SP'nin politik amacı bu "set"i yıkmak, kitlelerle temel çelişkiler üzerinden bağ kurmak ve örgütlemektir. SP faaliyetiyle emekçi kitlelerin en ileri kesimlerinde sempati, geri kalanında ise verilen mesajı ve sürecin nasıl gelişeceğini görme çabası olacaktır. Esas olarak var olan toplumsal çelişkilere yönelme, oligarşiye karşı memnuniyetsizliği ve başkaldırma duygularını güçlendirme, partiyi güçlendirme ve sağlamlaştırma hedefleri önde olacaktır.

Tam da bu noktada, bir başka temel unsur devrededir: İstikrar...

İstikrar, silahlı propaganda faaliyetinin süreklilik kazanması, güven verici hale gelmesidir. Silahlı propaganda süreklilik içinde istikrar kazandıkça, korku duvarları yıkılmaya başlar, çürümekte olan toplumsal hayat karşısında yeni hayatın, devrim ve sosyalizm seçeneği dimdik ayakta görülür. Devrimci parti tam da bunu temsil eder, emekçi kitleler için çekim alanı olur. Halkın insanca yaşayamamaktan kaynaklanan öfkesi, oligarşinin faşist terör yoluyla bastırdığı ve emekçilerin kendilerine çevirdikleri öfke ve şiddet, devrimci gerillada

akacağı kanalı görür ve yavaş yavaş onun rotasına girer. Silahlı propaganda cılız protestoların, birikmiş tepkilerin gür sesi olur, kitleleri bu gür sesin etrafında toparlar. Sol ve devrimci hareketlerin kitle tabanını oluşturan samimi pek çok insan açık ya da örtük tarzda böylesi bir devrimci savaşın özlemini taşımaktadır. Silahlı propaganda eylemini esas alan gerilla savaşının istikrarlı biçimde uygulanması bu kesimlerinde özlemlerine yanıt olacaktır, giderek artan ölçüde bu kesimleri devrimci sosyalist harekete çekecektir. Silahlı Propagandanın “önce solu toparlar” esprisi budur.

"Devrim için mücadele çağrısı ve devrimci adalet gerçek anlamını böylesi eylemlerde bulabilir. Emekçilerin tek tek sömürücüleri ve sömürü sistemine karşı ilksel tepkileri, tohum halindeki bilinç öğeleri ancak böylesi eylem tarzıyla devrimci kanallara akabilir. Siyasal gerçekleri açıklama kampanyası ancak ve ancak böylesi bir politik-askeri eylem düzeyiyle başarıyı yakalayabilir, devrimci gerilla ancak böylesi bir eylem tarzıyla emekçilerin savaş iradesi ve gücü haline gelebilir. Onlar ve biz ayrışmasının, oligarşi/emperyalizm ve halk saflaşmasının önü ancak böyle, yani oligarşi ile halk arasındaki somut-nesnel çelişkileri sert darbelerle ve devrimci çözümler temelinde işleyen bir mücadele hattıyla açılabilir. Devrimci savaşa ilişkin kaygılar, önyargılar, kararsızlıklar, yılgınlık ve çaresizlik atmosferi ancak böyle aşılabılır."

"Böylesi bir eylem ve örgütlenme çizgisi sömürüye, yoksulluğa, işsizliğe, yozlaşmaya, emperyalizme uşaklığa, emperyalist saldırganlığa, genel olarak sisteme ve devlete karşı büyük bir öfke besleyen, ancak çıkış yoluyla bulamayan ve geleneksel tercihlerin etkisiyle gerici ve faşist partilerin etkisi altında olan geniş emekçi kesimlerin öfkesinin de ifadesi olacaktır. Emekçileri bölen ve sisteme bağlayan kanalları kesecektir. Emekçilerin gündemini dolduran; laik-şeriatçı, Alevi-Sünni ve artık bozulmuş ve anlamını yitirmiş geleneksel sağ-sol ayrımları yerini, IMF'ciler, Amerikancılar, emperyalist yarıdakçılar ve onların karşısında bağımsız ve onurlu bir ülke isteyenler; yiyiciler-hortumcular-tekercilerin sömürü ve sefahat düzenini savunanlar ve onların karşısında işçilerin, yoksulların iktidarı ve insanca yaşamı için mücadele edenler; oligarşinin uşakları ve onların karşısında halk kurtuluş savaşçısı devrimciler ayırımına bırakacaktır. Devrimci eylemimizle bu ayırım noktalarını geliştirdiğimiz ölçüde emekçilerdeki ve soldaki bugüne değin var olan tüm siyasal, sosyal, kültürel aidiyet ilişkileri altüst olacak ve yeniden devrimci temelde biçimlenecektir."

Bu bağlamda, silahlı propaganda düzenden kesin, net bir kopuşun ve devrime bağlanmanın motor gücüdür. Gerilla kökleştiği ölçüde ülkedeki her bir toplumsal gelişme devrim ile karşı-devrim arasındaki savaşın etki alanına girer. Herkes için saflaşma kaçınılmazlaşır. Devrimci gerillanın ve partisinin yanında saf tutan emekçi için ara yollar kesin biçimde bitmiş demektir. Kitleler için “kopuş” ve “yeninin inşa” yoluna girilmiştir.

Bu noktada hemen belirtmek gerekiyor; silahlı propaganda emekçi kitleleri kendiliğinden örgütleyemez, ya da siyasal mücadelenin bütün işlevlerini tek başına yerine getiremez. Örgütlenme doğrudan insandan-insana bir ilişkilendirilmedir. Yani, sonuçta kitleler “silah sesi” ile değil, kitleleri kapsayacak, değiştirecek ve devrimci iktidara yöneltecek Parti'nin sevk ve idaresinde Cephe örgütleri ile örgütlenirler. Partinin yeteneği, bunun için hiçbir sınır tanımaksızın yaratıcılık göstermek, binlerce yoldan değişik örgütlenme çemberleri yaratmak, düzene muhalif olan her emekçinin, öğrencinin, aydınının, vb. kendisini en alt düzeyde bile

ifade edebileceği biçimleri bulmak ve kendisini bu çemberlerin içinden besleyerek geliştirmektir. Silahlı propagandanın rolü ise bütün bunlar için yolu açmaktır...

Anlaşılabacağı üzere, silahlı propaganda ile kitle mücadelesi arasında diyalektik bir ilişki vardır. Silahlı propaganda kitle mücadelesini yok saymaz, ret etmez, tam tersine kitle mücadelesinin önünü açmak, kitlelerin tepkisini açığa çıkarmak için politik alana müdahale eder.

Silahlı propaganda hangi süreçte böylesi merkezi bir rol oynar?

Devrimi ilk günden iktidarın alındığı son güne kadar bir süreç olarak ele alırsak; strateji bu sürecin toplamıdır. Silahlı Propaganda tüm bu süreçlerde merkezi rol oynamaz; o bu strateji içinde ilk başlangıç evrelerinde, kitlelerin düzene yönelik tepkilerinin düzenin sınırlarını aşmadığı, bir biçimde bu tepkilerin yeniden düzene bağlandığı süreçlerde oynar. Yani bir başka ifade ile Politikleşmiş Askeri Savaş stratejisinin birinci ana evresinde, yani Öncü savaş sürecinde böylesi bir merkezi role sahip olur. Öncü savaş aşamasında devrimci öncüler savaşı başlatır, savaşın asıl motor gücü gerilladır. (Kır ve Şehir) Bu savaş, partinin önderliğinde, gerilla mücadelesiyle kitle mücadelesinin bileşkesi olarak gelişir. Öncü savaşının başlangıç aşamasında işçi ve emekçi kitleler siyasal açıdan düzenin sınırlarını aşmış değildir; Parti-Cephe önderliğinde, silahlı propaganda temelinde yürüyen bu savaşın asıl politik hedefi, kitlelerin düzene tepkilerini açığa çıkarmak, onları örgütlemek ve onları maddi/siyasal bir güce dönüştürmektir.

Bu anlamda, öncü savaş, bir avuç devrimcinin savaşı değil, özünde Che'nin ifade ettiği gibi, halkın savaşıdır. Şehir ve kırdaki gerilla savaşı olarak gelişecek olan öncü savaş, giderek gerilla ordulaşması ve ayaklanmalara dönüşecektir.

"Bilindiği gibi, gerilla savaşı kavramı, kavram olarak tek başına nitelik belirleyici değildir."

Gerilla savaşını devrimci güçler kullanabileceği gibi, karşı-devrim güçleri de kullanabilir. Günümüzde hemen hemen tüm emperyalist ordularda, yeni-sömürge ordularında "özel kuvvetler", "özel savaş kuvvetleri" ve benzeri isimler altında özellikle devrimci gerilla güçlerine karşı, halk muhalefetine karşı gerilla taktikleriyle savaşan ve çoğunlukla "kontrgerilla" (karşı-gerilla) olarak tanımlanan birlikler bulunmaktadır.

Gerilla savaşının devrimci mücadelede başat bir mücadele olarak kullanımı esas olarak sömürge, yarı ve yeni-sömürge ülkelerde söz konusudur. Ancak gerillanın politik mücadelede oynadığı rol, her tarihsel süreçte ve değişik devrim/devrimci deneylerde farklı biçimlerde olmuştur. Devrim deneylerini ele alırken gördük ki; Sovyet devriminde silahlı mücadele ve gerilla silahlı halk ayaklanmasının "yan" unsurudur, Çin devriminde silahlı mücadele ve gerilla devrimin yolunu açmakta, düşmanın maddi alanını sınırlamakta ve devrimde temel rol oynamaktadır, yeni sömürge ülke devrimlerinde ise silahlı mücadele SP biçimi olarak "siyasi gerçekleri açıklamanın" temel aracı olmakta, öncü gerilla savaşı başlı başına bir stratejik evre olmaktadır.

Çin örneğindeki, ya da onun teorileştirilmesi olan klasik halk savaşı çizgisini esas alan hareketlerin yürüttüğü gerilla savaşlarıyla, silahlı propaganda temelindeki politik-askeri mücadele arasında, eylemlerin politik hedefleri ve yaratmak istedikleri sonuçlar, buna bağlı olarak somut eylem hedefi seçimi ve eylemin biçimlenişi, vb. tüm temel noktalarda esaslı farklılıklar vardır.

Klasik halk savaşının en zengin biçimi ve başlı başına stratejiye dönüşmesinin örneği olan Çin devriminde, gerilla savaşı esas olarak düşman güçlerin askeri imhası ve düşmanın kırılık alanlardan sökülüp atılması; bu temelde toprak devrimi ekseninde köylüler içinde devrimin inşasının yolunun açılması işlevine sahiptir. Politik gerçeklerin açıklanması bağlamında gerilla eyleminin özgün bir işlevi, yani Silahlı Propaganda işlevi yoktur. Bu devrim deneyi göstermiştir ki; halk savaşı, maddi olarak güçlü ama siyasi olarak zayıf düşmana karşı, yani emperyalizm ve feodal-komprador burjuva iktidara karşı gerilla savaşı olarak başlamış, bu gerilla savaşı maddi yıpratmayı içermiştir.

Silahlı propaganda eksenli gerilla savaşın asli amacı düşmanın askeri imhasından, yani maddi yıpratmadan çok daha fazla, eylemin politik gerçekleri açıklama kampanyasına hizmet etmesidir. Bu özelliğiyle silahlı propaganda faaliyetinin askeri yönü değil, politik yönü öndedir. Silahlı Propaganda maddi yıpratmayı değil, siyasal teşhiri ve psikolojik yıpratmayı içerir.

"Silahlı propaganda, askeri değil politik mücadeledir."

Bu noktanın somut olarak anlaşılabilmesi için bir örnekle devam etmek yararlı olacaktır. Çin devriminde devrimci gerilla faaliyetinin ortaya çıkışında ve sonrasında gerillanın eylemlerde ana hedefi daha çok düşman askerinin saf dışı bırakılması, savaş araçlarının, karargahlarının imhası, gerillanın bulunduğu kırsal alanların düşmanın askeri ve diğer her tür etkinliğinden temizlenmesidir. Düşmana en çok zayıt verdirilip, alan düşmandan temizlendikçe gerilla ve parti birimleri kitlelere siyasi bilinç taşımaya, örgütlemeye, düşman otoritesinin kırıldığı alanlarda (kurtarılmış bölgelerde) halk iktidarını kurmaya girişirler. Herhangi bir gerilla eyleminin organize edilmesinde baştan itibaren bu noktalar esas alınmıştır.

Silahlı propaganda temelinde gerilla savaşı yürüten bir devrimci harekete bağlı gerilla birliği esas olarak partinin emekçilere ulaştırmak istediği politik gerçeklerin en etkili biçimde emekçilere ulaşmasını sağlayacak, devrimci ajitasyon ve propagandanın üzerine oturacağı, düşmanın yenilmezlik demagojisinin kof olduğunu gösterecek eylem hedefleri ve biçimleri üzerinde yoğunlaşır. Devrimci örgütün gündeminde emperyalizme ilişkin siyasi gerçeklerin açıklanması, devrimci çıkış yolunun gösterilmesi, emperyalizmin ülkedeki gücünün darbeleneceğini göstermek varsa, silahlı propaganda eylemi buna yoğunlaşır. Faşist baskıların, adalet taleplerinin, hak arama mücadelelerinin yada başka politik ve toplumsal sorunlar gündemdeyse, silahlı propaganda devrimci çözüm için bu konuları ele alır, bu sorunları devrimci gerilla eylemiyle etkin biçimde gündemleştirir. Eylemlerin somut hedefleri, şiddetin düzeyi, gerçekleşme biçimi buna göre belirlenir.

Fakat silahlı propaganda politik mücadelenin “tek” biçimi değil, en üst biçimdir; Silahlı Propaganda ile diğer politik mücadele biçimleri iç içedir, bir birini besler, birbirlerini zenginleştirir.

Somut bir örnek üzerinden ilerleyecek olursak; siyasal/toplumsal gündeme ilişkin, o gündemin merkezindeki düşman kurumlarını, mekanlarını, araçlarını, temsilcilerini darbeleyen bir devrimci askeri eylem, yani Silahlı Propaganda eylemi nüfusun tüm kesimlerinin dikkatini soruna çeker, emperyalizm ve oligarşinin politikalarını dilediği gibi uygulayamayacağını, karşısında devrimin şiddetini ve örgütünü bulacağını gösterir. Devrimci askeri eylemi onun üzerinden yükselen ve eylemin hedefini düşmanın politikalarının, kurumlarının, temsilcilerinin kirli yüzünü gösteren, soruna ilişkin devrimin seçeneklerini ortaya koyan yazılı ve sözlü ajitasyon ve propaganda biçimleri, diğer kitlevi eylem biçimleri izler. Silahlı eylem, Mahir yoldaşın deyişle "maddi"dir, "elle tutulur, gözle görülür, maddi somut eylem"dir, emperyalizm ve oligarşiye meydan okumadır; bunun üzerinden yükselen diğer mücadele biçimleri, "siyasi gerçekleri açıklama" çalışmaları, bilinçlendirme faaliyetleri gelir. Böylece maddi ve “somut” olan ile "soyut" arasında güçlü bağlar kurulur, oligarşinin tercih çemberi daralır, suni- denge sarsılır. Askeri eylemin öne çıkardığı sorunu/olguyu devrimci askeri eylemle birlikte ele alan yazılı, sözlü, görsel ajitasyon, propaganda, meşru gösteriler, aynı soruna/olguya ilişkin yerel düzeyde askeri faaliyetler, toplantılar vb'nin tümü askeri eylemi izleyen ve siyasi gerçekleri açıklayan, devrim seçeneğini gündemleştiren diğer faaliyetlerdir.

“Klasik politik kitle çalışması ile silahlı propaganda birbirini izler ve birbirinin içinde, birbirine bağımlıdır, her biri diğerini karşılıklı etkiler” (M. Çayan)

Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi, sadece politik mücadelenin bu iki bileşeni, yani silahlı propaganda ve diğer politik kitle çalışmasını iç içe ele almakla kalmaz, bununla birlikte, buna bağlı olarak ideolojik, ekonomik-demokratik mücadeleyi de Silahlı Propagandaya bağlar.

“Silahlı propogandanın dışındaki öteki politik, ekonomik, demokratik mücadele biçimleri silahlı propogandaya tabidir ve silahlı propogandaya göre biçimlenirler” (M. Çayan)

Burada soru şudur: bu bütünlük her zaman sağlanabilir mi?

Bu sorunun yanıtı, hem anlayış düzeyinde hem de bu anlayışın örgütsel karşılığını ile düşünmek gerekir ve buna bağlı verilebilir. Partimiz politik mücadelenin hem en üst biçimi olarak silahlı propaganda ile politik mücadelenin diğer biçimlerinin bütünlüğünü, hem de politik mücadeleyi tamamlayan ideolojik, ekonomik, demokratik mücadele bütünlüğü savunur. Politik mücadelenin silahlı ve silahsız metotları arasında bu diyalektik bağı kurmayan her anlayış ya sağa yada sola savrulur; silahlı propogandayı ret etmek sağ sapma olarak, politik mücadeleyi tek başına Silahlı Propaganda ile özdeş görmek ve diğer politik kitlevi mücadele biçimlerini ret etmek ise sol (fokocu) sapma olarak karşımıza çıkar. Partimiz her iki sapma ile arasına kalın bir çizgi çizer.

Ancak sorun politik olarak böyle konsa da, sınıf mücadelesinde böylesi diyalektik ilişki ve sıkı bağ, her zaman bire bir inşa edilemez. Çünkü burada eğer bu ilişkilere denk düşen örgütler yoksa yada yeteri kadar inşa edilememişse her zaman bir “açı” yada “mesafe”

ortaya çıkar. Nitekim Türkiye devriminde, Politikleşmiş Askeri savaş Stratejisinin şu yada bu biçimde somutlandığı süreçlerde böylesi bir eksikliği de gözlemek mümkündür.

Örneğin 12 Mart açık faşizmine karşı 71 silahlı savaşımın böylesi bir yanı vardır. 1965-70 devrimci gençlik hareketi içinde ortaya çıkan partimiz THKP-C, 1970 sonlarında partileşmiş, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi temelinde hazırlıklara başlamış, hatta bu temelde askeri eylemlerde örgütlemiştir. Ama 12 Mart cuntası “balyoz hareketi” olarak işçi ve emekçilere, sol ve devrimci harekete karşı, tüm demokratik kazanımları bir yana atarak saldırılarını yoğunlaştırınca partimiz THKP-C, “yeterli hazırlık yapılamadan silaha sarılmak zorunda kalınmış” ve “1 Mayıs hareketi” olarak tanımlanan Elrom’un kaçırılmasıyla parti tüm kamuoyuna ilan edilmiştir. Nitekim Mahir yoldaşın ifadesiyle “5-6 askeri eylem” de ifadesini bulan “Şubat-Mayıs şehir gerilla eylemlerinin” (Bu eylemler THKC bildirisinde vardır) propagandası partimiz tarafından yapılmasa da, o sürecin siyasal atmosferinde geniş yankı bulmuş, bu silahlı propaganda eylemleri Latin Amerika ülkelerinden daha güçlü etki yaratmış ve 1. Erim hükümetinin “Atatürkçü-ilerici” maskesini al-aşağı etmiş, faşizmin erken doğum yapmasını sağlamıştır.

Mahir yoldaşın şu sözleri silahlı propagandanın, diğer politik mücadele araçlarıyla yeteri derecede tamamlanmasa da politik işlevini açıklar; bu aynı zamanda THKP-C politik prestijinin ana kaynağıdır: “... silahlı propaganda, 1. Erim hükümetinin gerçek yüzünü ve emellerini, oligarşinin en gerici, en azgın ve terörist yönetimi olduğunu açığa çıkarmıştır. Böylece, Amerikan emperyalizmin ve işbirlikçi yerli burjuvazinin oyununu alt üst ederek, maskesini al-aşağı etmiş, kademeli planını bozmuştur. ‘İlerici, reformist, Atatürkçü’ görüşünü altındaki açık faşizmin erken doğum yapmasını sağlayarak, küçük-burjuva aydın çevreler de dahil olmak üzere kamuoyunun gözlerini açtı.”(M. Çayan)

Ayrıca 1975-81 süreci ve devrimci sosyalist partinin de politik mücadele deneyi bu açıdan öğreticidir. Bu süreçte devrimci sosyalist parti, THKP-C’nin devamı olarak yerini aldı, anti-faşist, anti-emperyalist hedefleri vurdu, halk düşmanlarından hesap sordu ve yerel ve merkezi silahlı propaganda eylemleriyle hiç de küçümsenmeyecek şehir gerilla deneyi yarattı. Bu süreçte önce bazı P-C çevrelerini etrafında topladı, sol ve devrimci hareket içinde kendine bir yer açtı, kitlelerin derin sempatisini kazandı. Ama bu süreç bütünsel açıdan incelendiğinde, daha sonra “geçmiş değerlendirmesi” ve özeleştirilerle sabit olduğu üzere, Silahlı Propaganda ile diğer kitlevi mücadele biçimleri arasında, sürecin ihtiyaçlarına uygun bağlar istenilen düzeyde kurulamadı, buna uygun örgütler inşa edilemedi. Hiç şüphesiz bu aynı zamanda politik bir derstir

Burada ikinci soru şudur: böylesi bir bütünlüğün yeni dönemde önemi nedir?

Silahlı Propaganda ve tüm devrimci faaliyetler, yaşanan süreçten, bu sürecin nesnel ve öznel ilişkiler toplamından bağımsız ele alınamaz. İçinde bulunduğumuz dönem, yani 2000’li yılların Türkiye’si ile 1970 ve 1980 Türkiye’si aynı değildir. Bugün elbette birçok birikim ve dersler vardır. Ama yeni dönemde, emperyalizmin bu dönemdeki tüm ilişki ve çelişkileri doğrudan yeni sömürge Türkiye’ye yansımaktadır. Oligarşik yapı, emperyalizme bağımlı biçimde, hem sınıfsal açıdan “daralmış”, hem de devlet biçimi olarak yeni bir düzeyde merkezileşip örgütlenmiştir. Neoliberal sömürü modeli ülkenin her alanını kapsamış, bu ülkenin maddi-kültürel zemini bu temelde biçim almıştır. Yeni sömürgeci kapitalizm “ithal

ikameci” modelle gelişti, bu model “sosyal devlet” ve “nispi refah” gibi olguları bir yana atmadı, ama yeni dönemde bunlar bir yana atılıp sömürü derinleşmiştir. Suni-dengenin oluşmasında sadece şiddet değil şiddetle birlikte ideolojik ve kültürel aygıtlar çok daha karmaşık devreye girmektedir. Kürdistan da yürütölen özel savaşında birikimi ile oligarşı, Türkiye halkının düzene tepkilerini, devrimci hareketin süreklileşmiş yenilgi atmosferinin etkisiyle daha güçlü kontrol etmektedir. Emperyalizm ve oligarşinin “kara propaganda” araç ve yöntemleri zenginleşmiştir. Kısaca ekonomik, siyasal, kültürel iklim ciddi değişimler yaşamıştır/ yaşamaktadır.

İşte toplumsal ve siyasal iklimdeki bu değişimden dolayı, yukarıda ifade ettiğimiz böylesi bir bütönlük, eskiye nazaran bugün çok daha anlamlıdır, gereklidir. Silahın ve kitlelerin eleştiren gücü, gerilla ve devrimci halk hareketi yan yana, birbirini bütönlümelidir. Bu bütönlük her süreçten çok daha yoğun ve iradi, örgötlü biçimde bu yeni dönemde inşa edilebilir. Unutulmamalı; kendiliğindenci kitle hareketi önemli ölçüde geride kalmıştır, bu devası olanaklar bugün yoktur yada çok zayıftır. Bu koşullarda devrimci sosyalizmin politik bir eksen olmasında bu bütönlük son derece önemli bir yer tutar.

Burada son olarak, silahlı propagandanın kavranışına ilişkin bir yanlışa da değinmek gerekiyor. Kimi durumlarda, toplumsal gündemin çeşitli sorunlarına emekçilerin özlemleri, öfkeleri temelinde yönelen etkili silahlı eylemler, bunlarla birleşen diğer eylemler olmadan da, yani bu eylemlerin yöneldiğı siyasal gerçekleri açıklayan, eylemlerin yöneldiğı sorunlara ilişkin devrimci seçenekleri ortaya koyan faaliyetler olmadan da emekçilerde sempati yaratabilir, öлке ve hatta dünya gündemine girebilir. Eylemin darbelediğı hedef o denli teşhir olmuş, o denli emekçilerin nefretini kazanmış ya da emekçilerin çeşitli ihtiyaçlarına güçlü biçimde denk düşmüştür ki, eylemin gerçekleştirilmiş oluşu bile sempati dalgası yaratır. (Hatta öyle ki, bazen devrimci olmayan güçlerin, örneğin gerici/dinci kesimlerin yaptığı askeri eylemler- ki bunların yapmış olduğı bu askeri eylemler silahlı propaganda değildir- o kadar teşhir olmuş bir hedefe yönelebilirler ki, kitlelerde genel bir ortak duyguya denk düşebilirler.) Bu tür eylemler bu özellikleriyle silahlı propaganda eylemi düzeyine yaklaşır gibi görünürler. Ancak böylesi eylemlerin siyasal gerçekleri açıklama gücü zayıftır, daha çok, etkili bir protesto olmaktan fazlaca öteye geçemezler. Bilinçlendirici, örgötleyci olmaktan önemli ölçüde uzaktırlar. Çünkü her eylem, salt askeri hedefi ile değil, o hedefi seçen gücün politik arka planı, niteliğı ile de anlam kazanır. Daha da ötesi, gerçekleştirilen silahlı eylem ne denli meşru bir zeminde durursa dursun, oligarşinin muazzam genişlikteki ve etkinlikteki ideolojik aygıtları, medyası, kurumları vb. yoluyla kara propagandanın hedefi olur ve etkisi zayıflatılır. Böylesi bir eylem tarzını, yani sadece “protestocu” bir tarzı pratik çizgi haline getiren devrimci bir hareketin kitlelere siyasal gerçekleri açıklaması ve onlarla buluşması mümkün olamaz. Orta ve uzun vade de bu tür eylemler üzerindeki düşman karartması artar ve eylemler etkisizleşir. Devrimci sosyalizm, elbette teşhir olmuş hedeflere yönelebilir, silahlı propagandayı eylemlerini “protesto” amaçlıda örgötleylebilir; ama kendini bununla sınırlamaz, dahası düşmanın çok yönlü karartma faaliyetleri içinde daha etkin örgötlerin inşa edilmesini savunur.

İşte az önce, yukarıda silahlı propaganda ile diğer kitlevi mücadele biçimlerin bütönlüğü, tüm bunların iradi ve örgötlü inşa edilmesi bundan dolayı içinde bulunduğumuz süreçte çok daha önem kazanmıştır.

Demek ki her silahlı eylem yada silahlı mücadele pratiği silahlı propaganda değildir. Bir silahlı eylemin silahlı propaganda olması için, her Şeyden önce, iktidar için dövüŐen bir devrimci partinin olması zorunludur. Ama bu yetmez. Her devrimci partinin her silahlı eylemi silahlı propaganda olamaz. Nitekim yukarıda işaret ettiğimiz gibi, Şu yada bu biçimde silahlı mücadeleyi savunan hatta yer yer baŐvuran, dinci-gericileri bir yana bırakırsak, devrimci parti/yada örgütler söz konusu olmuştur, olabilir. Örneğin bu ülkede İ. Kaypakkaya geleneği silahlı mücadelede son derece önemli bir yer tutar; dahası PKK'yi dışta tutarsak, PKK'den etkilenen bazı "melez" parti yada örgütler yer yer silahlı mücadeleye baŐvurmuŐlardır (Gerilla mücadelesinin etkisiyle Latin Amerika da bazı KP silahlı mücadeleyi savunmak, hatta ayrı bir "silahlı mücadele kolu" örgütlemek gibi deneyler bilinmektedir ve Mahir yoldaşın "X grubu" örneğini de hatırlamakta yarar vardır). Ama bu gibi parti yada örgütleri Politikleşmiş Askeri Savaş örgütü, bunların silahlı eylemlerini de "silahlı propaganda" olarak tanımlamak mümkün değildir. Burada bir silahlı eylemin silahlı propaganda işlevi kazanması için " belirli bir devrim stratejisinden hareket etmek" yani "Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisinden hareket etmek", böylesi bir anlayışı savunmak devreye girer. Ancak böylesi bir anlayış, silahlı mücadeleyi "siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir biçimi" olarak ele alır. Eğer bu yoksa, silahlı eylem bir parti önderliğinde, "siyasi gerçekleri açıklamanın bir aracı" olarak değil de düşmanın maddi yıpratmayı içeriyorsa yada böylesi bir politik anlayıŐtan uzak bir "taktik" olarak devreye giriyorsa, bu silahlı eylem "silahlı propaganda" işlevi kazanamaz.

O halde, daha iyi anlaşılması için bir formülasyon yaparsak; her Şeyden önce yaŐanılan sürece devrimci yanıt veren bir partinin varlığı, bu partinin Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisinden hareketle, güncel ve dönemsel politik hedeflere gerilla vuruŐuyla darbelendirmesi, bu darbelerin yani silahlı eylemlerin "siyasi gerçekleri açıklaması"; işte silahlı propaganda budur.

Devrimci sosyalizm devrimci pratiği ve savaŐımı bununla, silahlı propaganda ile sınırlamaz. Silahlı propagandayı, diğer politik (yani silahsız) mücadele biçimleri (yayın, bildiri, kitlesel gösteri, politik grev vb) ve ideolojik, ekonomik-demokratik mücadele biçimleriyle birlikte, diyalektik bir ilişki içinde ele alır. Doğru ve Marksist-Leninist anlayış budur.

d) Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisinde Üç Stratejik AŞama ve Silahlı Propagandanın Bu AŐamalardaki Rolü Üzerine Yeniden...

Hiç bir savaŐım düz bir çizgide ve aynı tempoyla, aynı yoğunluk ve derinlikle yürümez. Hele ki, küçük bir güç olarak savaşa başlayan ve adım adım büyümeyi hedefleyen bir gerilla savaşı söz konusuysa sürecin eylem tarzı, yoğunluk, yaygınlık, güvenlik ve daha birçok açıdan birbirinden ayrılan çeşitli aşamalardan geçeceği kesindir.

Devrimci gerillanın yaratılması, geliştirilmesi, yaygınlaŐtırılması ve giderek bir dengenin kurulması, buradan bir dizi aşamayı yaŐayıp oligarşinin iktidar aygıtını tümenden parçalayacak nihai vuruŐların gerçekteŐirilmesi uzun süreli ve bileşik savaşının gelişme seyrinin temel stratejik aŐamalarıdır. Sorunu genel olarak ifade edersek, Gerilla ve Halk savaşının askeri literatürü açısından bakıldığında, bu süreçler, her ülkede kendine özgü biçim alıp irili ufaklı ara aşamalar içerse de, stratejik olarak üç aŐamadan geçer. Bunlar; stratejik savunma, stratejik denge ve stratejik saldırı aşamaları olarak tanımlanır.

Stratejik savunma aşaması; gerilla için, klasik askeri literatürde olduğu gibi düşman saldırılarına karşı kendini savunma, daha edilgen/pasif bir konumda savaşı sürdürme anlamına gelmez. Gerilla savaşı hücum ve yıpratma savaşıdır. Devrimci gerilla için stratejik savunma, gerillanın henüz küçük bir savaş gücü olarak doğduğu başlangıç aşamasında, oligarşinin iktidarını tümünden parçalayacak güçten yoksun olduğu için, hücum pratiğini kendisini fiziksel ve örgütsel açıdan yok oluşa sürükleyecek, gücünü açacak eylemlerle değil, bir yandan var oluş koşullarını koruyacak, bir yandan da devrimin hedeflerini, politikalarını güçlü biçimde tüm emekçilere taşıyacak, onlar içinde adım adım büyümesini sağlayacak bir biçim ve içerikte gerçekleştirilmesi, tüm faaliyetlerine buna göre biçimlendirmesi anlamına gelir. Güçlü, yaratıcı ve sürekli bir silahlı propaganda faaliyeti temelinde siyasi gerçekleri açıklama, küçük gerilla birlikleri biçiminde organize olma, katı bir gizlilikle korunma, gücünü aşan, dağıtıcı olan her türlü etkinlikten uzak durma, vb. gerilla savaşı ve örgütlenmesini belirleyen başlıca öğelerdir. Devrimci gerillanın yaratılması ve geliştirilmesi aşamaları esas olarak stratejik savunma aşamasının mantığına göre biçimlenir, onun birer parçasıdır. Bu aşamada işçiler, emekçiler, halk henüz düzenin sınırlarını parçalayacak güçte değildir, kitlelerin düzene tepkileri vardır ama bu tepkiler düzenin sınırlarını zorlasa da onu aşan bir düzeyde değildir. Gerilla, şehir ve kırsal gerillası biçiminde, maddi olarak güçlü düşmana karşı halkın kurtuluşunu temsil eder. Gerilla savaş ile büyük birimlerde (örneğin halk meclislerinde) örgütlenecek düzeyde olmasa da kitle mücadelesi birbirini besler. Gerilla savaşı ve kitle mücadelesi, bunların bileşkesi suni dengenin kırılmasında yaşamsal rol oynar. Bu aşamada gerilla savaşı asıl olarak, emperyalizm ve oligarşinin siyasal teşhirini sağlar ve Mahir yoldaşın ifadesiyle “savaşın psikolojik yıpratma yönü ağır basar”.

Stratejik denge aşaması; gerilla savaşının küçük ölçekli pratiklerden orta çaplı savaşlara geçtiği, düşman otoritesini ve etkinliğini ciddi ölçüde zayıflattığı, savaşın ülke çapında yayıldığı, büyük kitle desteği ve katılımının geliştiği, onlarla, yüzlerle sayılan gerilla güçlerinin binlerle, giderek on binlerle sayılmaya başladığı, gerilla ordulaşmasının somutlaştığı, savaşta gerilla inisiyatifi ve etkinliği ile düşman inisiyatifi ve etkinliğinin dengelenmeye başladığı aşamadır. Gerilla artık gerçekleştirdiği büyük ataklarla düşmanı salt siyasi olarak darbeleyip geriletmez, onun politik, askeri, kültürel tüm egemenlik aygıtlarını ve unsurlarını da imha etmeye başlar. Devrimci gerillanın şehir ve kırsal geliştirilmesi aşamasının olgunlaştığı süreçten başlayarak, yaygınlaştığı süreç bir bütün olarak esas olarak stratejik denge aşamasıdır. Bu aşama bir tür “geçiş aşaması”dır. Bu aşamanın son evrelerinde, gerillanın yaygınlaşması ve ordulaşması evrelerinde, silahlı mücadelenin işlevi değişir ve düşmanı maddi yıpratma giderek ön plana çıkar. Gerilla ve halk emperyalizm ve oligarşiye karşı hem siyasi hem de maddi olarak üstünlük sağlar yada bu süreç yaşanır. Kitleler giderek büyük birimler halinde örgütlenir ve bu birimler aynı zamanda halk iktidarının nüveleri olurlar.

Stratejik saldırı ya da taarruz aşaması ise; devrimin büyük kitle güçleriyle bulunduğu, gerillanın oligarşinin egemenlik aygıtını bir bütün olarak yok edecek saldırıları gerçekleştirebilecek güce ve yaygınlığa ulaştığı, gerilla savaşıyla düzenli savaşı ve büyük ayaklanmaların birleştirebildiği, bütün cephelerden düşmanın egemenlik aygıtına karşı sürekli ve büyük çaplı mücadele ve ülkeyi kurtarma, oligarşik iktidarı yıkma aşamasıdır. Sürekli ve büyük çaplı devrimci taarruzlar bu aşamanın belirleyici öğeleridir. Gerillanın yaygınlaşma aşamasının olgunlaştığı süreçten itibaren oligarşinin egemenlik sisteminin tümüyle parçalandığı, halk iktidarının kurulduğu an'a değin olan tüm süreç stratejik saldırı

aşamasını oluşturur. Bu sürenin ne kadar olacağı ve ne gibi taktik süreçleri yaşayacağı bu iradi ve nihai savaşın gelişimine göre biçim alır. Artık siyasi olarak inisiyatifi eline alan gerilla ve halk, iktidarı elde edecek güçtedir, siyasi olarak tercih edilmiş düşmana maddi darbeler vurmak, gerilla ordusuyla halk ayaklanmalarının bileşkesi olarak oligarşik iktidarı yıkmaz günceldir.

Bu stratejik aşamalara silahlı propaganda faaliyeti açısından baktığımızda, silahlı propagandanın her aşamadaki rolü ve işlevinin adım adım farklılaştığını görürüz. Stratejik savunma ve stratejik denge aşamasının bir kısmında silahlı propaganda belirleyici eylem biçimidir. Bu aşamalarda siyasi gerçekleri açıklamak, emekçileri bilinçlendirmek, onları devrimci eylemin öznesi haline getirmek, partinin ve gerilla savaşının temel hedefidir. Bu hedefe ulaşmanın temel aracı da silahlı propagandadır. Biz bu aşamalara, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi içinde öncü savaşı evresi de diyoruz. Stratejik denge aşamasının ileri dönemleriyle, stratejik saldırı aşamalarına ulaşan bir parti ve gerilla savaşı ise esas olarak işçi sınıfı ve emekçi halkın geniş kesimlerini kazanmış ya da bu doğrultuda esaslı başarılar elde etmiş demektir. Özellikle stratejik saldırı aşaması gerillanın ordulaşma düzeyine ulaştığı, artık düşmanın egemenlik aygıtlarının yok edilmesinin gündeme geldiği ve şehirlerde, kasabalarda ayaklanmaların yaşandığı aşamadır. Bu noktada gerilla eyleminin eksenini ajitasyon ve propagandaya temel oluşturacak, “siyasi gerçekleri açıklayan” askeri eylemler değil, düşman güçlerini ve egemenlik aygıtlarını askeri olarak imhaya dönük silahlı mücadele/eylemler oluşturur. Bu aşamada da silahlı propaganda eylemleri tümüyle devre dışı kalmaz. Ancak ikincil bir rol oynar.

Tüm bu anlatılanlar başka biçimde de formüle edilebilir. Devrimimiz genel olarak emperyalizmin yeni döneminin, özel olarak da ülkemizin nesnel ve öznel koşullarının ürünü olacaktır. Devrimizin stratejik çizgisi de buna bağlı biçim alacak, kendine özgü ara aşamalardan geçecektir. Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi, klasik halk savaşından devrimci kopuşu ifade eder. Genel olarak, bu üç ana stratejik aşama devrimimiz içinde, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi içinde geçerlidir. Ama içinde bulunduğumuz dönem ve ülke koşulları, toplumsal ve siyasal olgular, devrimize yeni ara aşamalar katmıştır. Çin ve Vietnam devrimleri örneğinde “stratejik savunma” aşaması kısadır; ama yeni sömürge ülkelerde, özel olarak da Türkiye devriminde bu aşama daha uzun ve başlı başına bir süreçtir. Öncü savaş ve bu öncü savaş aşamasında silahlı propagandanın temel rol oynaması tümüyle bununla ilgilidir. Öncü savaşı, politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi içinde, şehir ve kır gerilla mücadelesini, bu gerilla mücadelesinin gelişip yayınlaşmasını içerir, kapsar. İşte bu süreçte, bu aşamada, silahlı propaganda “siyasi gerçekleri açıklamanın” temel yöntemi/araçtır. Öncü savaşının temel amacı, politik hedefi, kitlelerin düzenin sınırlarını aşmayan tepkilerini örgütleyip onları emperyalizm ve oligarşi karşısında siyasal açıdan üstün konuma getirmek, yani onlara devrimci bilinç taşıyıp siyasi ve maddi güç haline getirmektir. Bu süreç, yani öncü savaşı aşaması, gerilla savaşı ile devrimci kitle hareketinin bileşkesi olarak adımlanacaktır. Devrimci savaşta, “stratejik denge” aşamasının sonlarında ve gerillanın ordulaşması ve ayaklanmalar döneminde, yani “stratejik denge” aşamasının sonları ve “stratejik saldırı” aşamasında, silahlı mücadele yine temel rol oynar. Ama bu aşamalarda silahlı mücadelenin işlevi değişir, düşmanı maddi yıpratma ön plana çıkar, iktidara yürünülür.

Bir başka ifade ile Mahir yoldaşın “şehir gerillasını yaratma” ve “şehir gerillasını geliştirme, kır gerillasını yaratma”, hatta “şehir gerillasını yayınlattırma ve kır gerillasını geliştirme” biçiminde formüle ettiği taktik aşamalar öncü savaşı aşaması içindedir; yani “stratejik savunma aşaması” ve “stratejik denge aşamasının” bir kısmı bu ara aşamalarla zenginleşmiştir. Bu dönemde gerilla savaşı, siyasal teşhiri hedefler ve psikolojik yıpratmayı içerir. Bunu “stratejik denge” aşamasının sonları ve “stratejik saldırı” aşaması, yani gerillanın ordulaşması ve ayaklanmalar dönemi izleyecektir.

Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisini bu temelde ayırıştırırsak; birinci ana aşama öncü savaşı, ikinci ana aşama ise gerillanın ordulaştığı ve ayaklanmalar aşaması olarak tanımlamak mümkündür. Silahlı propaganda öncü savaşı aşamasında oligarşinin siyasal teşhiri ve suni dengenin kırılıp kitlelerin örgütlenmesinde temel (tek değil) rol oynar. Ancak gerillanın ordulaşması ve ayaklanma aşamasında ise silahlı propagandanın rolü ikincildir.

Gerilla mekansal olarak bulunduğu ortama ya da kısa konjonktürel süreçlerin fırsat ya da zorluklarının akıntısına kapılmadan mücadelenin içinde bulunduğu stratejik aşamanın mantığına sıkı sıkıya bağlı kalarak hareket etmek zorundadır.

e) Şehirde-Kırda Birleşik Devrimci Savaş

Öncü savaşı, politikleşmiş askeri bir savaştır ve bu savaş yada Gerilla savaşı silahlı propaganda temelinde gelişecektir. Bunun anlamı yürütülecek faaliyetlerin esas olarak, politik ve askeri karakterde olması, gerilla savaşının politik ve askeri bir mantığa uygun olarak gelişmesidir. Gerilla savaşı, maddi olarak güçlü düşmana karşı siyasal olarak güçlü öncülerin savaşı olarak başlayacak, bu savaş içinde kitleler siyasal üstünlüğü ele geçirecektir. Gerilla savaşı, askeri açıdan ifade edersek, küçük silahlı güçlerin büyük düzenli ordu güçlerine karşı, düzensiz, gizli ve askeri açıdan küçük atakları biçiminde yürüyecektir.

Gerillanın merkezi büyük düzenli ordu güçlerine ve devlet denetimine karşı savaşı sürdürebilmesi için şu ana başlıklar önemli yer tutar;

- Partinin önderliğinde politik ve askeri olarak doğru bir taktik politika izlemesi,
- Şehir ve kırda gerilla savaşını yürütecek politik-askeri örgütü, gerillaları kucaklayacak
- asgari kitle güçlerin olması ve asgari kitle desteğini kazanması,
- Gerilla savaşına uygun gizli, disiplinli, kurallı bir örgütsel işleyişin ve savaşı yürütmek için
- asgari alt yapının oluşması
- Mekansal olarak gizlenmesine, barınmasına, hareket etmesine elverişli, düşman
- denetiminin nispeten zayıf olduğu, düşmanın "yumuşak karnı" olan
- alanlarda/mekansal (askeri literatürde jeopolitik ve jeostratejik derinliğe sahip olan, yani üslenen güçlere gizlilik, hareket kabiliyeti, destek sağlama olanağı veren, düşman açısından ise onun denetimini ve saldırı olanaklarını zayıflatan mekanlar) üslenmesine bağlıdır.

Gerilla savaşı için bir şablon yoktur ve bu politik-askeri savaş somut ve nesnel toplumsal koşullardan bağımsız değildir. Bu açıdan toplumsal sürecin feodal ve yarı feodal olduğu,

emperyalist işgalin açık ve özellikle liman kentlerde yoğunlaştığı, geniş kırsal alanda köylülerin ülke nüfusunun %90'ları bulduğu Çin ve Vietman gibi ülkelerde, kırlar temel savaş alanı, köylülük temel güçtür. Bu ülkelerde gerilla ve halk ordusunun asıl kitle gücü köylülüktür. Ama 2. paylaşım savaşı sonrası yeni sömürge ülkelerde, toplumsal süreç, emperyalizmin ihtiyaçlarına bağlı olarak kapitalizme devindi, emperyalist işgal biçimi değişti, açık işgal yerini gizli işgale bıraktı, emperyalizm içsel olgu oldu, işçi sınıfı nicel büyüme gösterdi, feodalizm çözüldü, kent nüfusu büyüdü, kentlerin etrafında yoksul emekçi sınıflar yığıldı. Yeni dönemde ise bu gelişme ve değişim neoliberal politikalar ekseninde derinleşti. Hatta şu söylenebilir; bu süreç, yeni dönemde, sömürge ve yeni sömürge ülkelerde kapitalizmi geliştirirken, bu ülkeler, emperyalizm ile ilişki düzeyi ve ihtiyaçlara bağlı olarak katmanlaştı, farklılaştı. Bir yanda yarı-feodal, hatta feodal ilişkilerin varlığını az çok koruduğu işgal altında ülkeler (Afganistan vb), bir yanda kapitalizm egemenlik kursa da daha çok tarım ve ticari sermayeye dayalı ülkeler, bir yanda kapitalizmin nispeten daha geliştiği ülkeler, bir başka yandan ise orta düzey kapitalizmin egemen olduğu ülkeler söz konusudur.

Tüm bu ülkelerde, emperyalizm ve işbirlikçi burjuvaziye/oligarşiye karşı uzun süreli devrimci savaş zorunludur. Ancak bu devrimci savaş, her ülkede nesnel ve toplumsal yapıya, coğrafi koşullara, tarihsel mücadele deneylerine göre biçim alır ve kendine özgü ara aşamaları ortaya çıkarır. Uzun süreli ve bileşik savaş, bu savaşın ilk başlangıcı, öncü savaş, şehirden mi, kırdan mı, yada her ikisi birlikte mi ele alınacak, hangi aşamada nasıl bir ilişki kurulacak; tüm bunlar, her ülkenin, az önce ifade ettiğimiz somut koşullarına bağlıdır. Bu açıdan, bugün sömürge ve yeni sömürge ülke devrimci deneylerine baktığımızda kır eksenli olduğu kadar şehir eksenli gerilla savaşların olduğunu görmekteyiz. Ama tümünün ortak paydası devrimci savaşın gerillaya dayanıp uzun süreli, politik ve askeri bir savaş olduğudur.

Bugün, hatta uzun yıllardır, bazı çevrelerin, bu devrimci anlayışı açık yada örtük biçimde ret edip çarpıttıkları görülmektedir. Bu çevreler, çarpık kapitalizmin gelişme düzeyinden hareketle, faşizmin/devletin merkezi otoritesini, sadece şehirlerde değil kırlarda da hakim kılması, devlet güçlerinin kırlarda da görünür hale gelmesi, askeri teknolojinin gelişimi, şehir ve kır gerillasına karşı özel eğitilmiş güçlerin sayıca artışı ve benzeri faktörlerden hareketle artık gerilla savaşının başarılı biçimde yürütmenin imkansız ya da imkansıza yakın olduğu düşüncesi, açık yada örtülü dile getirilmektedir. Bunun yanı sıra, Türkiye Devrimci Hareketinin şehir ve kır gerillacılığı noktasındaki kimi başarısız deneyimleri de bu tür iddiaları desteklemek için kullanılmaktadır. Aslında bu yaklaşımlar, kimi zaman iyi niyetli, ancak gerilla savaşının mantığını zayıf kavramakla ilgiliyken, çoğu kez aslında kırdan olsun, şehirde olsun gerilla savaşını ret etmek için ileri sürülmektedir.

Her şeyden önce, eğer pratik örneklerden hareket edecek olursak, bugün sürmekte olan hemen hemen bütün büyük devrimci girişimlerin, anti-işgal direnişlerin esas olarak şehir yada kır gerillası temelinde uzun süreli savaş olarak geliştiğini görürüz. Üstelik bunların bir bölümünde gerillaya karşı savaşan güçler dünyanın bilinen en gelişkin savaş teknolojilerine, kontrgerilla savaşı konusunda muazzam bilgi ve deneyime sahip olan başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist devletlerdir. Düşmanın devrimci güçleri denetim altına almak ve bastırmak için kullandığı izleme, dinleme, takip ve saldırı yöntemleri, teknolojik imkan ve örgütlenmeleri kentlerde ve kırlarda eskiyle kıyaslanamaz ölçüde güçlü olduğu bir gerçektir. Bu pasifist mantığa göre, düşmanın denetim olanaklarının geçmişe

nazaran olağanüstü büyüdüğü gerekçesinden hareket edersek, ne kırlarda, ne de şehirlerde devrimci savaşın mümkün olmadığı sonucuna pekala varabiliriz.

Fakat hayır, düşmanın tüm "harika teknolojileri"ne rağmen, devrimci savaş, sömürge ve yeni sömürge ülkelerde, anti-işgal direnişlerde, gerilla mücadelesi temelinde hem kırlarda, hem de kentlerde ayakta kalıyor ve geliyor. Kolombiya'dan Nepal'e, Iraktan Filistin ve Kürdistan'a kadar uzanan bütün sömürge ve yeni-sömürge ülkelerde devrimci güçler, bir dönem (1980-90 sürecinde) gerilese de savaş güçlerini koruyor, hatta kimi yerlerde düşmanı geriletıyorlar. Gerilla için düşmanın kuvvetinin büyüklüğünden ya da teknolojik üstünlüğünden şikayet etme diye bir şey yoktur, bu gerilla savaşının mantığına aykırıdır. Gerilla savaşı, az güçle büyük kuvvetleri alt etme sanatıdır. Şikayet değil, düşmanı alt etmenin yolunu bulmaktır gerillanın işi... Gerilla bunu bulunduğu coğrafyayla kardeşleşerek, yoldaşlaşarak, doğru politik açılımlar, eylemler geliştirerek, kitlelerle daha kapsamlı bağlar kurup örgütsel donanım ve işleyişini sağlamlaştırarak, düşmanın geliştirdiği her saldırı yöntemini, aracını, teknolojisini alt edecek yolları arayıp bularak (askerlikte kuraldır her silahın anti'si vardır) gerçekleştirir.

Düşman denetimin ve devlet otoritesinin kapitalizmin gelişmesine paralel böylesi yaygınlaşmasından çıkan sonuç; yılgınlık ve "bir gün ayaklanırsız" biçiminde devrimin güncelliğini bir kenara atmak değildir. Tam tersine, devrimin günceliğinden hareket ederek, devrimci irade ve örgütün önemi kavramak, devrimci savaşın uzun süreli olduğu gerçeğini bilince çıkarmaktır. Devrimci savaş, iradi örgütlenecek, ağır bedeller ödenecek, uzun süreli olacak, ama gerilla ve kitle hareketinin bileşkesi olarak gelişecektir. Partimiz için çıkan politik sonuç; devrimci irade, örgüt ve kitle mücadelesinin önemidir.

Sonuçta, her ülkenin özgün koşullarını, toplumsal, siyasal, coğrafi vb koşullarını gözden kaçırmadan, genel olarak yeni sömürge ülkeler için, kapitalizmin gelişme düzeyine bağlı olarak, devrimin proletarya önderliğinde, işçi sınıfı, kır ve kent yoksulları, küçük üretici, aydın, kısaca burjuvaziyi tümünden dışta bırakarak halkın iktidarını hedeflediği, bundan dolayı da bu sınıf ve tabakaların devrimin temel güçleri olduğu bir devrim zorunlu duraktır. Böylesi bir devrim hedefi için, uzun süreli ve birleşik savaş çizgisi zorunludur.

Devrim, yeni sömürge ülkelerde, suni-dengenin etkisi altında bulunan işçi, emekçi, halkın birden, bir kriz anında ayaklanmasıyla gerçekleşmeyecektir. Devrim, şehir ve kırdaki bileşik devrimci savaşla, devrimci partinin önderliğinde gerilla savaşı olarak başlayacak ve adım adım halkı yanına çekecek, örgütleyecek ve iktidara yürüyecektir. Bu devrimde, şehirler, kapitalizmin ulaşmış olduğu aşamaya ve kent nüfusunun eksen olmasına bağlı olarak, baştan sona stratejik bir yerde durmaktadır. Bundan dolayı, önemli ölçüde 2. bunalım döneminin izlerini taşıyan "son sözü şehirlerde işçi sınıfı söyleyecek" tezi, yeni dönem için geride kalmıştır. Şehirlerde gerilla savaşı, işçi, emekçi, gençlik, aydın, kısaca halka; kırdaki gerilla savaşı, kır yoksullarına, emekçi köylülüğe dayanacaktır.

Evet, yeni sömürge ülkelerde, özel olarak da ülkemizde işçi sınıfı devrimdeki rolü önder ve temel güç konumundadır ve kentler birleşik ve uzun süreli savaşta stratejik önemdedir. 2000'li yılların işçi sınıfı ve kent gerçekliği karşısında, "işçi sınıfı devrimin temel gücü değildir, kırlar temel savaş alanı ve bundan dolayı köylülük temel güçtür" ya da "işçi sınıfı temel güçtür ama savaşın son aşamalarda devrimci rolünü oynar ve şehirlerdeki mücadele ikincil

(tali) niteliktedir” diyebilir miyiz? Şüphesiz hayır, THKP-C yaklaşımı daha 1970’lerde bile “köylü ordularının kentleri kuşatması ve ancak son aşamada işçi sınıfının rolünü oynaması” biçimindeki şablonlaştırılmış klasik halk savaşı tarzını aşmış ve kentlerle kırların yeni türden bir ilişki biçimini aramaya başlamıştır. Nitekim Mahir yoldaşın en son yazısı olan “Kesintisiz Devrim II-III” de geliştirmiş olduğu “birleşik devrimci savaş” tezi ve Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisinin çeşitli aşamalarını ele alması bu klasik halk savaşı tezlerden devrimci kopuştur. Partimiz, bugün bu tezleri yeni dönem ve ülke somut koşullarıyla geliştirip yeniden kurmaktadır.

Bugün yeni-sömürgeci çarpık kapitalizm nüfusu hızla kentlere yığmaya devam ediyor. Pek çok yeni-sömürge ülkede kentler artık nüfusun büyük çoğunluğunu (hatta kimilerinde kır nüfusu artık önemsiz oranlardadır) barındırıyor. (Örneğin Türkiye için kent nüfusunun toplam nüfusa oranı artık yüzde yetmişlerdedir ve bu oran kırk yıl öncesinin neredeyse tam tersidir. Yukarıda en son 2009 yılı için rakamları verdik.) Kentlere yığılan büyük köylü nüfusun ezici bir çoğunluğu işçileşerek kentleri cepeçevre kuşatan büyük emekçi semtlerinde (varoşlarda) topluyor. İşçileşen köylü nüfus genellikle vasıfsız işçi olarak iş ve sosyal güvenceden, her türlü kültürel ve sosyal gelişme olanaklarından, insani barınma ve sağlık olanaklarından uzak bir yaşama mahkum ediliyor.

Milyonları, on milyonları aşan metropollerin ezici bir çoğunluğunu varoşlarda yaşayan bu büyük işçi/işsiz kitlesi oluşturuyor. Neoliberal politikalar sonucu parçalanmış iş sürecine bağlı olarak yaşam alanları ile işyerlerinin iç içe geçişi en çok da varoşlarda yaşanıyor. Üreten ancak insanca yaşayamayan büyük kitle bunu an be an hissediyor. Nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan gençlerin ezici bir çoğunluğu işçi/işsiz olarak oldukça sefil koşullarda, her türlü umut kırıntısından uzak, öfke ile boyun eğmişliğin iç içe geçtiği, lümpen isyankarlıkla mafyatik çeteleşmenin girdabında yaşam tüketiyor. Kültürel çürümenin sonuçları en keskin biçimde varoşların işçi ve işsiz gençlerini vuruyor. Böylece, örneğin sendikal örgütlenmede örgütlü işçi sayısı(1970 yılında 4 milyon işçi vardır ve bunun yaklaşık 2 milyonu sendikalıdır; bugün ise 20 milyonu aşkın işçi vardır, bunun 14 milyonu vasıfsız işçidir, yaklaşık kır ve kent yoksulları içinde 10 milyonu aşkın işsiz vardır. Buna karşılık ise sendikalı işçi sayısı 600-700 bindir) oranı düşse de işçi ve emekçiler, kent ve kır yoksulları toplam nüfus içinde büyük bir ağırlığı oluşturuyor.

Devrimimizin halk devrimi ve emek eksenli olması, demokratik ve sosyalist görevlerin iç içe geçmesi, kesintisiz bir devrim olarak ortaya çıkması, halk iktidarının ertesi günü sosyalizmi inşa etmesi vb tam da bundandır. Hiç şüphesiz tüm bunlar halk iktidarı için devrimin stratejik çizgisine de rengini verecek, buna göre Politikleşmiş Askeri Savaş stratejisi biçim alacaktır.

Yeni-sömürgelerde kapitalizmin gelişmesi ve kentleşme, emperyalist-kapitalist ülkelerdeki kent gerçeğinden tümüyle farklıdır. Tek bir kentin içinde aslında iki ayrı kent gerçeği söz konusudur. İnsanca yaşamdan uzak, öfke dolu milyonlarca emekçinin yaşadığı, düzensiz gelişmiş, denetlenmesi geçmişe nazaran oldukça zorlaşmış devasa büyüklükteki varoşlar ve orta ve büyük burjuvazinin yaşadığı, düzenli ve her türlü olanağa sahip küçük kent adacıkları... Varoşlar ve kentin burjuva semtleri, iki ayrı dünya, birbirine düşman iki ayrı var oluş biçimi yan yana, karşı karşıya yaşıyor. Aslında bir anlamda, düşmanın yaşam ve iktidar alanları, yani devrimci hareketin başlıca hedefleri ile bu hedeflere karşı nefret duyan ve

dolayısıyla gerillanın potansiyel desteği (ve tabii ki kadrosu) olacak olan güçler aynı kent coğrafyasının değişik alanlarında, uçurumlarla ayrılmış olarak yan yana durmaktadırlar.

İşçi sınıfı ve kentler, kentlerin emekçi bölgeleri bütün bu özellikleriyle büyük bir devrimci dinamizmi bağrılarında taşıyorlar. Varoşlar sınıf ve gündelik yaşam ilişkilerinden kaynaklanan çelişkilerin olağanüstü ölçülerdeki sertliği ve hızla patlama noktasına varışlarıyla, düşmanın denetim olanaklarının nispeten zayıflığıyla, eğer bir benzetme yaparsak şehirlerin içinde bir tür kırların rolünü oynuyorlar. On milyonlarca işçi ve yoksul emekçinin yaşam ve üretim alanları olan varoşlar mekansal açıdan, çelişkilerin düğüm olduğu ve bu anlamda sistemin bir tür “yumuşak karnı”, “zayıf halkası”dır.

Bu işçi sınıfı ve kent gerçekliği, devrimimizi halk devrimi olarak somutlaştırıyor. Dahası devrimin stratejik çizgisini de bu temelde kuruyor, kent ve kırlarda her sorun sınıfsal temelde ele alınıyor, mekansal farklılık üretim ilişkisi değil coğrafi bir anlam kazanıyor ve stratejik bir kurgu olarak, devrim, şehir-kırda birleşik devrimci savaş olarak geliyor. İşçi sınıfının devrimin temel gücü olmadığı, ya da devrimin temel gücü olsa bile bu rolünü iktidarın alınması sürecinin ilerleyen aşamalarında oynayabileceği ve benzeri tespitler artık geçerli değildir. Ülkedeki emekçilerin en büyük kitlesini oluşturan, nesnel devrimci dinamikleriyle, kentleri kuşatan büyük yaşam ve çalışma alanları olan varoşlarda biriken büyük öfkesiyle işçi sınıfı, kent yoksulları, esnaf, aydın, gençlik vb, kırsal alanda kır proletaryası, kır yoksulları, küçük ve orta köylülük devrimci savaşımın birlikte temel gücüdür. Kentler, devasa varoş denizleriyle devrimci şehir gerillasının yürütülmesi, tutunması ve varoşların işçi/işsiz gençliğinin katılımıyla büyümesi için elverişli zeminlere sahiptir ve ayrıca varoşlarla kırlar arasında her zaman canlı bir ilişki bulunduğu da bilinmektedir.

Devrimci savaş nesnel ve öznel koşulların toplamına bağlı olarak, kentlerde ve kırlarda birleşik devrimci bir savaş olarak gelişecektir.

Biraz daha açacak olursak; kırlardaki üslenme kentlere oranla çok daha büyük bir özgür hareket alanı sunar. Gerillanın kırlarda açık var oluşu ve yarattığı yaşam ve eğitim alanları partinin kendini yeniden üretmesi, moral ve siyasal açıdan varlığını her dönem süreklileştirmesini sağlar. Kentlerde yaşanan sıkışmalarda, düşmanın büyük saldırılarında devrim hareketine nefes aldırır. Bu açılardan kırlardaki üslenme ve kökleşmenin devrimci savaşın gelişiminde stratejik önemde olduğunu söyleyebiliriz. Türkiye'de geçmişten bugüne uzun süreli halk savaşını savunan devrimci kesimlerde "ayaklanma" kavramına dönük adeta alerjik düzeydeki olumsuz tepki de (on yıllar önce belki, genel halk ayaklanması söyleminin arkasına saklanıp pasifizmi, devrimci gerilla savaşına karşı düşmanlığı yayan kesimlerle ayırım noktasını kalın biçimde çizmek açısından bu tepkinin belli bir haklılık payı vardı) anlamsızlaşmıştır.

Gerilla savaşı özellikle kentlerde giderek artan ölçülerde büyük silahlı/silahsız kitle direnişlerini, ayaklanmalarını tetikleyecektir, Türkiye devrimin son 40 yılı bu konuda yeteri derecede öğreticidir ve bu süreç “keyfi” değil nesnel ve öznel zemin üzerinden yükselmiştir. Daha somut ve gelişkin süreçler olarak ayaklanmalar (serhildanlar) Gazi direnişi, Irak ve Filistin'deki intifadayla, büyük kitle mücadeleleriyle birleşmiş şehir gerilla deneyimleri bu noktada üzerinde düşünülmesi gereken oldukça önemli, aydınlatıcı olgular ve deneyimlerdir.

Bizzat metropollerin içindeki emekçi mahallelerinde devrimci-demokratik güçlerin nasıl “güçlü etkinlik alanları” yarattıkları, buralarda taban örgütlenmeleri ile nasıl birçok soruna müdahale edebildiklerini ve kitle inisiyatifini hayata hakim kılabilindiklerini görmek gerekiyor. Yani kentlerde kalabalık gerilla grupları bir araya gelememekte ama öte yandan militan kitle hareketi, gerilla, milisler ve destek ilişkileri gibi bir dizi unsur kombine olarak hareket ederek tayin edici vuruşlara imza atabilmektedir. Bütün bunlar, bir mücadelenin ne kadar çok olasılığa açık olması gerektiğini gösteren örneklerdir.

Partimizin çizgisi Marksizm-Leninizmin dünyanın ve Türkiye'nin şartlarına uygulanması sonucunda ortaya çıkmış olan uluslararası devrimci hareketin çizgisidir. Partimiz, yeni-sömürgecilik çağında Dünya ve Türkiye halklarına karşı ülke içinde ve Enternasyonalist planda görevini yerine getirme savaşında gerilla savaşını temel almıştır.

Gerilla savaşını politik mücadelenin en üst ve etkili biçimi olarak ele alan Partimizin stratejik çizgisi politikleşmiş askeri savaş çizgisidir.

Bu çizgi, gerilla savaşını birleşik devrimci savaş ilkesine uygun olarak ele alır.

Birleşik devrimci savaş, henüz kitlelerin aktif desteğini almadığı, savaşın oligarşi ile halkın devrimci öncüleri arasında geliştiği bir ortamda, Partimizin örgütsel ilkesi politik ve askeri liderliğin birliği ilkesidir. Örgüt şeması da yeni-sömürgecilik döneminin bolşevik çizgisidir.

Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi Temelinde Yürütülecek Gerilla savaşı

- 1- Halk kitlelerine hainlerin yönetiminin ne kadar kof ve çürük olduğunu gösterecektir.
- 2- Her an patlamaya hazır bir volkan gibi kıvılcım bekleyen halk kitlelerine vurduğu yerden ses çıkartabilecek, zalimleri cezalandıracak, kendi devrimci diktatoryasını kurabilecek nitelikleri taşıyan bir teşkilatın var olduğunu gösterecektir.
- 3- Partimizi, çeşitli tecrübelerden geçirerek halkın savaşçı örgütü olma yolunda sağlamlaştıracaktır.

Savaş örgütü, savaş meydanlarından çıkar.

Kısacası, içinde bulunduğumuz bu aşama başta işçi sınıfımız olmak üzere bütün halk kitlelerinde var olan memnuniyetsizlik ve baş kaldırma duygularını güçlendirme, onları silahlı mücadeleye ajite etme ve partimizin teşkilat yapısını sağlamlaştırma aşamasıdır.

Partimizin ana yönelimi, güç ve olanaklarını yoğunlaştıracağı pratik çizgi budur.

f) Son Söz Yerine

Türkiye toplumu, sınıfsal, ulusal, kültürel ve cinsler arasındaki çelişkilerin demokratik zeminde çözüm bulmadığı, adeta tüm çelişkilerin kördüğüm olduğu ve bundan dolayı devrime gebe bir toplumdur. Bu çelişkilerin çözüm platformu ise, halk devrimidir.

Türkiye, emperyalist-kapitalist sistem içinde yeni sömürge bir ülkedir; bağrında taşıdığı çelişkilerle bu sistemin zayıf halkasıdır. Halk devrimi, bu sınıfsal ve ulusal çelişkilerin bir ürünü olarak, bu zayıf halkada gerçekleşecektir.

Bu çalışmamızla, yukarıda tüm anlatımlardan bir kez daha anlaşılacaktır ki; Halk devrimi zorunlu bir duraktır ve ancak uzun süreli ve bileşik savaşla zafere erişecektir. Zafere ulaşmak için devrim, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi çizgisinde gelişecektir. Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi, öncü savaşı ve gerillanın ordulaşıp ayaklanmaların yaşandığı ana aşamalardan geçecek, oligarşik/faşist devleti yıkacak ve halk iktidarını kuracaktır. Bu stratejik çizgi; silahlı propaganda ile diğer politik, ideolojik, ekonomik, demokratik mücadele biçimlerini, şehir ve kır gerilla savaşını, gerilla savaşı ve kitle mücadelesini bütünsel ele alır.

Bu strateji ışığında;

Proletarya nicel ve nitel gücü ile devrimimizde önder gücüdür. Proletarya, şehir ve kır yoksulları, küçük ve orta köylülük, şehir küçük burjuvazisi (aydınlar, küçük işletme sahipleri vb.), kısaca halk devrimimizin temel güçleridir. Proletaryanın önderliği, halk devriminin kesintisiz olarak sosyalizme yönelmesinin güvencesi olup, devrimimizin diğer temel güçleriyle devrimci halk iktidarını kuracaktır.

Halk devriminin zaferi için, elbette devrimin içinde bulunduğu aşamalara bağlı olarak, Partimizin Önderliğinde, Bütün bu sınıf ve tabakaların, yani işçi ve emekçi halkın örgütlenmesi son derece önemlidir. THKP Proletarya'nın partisidir, Savaş çok yönlüdür. Çeşitli halk kesimlerinin kitlevi hareketinin örgütlenilip, yönlendirilmesinden, ideolojik savaştan, silahlı savaşa kadar bütün mücadele biçimlerini aynı anda yürütmek gerekmektedir.

Sadece bu değil. Uluslararası proleter devrimin bir parçası olan devrimimiz, her ulus ve ulusal topluluktan proletarya ve ezilen halklarla dayanışma ve birleşik mücadele içinde olacaktır. Devrimimiz dünya proletaryası ve tüm ezilen halkların mücadelesi ile kaderini birleştirir. Dünyanın tüm ezilenleriyle proleter enternasyonal çizgide, eşit ve özgür temelde birlikte yürümeyi, dayanışmayı, emperyalist ve işbirlikçi oligarşilerin saldırıları karşısında devrim ve sosyalizm güçlerini savunmayı, emperyalizm ve kapitalizm tümünden yok olana kadar devrimleri Kesintisiz kılmayı ilkesel bir yaklaşım görür.

Kısaca; anti-emperyalist anti-oligarşik mücadelede partimiz, tüm devrimci-demokratik akım ve örgütlerle, politik bağımsızlığını koruyarak, eşit ve özgür ilişkilerden yanadır ve bu temelde ilişkilerini sürdürür. Bu ittifak siyaseti sadece ülke içinde değil, uluslararası devrimci ilişkilerde de geçerlidir.

WWW.THKP-C.COM